

ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ-ΕΚΚΛΗΣΙΟ
ΠΡΟΣ

ΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥΣ
ΚΑΙ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥΣ
ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙΝ ΙΕΡΩΝ ΜΟΝΩΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

« Φυλάξατε ἑαυτοὺς τῆς ψυχοφθόρου αἵρέσεως· ἧς ἡ
κοινωνία ἀλλοτρίωσις Χριστοῦ ». (Μ. Ρ. Γ. 99, 1275 c.).

Ἁγίου Θεοδώρου Στουδίτου

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

-1992-

ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ-ΕΚΚΛΗΣΙΟ
ΠΡΟΣ

ΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥΣ
ΚΑΙ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥΣ
ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙΝ ΙΕΡΩΝ ΜΟΝΩΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

« Φυλάξατε ἑαυτοὺς τῆς ψυχοφθόρου αἵρέσεως ἧς ἡ
κοινωνία ἀλλοτρίωσις Χριστοῦ ». (Μ. Ρ. Γ. 99, 1275 c.).

Ἁγίου Θεοδώρου Στουδίτου

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
-1992-

ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ - ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ

ΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥΣ,
ΤΩΝ «ΕΙΚΟΣΙΝ ΙΕΡΩΝ ΜΟΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ» ΑΘΩ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 1992

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

(Αίτια και σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς τοῦ παρόντος)

Ἐπειδὴ, εὐδοκία Κυρίου, συμβαίνει νὰ τυγχάνω - αὐτοδικαίως - γνήσιον πνευματικὸν μέλος τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, ὡς διαβίων συνεχῶς ἐπὶ ὀλόκληρον πενήκοντα-πενταετίαν (55 ἔτη) ἐν τῇ περιοχῇ τῆς ἐρήμου τοῦ Ἁγίου Ὀρους εἰς τὸ ἐν αὐτῇ «Ἱερὸν Ἑσχαστήριον» τοῦ Ἁγίου Βασιλείου - Ἐξαρτήματος τῆς Ἱερᾶς Κυριάρχου ἡμῶν Μονῆς Μεγίστης Λαύρας,- βάσει δὲ καὶ δυνάμει τῆς κατὰ τὸ δυνατόν «εὐσεβῶς καὶ δικαίως» διενεργηθείσης ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Γέροντός μου καὶ πνευματικοῦ πατρὸς ἀειμνήστου Ἱερομονάχου Γερασίμου Ἀγιοβασιλειάτου (+1967) θεαρέστου πνευματικῆς ὑπ' αὐτοῦ διαπαιδαγωγήσεώς μου, τούτου ἕνεκα, ὑπόχρεος ὢν ὅπως, τῇ ἐντολῇ αὐτοῦ, «τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ ἀκολουθῶ» καὶ πλήρης γνησίας ἀγιορειτικῆς συνειδήσεως ὑπάρχω, δὲν μοῦ εἶναι δυνατόν νὰ ἀγνοῶ ἢ νὰ ἀδιαφορῶ καὶ ἐθελοτυφλῶ ἢ κωφεύω ἐπὶ τῆς ἐν γένει ἀπὸ ἐτῶν ἤδη καὶ μέχρι σήμερον, συνεχῶς ἐπὶ τὰ χεῖρω, ἐξελισσομένης ἐκκλησιαστικῆς συγχύσεως καὶ ἀποστασίας, τῆς ἄνευ προηγουμένου εἰς τὰ χρονικὰ τῆς Ἐκκλησίας νῦν ἐμφανισθείσης!

Ἐνεκα τούτου, τὴν κατάστασιν ταύτην μετὰ τῶν παρομαρτούντων αὐτῇ καταστρεπτικῶν καὶ ψυχοφθόρων συνεπειῶν, ὄφειλον νὰ ἀντιμετωπίσω θεοπρεπῶς καὶ θεαρέστως, ἄνευ δηλαδὴ «ἐνόχων συμβιβασμῶν» καὶ δουλοπρεπῶν «διημαρτημένων συνθηκολογήσεων», καθότι ἐπὶ θεμάτων καθαρῶς «πίστεως καὶ εὐσεβείας» - θιγόντων ἀμέσως τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας «ὑπόστασιν καὶ ἰδιότητα» -, ὡς ἐν προκειμένῳ, «οὐ χωρεῖ συγκατάβασις» καὶ οἰκονομία.

Ἀξιοχρέω, ὅθεν, πνευματικῶ καθήκοντι ὠθούμενοι, ὁμοῦ μετὰ τῆς ὑπ' ἐμοῦ Μοναστικῆς Συνοδείας καὶ Ἀδελφότητος, ἔχομεν ἐπ' αὐτοῦ ἐμπεριστατωμένως κατὰ τὸ παρελθὸν ἐγγράφως ἀναφερθῆ.*

* Βλέπε :

1. «ΟΜΟΛΟΓΙΑ - ΕΚΚΛΗΣΙΣ», Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ἀγιον Ὀρος, 1979,σελίδες 61.
2. «ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΔΙΧΑΣΜΟΣ», Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ἀθήναι 1981,σ.90.
3. «ΥΠΟΜΝΗΜΑ - ΕΚΘΕΣΙΣ»

Πρὸς Μητρ.Φλωρίνης π.Αύγουστίνον Καντιώτην, Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ἀθήναι 1983,σ.19.

Διὰ τῶν ἐγγράφων τούτων ἀναφορῶν μας, ἐκτίθενται ἀπολογητικῶς καὶ μεμαρτυρημένως, βάσει κανονικῶν καὶ ἐκκλησιολογικῶν τεκμηριώσεων, οἱ λόγοι καὶ τὰ αἷτια τῆς παρατροπῆς καὶ ἀποστασίας τῶν σημερινῶν ἐκκλησιαστικῶν Ταγῶν καὶ Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῆς, ἦτοι: 1. Κήρυξις αἱρέσεως. 2. Δημιουργία σχίσματος, καὶ 3. Διχασμὸς ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος εἰς «Ἀκαινοτόμητον» τῶν λεγομένων Γ.Ο.Χ. - καὶ εἰς «Καινοτομοῦν» τῶν Νεοσημερολογιτῶν - Οἰκουμενιστῶν!

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, καὶ προτοῦ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ κυρίως θέμα τῆς παρουσίας ἡμῶν ἀναφορᾶς, πρέπον θεωρεῖται ὅπως διατυπωθῆ ἡ ἀκόλουθος θλιβερὰ μὲν, πλὴν ἐξόφθαλμος καὶ ἀντικειμενικὴ διαπίστωσις:

Ἡ κατάστασις αὕτη τῆς «Ἀποστασίας καὶ τοῦ Διχασμοῦ», οὐδόλως προεκάλεσε, μέχρι σήμερον, ὡς μὴ ὄφειλε, τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐντεταλμένων διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς «Ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας» ἀρμοδίων ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν!

Τοῦτο ὅμως, μετὰ λύπης, παρατηρεῖται νὰ ἀποδοκιμάζεται καὶ κατακρίνεται, δικαίως, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς «Γνησίας Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας», ἥτις, ὡς γνωστόν, ἀποτελεῖ τὸ «ἀνώτατον κριτήριον» Αὐτῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι οἱ ἀρμοδίοι ἐν προκειμένῳ ἡγέται, διὰ μὲν τὴν «οἰκουμενιστικὴν αἴρεσιν» τὴν ὁποίαν, ὡς γνωστόν, ἐθεμελίωσαν καὶ διεκήρυξαν διὰ τοῦ κακοδόξου «Πατριαρχικοῦ Διαγγέλματος» τοῦ 1920 ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἡ οὕτω εἰσέτι διακηρυσσομένη αὕτη αἴρεσις καταλύει πᾶσαν ἔννοιαν ὀρθοδόξου ὑποστάσεως τῆς Ἐκκλησίας μας ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν ἰδίων, παρὰ ταῦτα, οὔτοι, ἐπέδειξαν καὶ ἐπιδεικνύουν πλήρη καὶ ἀπόλυτον ἀφοσίωσιν καὶ ὅλον αὐτῶν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν σπουδὴν, διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ οἰκουμενιστικοῦ «Διαλόγου Ἀγάπης» μετὰ τῶν ἑτεροδόξων - αἰρετικῶν, καὶ τοῦτο, οὐχὶ βάσει τῶν «αἰώνιων ὀρίων ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες», ἀλλὰ μέχρι σημείου τελείας ἀπεμπολήσεως τῶν ὀρθοδόξων αὐτῶν πεποιθήσεων καὶ φρονημάτων διὰ τῆς μετ' αὐτῶν, κανονικῶς ἀπαγορευομένης, πνευματικῆς - ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας καὶ ἀναστροφῆς, καίτοι οἱ αἰρετικοὶ οὔτοι οὐδεμίαν πρόθεσιν μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς τῶν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐπέδειξαν μέχρι σήμερον!

Ὅλως ὅμως ἀντιθέτως, οἱ λίαν εὐαίσθητοι πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους - αἰρετικούς ἀνωτέρω ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται, παραμένουν, ἐπὶ 70-ετίαν περίπου, ὄχι μόνον τελείως ἀσυγκίνητοι καὶ ἀδιάφοροι, ἀλλ' ὡς μὴ ὄφειλε, σφόδρα πολέμιοι διὰ μέτρων βίας καὶ ἐξαναγκασμοῦ, ὡς κατωτέρω συνάγεται, ἀπέναντι τοῦ διχασθέντος ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ αὐτῶν πληρώματος, ἐπὶ

παντελή καταρακώσει τοῦ ἐπισκοπικοῦ αὐτῶν γοήτρου καὶ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ἀποστολῆς καὶ ὑποστάσεως!

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, συνεπῶς, κυρίως δὲ ἐξ αἰτίας τῆς προσφάτως ἐπισυμβάσης ἀνεπαναλήπτου εἰς τὰ χρονικὰ τοῦ Ἁγίου Ὑρους ἀντιμοναχικῆς τραγωδίας, τῆς «Καταλήψεως» ἢ, ἐπὶ τὸ ἀληθέστερον, τῆς «Κατακτῆσεως» τῆς Ἱερᾶς Σκῆτης τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ καὶ τῆς δυναστικῆς καὶ βιαίας ἐξώσεως ἐξ αὐτῆς καὶ τῆς «αὐθωρεί» ἀπελάσεως ἐξ Ἁγίου Ὑρους τῆς Μοναστικῆς αὐτῆς Ἀδελφότητος, ὡς ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὸ δημοσίᾳ ὑπ' αὐτῆς κυκλοφορήσαν ἐνημερωτικὸν «Δελτίον Τύπου» τῆς 31-5-1992, ὅπερ κατωτέρω παραθέτομεν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡμεῖς μετὰ τῆς ὡς ἄνω Ἀδελφότητος συμβαίνει νὰ εἴμεθα τῆς αὐτῆς «πνευματικῆς συγγενείας» ἀπὸ πλευρᾶς ἱερατικῆς προελεύσεώς (μας), τούτου ἔνεκα προαγόμεθα νὰ ἀναφερθῶμεν πρὸς τὴν Ἠγεσίαν τῶν «Εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὑρους» διὰ τῆς κατωτέρω ἡμῶν ἀναφορᾶς, χρέος ἐπιβεβλημένον θεωροῦντες ὅπως ἀφ' ἐνὸς μὲν προσφέρωμεν τὴν ἐλαχίστην ταύτην ἀδελφικὴν συμπαράστασιν μας πρὸς τοὺς δοκιμαζομένους ἐπὶ «ὁμολογία πίστεως» ἀπελαθέντας ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μας, ἀνταποκρινόμενοι οὕτω τὸσον πρὸς τὸ Μοναχικὸν ἡμῶν καθῆκον κατὰ τὴν ἀποστολικὴν προτροπὴν καθ' ἣν «...εἴτε πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη,...» (Α' Κορινθ. 12, 26), ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ κυρίως ὅπως κατανοητῆ δεόντως ἢ ἀνάγκη καὶ καταβλητῆ ἢ θεαρέστως ἐπιβεβλημένη προσπάθεια πρὸς ἐπίτευξιν τῆς «Κανονικῆς καὶ Ἐκκλησιολογικῆς» ἐξυγιάνσεως τῆς σημερινῆς «κατεγνωσμένης» ἐκκλησιαστικῆς γραμμῆς καὶ πορείας τοῦ Ἁγίου Ὑρους (τῆς ἀνεπιτρέπτου, ἤτοι, συμπορεύσεως αὐτοῦ μετὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας) καὶ συνειδητοποιητῆ οὕτω, ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ἀπαράβατον καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν ἀπάσης τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, καθόσον πρόκειται καθαρῶς περὶ «θέματος Πίστεως» καὶ ἀμέσου ψυχικῆς σωτηρίας!

Ἑρημος Ἁγίου Ὑρους:

Ἱερὸν Ἠσυχαστήριον «Ἅγιος Βασίλειος»

Αὐγουστος 1992.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ

Πρωτοφανής διωγμός Μοναχών ἀπὸ τὴν Ἀγιορειτικῆ Σκῆτῆ τοῦ Προφήτου Ἡλία

Μία ὥρα ἀπὸ τὶς Καρυές, τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἀγίου Ὀρους, εὐρίσκεται ἡ Ἱερὰ Σκῆτῆ τοῦ Προφήτου Ἡλία, πού ὑπάγεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ Παντοκράτορος.

Στὴν Σκῆτῆ αὐτὴ νομίμως καὶ κανονικῶς ἀπὸ τὸ ἔτος 1973 ἦταν Δικαῖος - Ἡγούμενος ὁ ἐξ Ἀμερικῆς Ἱερομόναχος π. Σεραφεῖμ Μπάμπιτς.

Ὁ π. Σεραφεῖμ εὐρισκόμενος ἀπὸ τὸ 1970 στὸ Ἅγιον Ὄρος κατώρθωσε μὲ τὴν Συνοδία του νὰ ἀνασυγκροτήσῃ καὶ ἐξωραΐσῃ τὴν τεράστια Σκῆτῆ, μὲ μεγάλα ἐξοδα καὶ κόπους.

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1957 ἡ Σκῆτῆ εἶχε πάψει νὰ μνημονεύῃ τὸν οἰκουμενικὸ πατριάρχη, ἐπειδὴ δὲν συμφωνοῦσε μὲ τὴν φιλοπαπικὴ γραμμὴ πού ἀκολουθοῦσε τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως στὰ θέματα τῆς λεγομένης Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

Ἡ Κίνησις αὐτὴ θεωρεῖται ἀπὸ κάθε Ὀρθόδοξο ὡς αἰρετικὴ, πράγμα ἄλλωστε τὸ ὁποῖο σαφῶς διεκήρυξε στὸ παρελθὸν πολλάκις τὸ Ἅγιον Ὄρος, διεκήρυξε δὲ καὶ ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Διόδωρος στὴν πρόσφατη «Σύναξι» τοῦ Φαναρίου (15 Μαρτίου).

Ἀπὸ τὸ 1985 ἡ Σκῆτῆ ἄρχισε νὰ δέχεται πιέσεις νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ μνημόσυνο τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἀλλὰ δὲν ὑποχωροῦσε.

Τὴν 20ῆ Μαΐου ἐφέτος, Τετάρτη τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, ἡ Σκῆτῆ τοῦ Προφήτου Ἡλία αἰφνιδίως πολιορκεῖται ἀπὸ ἓνα πλῆθος ἀστυνομικῶν, ἱερομονάχων καὶ μοναχῶν, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν πατριαρχικὸ ἑξαρχο ἐπίσκοπο Ἡλιουπόλεως Ἀθανάσιο.

Ὁ π. Σεραφεῖμ καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες τῆς Σκῆτῆς πιέζονται ἀφόρητα ἐν μέσῳ ταραχῆς καὶ συγχύσεως νὰ δεχθοῦν τὸ μνημόσυνο τοῦ πατριάρχου ἢ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀμέσως.

Οἱ Πατέρες ἀρνοῦνται τὴν μνημόνευσι καὶ ἐρωτοῦν, ἂν ὑπάρχῃ ἀπόφασις τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, γιὰ τὴν ἀπέλασί τους.

Τέτοια ἀπόφασις δὲν ὑπῆρχε! Ζητεῖται τότε διορία τριῶν ἡμερῶν, γιὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὰ πράγματά τους. Τέτοια διορία δὲν τοὺς δίδεται!

Μὲ τὴν συνοδεία καὶ ὑπὸ τὴν αὐστηρὰ ἐπίβλεψι τῶν ἀστυνομικῶν οἱ Πατέρες τῆς Σκῆτῆς παίρνουν προχείρως μερικὰ πράγματα ἀπὸ τὰ κελλιά τους.

Κατόπιν τοὺς ἐπιβιβάζουν στὰ «τζίπ», περνοῦν ἀπὸ τὶς Καρυές, φθάνουν στὴν Δάφνη καὶ μὲ «κρίς-κράφτ» τοὺς μεταφέρουν στὴν Οὐρανούπολι, ὅπου καὶ τοὺς ἐγκαταλείπουν ἀσπλάγχως.

Ἐν τῷ μεταξὺ πίσω ἡ Σκήτη λεηλατεῖται ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς τῆς Μονῆς Παντοκράτορος καὶ φρουρεῖται ἀπὸ ἰσχυρὴ ἔνοπλη ἀστυνομικὴ δύναμι!

Οἱ Πατέρες τῆς Σκήτης, μετὰ ἀπὸ τὴν ἀπίστευτὴ αὐτὴ συμπεριφορὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχῶν, ποὺ βεβαίως συνιστᾶ ἀναμφισβητήτως διωγμὸ Πίστεως, συνεχίζουν νὰ διώκονται, διότι δὲν τοὺς παραδίδονται τὰ Διαβατήριά τους (εἶναι Ἀμερικανοὶ ὑπήκοοι).

Ἡ πολιτικὴ διοίκησις ἀρνεῖται ἐπίσης νὰ δώσῃ ἓνα ἐπίσημο κρατικὸ ἔγγραφο, ποὺ νὰ περιέχῃ τοὺς λόγους τῆς διώξεως.

Οἱ Μοναχοὶ τῆς Παντοκρατορινῆς Σκήτης τοῦ Προφήτου Ἡλίας διαμαρτύρονται ἐντόνως γιὰ τὴν παράνομη ἀπέλασί τους ἀπὸ τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας·

καταγγέλουν τὴν ἀντιχριστιανικὴ, ἀφιλάδελφη καὶ βάρβαρη συμπεριφορὰ τῶν διωκτῶν τους μοναχῶν, ἱερομονάχων καὶ ἀστυνομικῶν·

ἐπισημαίνουν, ὅτι ἔχει προγραμματισθῆ παναγιορειτικὸς διωγμὸς ὅλων τῶν Πατέρων ποὺ ἀντιδροῦν στὴν οἰκουμενιστικὴ καὶ ἀντορθόδοξη γραμμὴ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου· καὶ τέλος

δηλώνουν, ὅτι θὰ ἀγωνισθοῦν μὲ κάθε νόμιμο μέσον γιὰ νὰ ἐπανέλθουν στὴν Σκήτη τους.

Ὁ Δικαῖος τῆς Σκήτης
Ἀρχιμανδρίτης Σεραφεῖμ
31η Μαΐου 1992
Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ

Προσωρινὴ διεύθυνσις:
Τ.Θ. 46006
133 10 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ
Τηλ. 24.11.380
ΦΑΧ 24.11.080

2. ΔΙΩΓΜΟΣ ΠΙΣΤΕΩΣ
Ἀπελαθέντων Πατέρων

ΥΠΟΜΝΗΜΑ - ΕΚΚΛΗΣΙΣ
ΠΡΟΣ
Τοὺς Καθηγουμένους καὶ Προϊσταμένους
τῶν Εἴκοσιν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἁθῶ
Εἰς τὰς ΙΕΡΑΣ ΑΥΤΩΝ ΜΟΝΑΣ

Πανοσιολογιώτατοι Γέροντες,

Περὶ τῶν αἰτίων καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς παρουσίας ἡμῶν ἀναφορᾶς, τὴν ὁποίαν προσηκόντως ἀπευθύνομεν πρὸς Ὑμᾶς καὶ περὶ τῶν ὁποίων εἰσαγωγικῶς προείπομεν, εὐελπιστοῦμεν ὅτι, ἢ εὐδιάκριτος Ὑμῶν ἀντίληψις καὶ πνευματικὴ ἐμπειρία, ἢ ἐκ τῆς ιδιότητος Ὑμῶν προβλεπομένη, θέλει πλήρως κατανοήση καὶ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ἐννοιολογικὴν οὐσίαν καὶ σημασίαν αὐτῶν δι' ἐλευθέρως καὶ θεαρέστου - εὐσυνειδήτου Ὑμῶν κρίσεως, πρᾶγμα ὅπερ δύναται νὰ κατορθωθῇ, ἐφ' ὅσον προηγηθῇ ἡ τελεία ἀποβολὴ πάσης, τυχόν ὑπαρχούσης - περὶ τοῦ ἀντιθέτου - προκαταλήψεως, μεροληψίας καὶ σκοπιμότητος, στοιχεῖα, σημειωτέον, ἱκανὰ ὅπως ἐπιφέρουν, ὡς γνωστὸν, «τεχνητὸν» μόνον συμπέρασμα κρίσεως.

Ἔργον κατὰ Χριστὸν Φιλαδελφίας καὶ ἐπιβεβλημένον Μοναχικὸν ἡμῶν καθῆκον ἐθεωρήσαμεν, ὅπως ἐνώσωμεν τὴν φωνὴν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν συνειδήσεως μὲ τὸν πνευματικὸν πόνον καὶ τὴν ψυχικὴν ἀγωνίαν τῶν δοκιμαζομένων ἐν προκειμένῳ ἀπελαθέντων ἀδελφῶν μας, ὡς μελῶν τῆς Ἁγιορειτικῆς Ἀδελφότητος καὶ Οἰκογενείας καὶ τοῦ ἐνὸς Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχοντες.

Ἡ δι' ἅπασαν τὴν ἀγιορειτικὴν συνείδησιν ὑπάρχουσα πνευματικὴ αὕτη ὑποχρέωσις καὶ ἀνάγκη, διαφαίνεται, διαπιστοῦται καὶ ἐξάγεται, βάσει τῶν ὡς ἀκολούθως παρατιθεμένων σαφῶν καὶ συγκεκριμένων στοιχείων καὶ ἀδιαψεύστων πραγματικῶν περιστατικῶν, ἅτινα, κατὰ τὴν ἡμετέραν ταπεινὴν κρίσιν, τυγχάνουν, νομίζομεν, ἱκανὰ πρὸς πλήρη ἐνημέρωσιν καὶ θετικὴν Ὑμῶν πληροφориαν, τόσον ἐπὶ τοῦ ἐπὶ μέρος τούτου γεγονότος τῆς Ἰ.Σκήτης τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ καὶ τῆς ἐκ τούτου δοκιμαζομένης ἐπὶ «διωγμῷ πίστεως» Ἀδελφότητος αὐτῆς, ὅσον κυρίως, ἐπὶ τῆς, ὡς μὴ ὄφειλεν, ἐπικρατούσης ἐν Ἁγίῳ Ὁρει σημερινῆς ἀπευκταίας καταστάσεως, ἥτοι, τῆς ὑπὸ τῆς Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου δημιουργηθείσης καὶ ἐξακολουθητικῶς συνεχιζομένης καταφανοῦς ἤδη καὶ ἀπαραδέκτου διὰ τὴν Γνησίαν Ὁρθόδοξον Συνείδησιν, ἐκκλησιαστικῆς οἰκουμενιστικῆς παρατροπῆς καὶ ἀποστασίας!

Καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου μέρους τῆς παρουσίας ἡμῶν ἀναφορᾶς, ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι: Τὰ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ «Δελτίῳ Τύπου»

αναφερόμενα (ἐπὶ τῶν ὁποίων, σημειωτέον, οὐδεμία ὑπεύθυνος διάψευσις ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων Ἀγιορειτικῶν Ἀρχῶν ἐγένετο) μαρτυροῦν καταφανῶς τὰς συνθήκας βάσει τῶν ὁποίων ἐγένετο τὸ ἀνοσιούργημα τῆς βιαίας ἐξώσεως καὶ ἀπελάσεως τῶν Προφητηλιατῶν Πατέρων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀναγκάζει αὐτοὺς νὰ ἐπικαλεσθῶν τὴν νόμιμον ἐπέμβασιν τῶν ἀρμοδίων, καθότι ἡ βιαιοπραγία αὕτη, ἐξ Ἁγίου Ὁρους μάλιστα προερχομένη, προξενεῖ παντελῆ ἀτίμωσιν τοῦ ἀληθοῦς νοήματος τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ Δικαίου ἐν Ἑλλάδι, καθὼς καὶ τὴν ὀλοσχερῆ ἀπεμπόλησιν τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς προστασίας τῶν «Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων» καὶ τῆς «Ἐλευθερίας τῆς Συνειδήσεως»!

Τὸ χεῖριστον ὁμως σημεῖον, τὸ ὁποῖον συνιστᾷ καὶ χαρακτηρίζει τὸ κατ' αὐτῶν διαπραχθὲν ὑπὸ τῶν πνευματικῶν καὶ διοικητικῶν ἀγιορειτικῶν ἀρχῶν «πνευματικὸν ἔγκλημα», δὲν εἶναι τόσον «ἡ στέρησις τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν», οὔτε ἡ «βιαία προσαγωγή τοῦ σαρκίου» των μακρὰν τῆς Ἱερᾶς αὐτῶν Μετανοίας καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀλλ' ἡ ἀποτολμηθεῖσα βιαστικὴ καταδυνάστευσις τοῦ λεπτοτάτου «θησαυροφυλακίου» τῆς πίστεώς μας τὸ ὁποῖον λέγεται «συνείδησις»!

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπεχείρησαν, ἀνεπιτυχῶς ὁμως, οἱ διώκται των νὰ «κατορθώσουν»: Νὰ ἀναγκάσουν αὐτοὺς νὰ καταπνίξουν τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των, μὲ τὸ νὰ δεχθῶν τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου, καθὼς καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν ὁμοφρόνων του ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν!

Αὕτη ὁμως ἡ ἐνέργεια τῶν ἐν λόγῳ πολεμίων, ἀποτελεῖ καθαρὰν «πρόφασιν ἐν ἀμαρτίαις» ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν κάλυψιν τῆς κατ' αὐτῶν κατακρίτου ἐνεργείας καὶ πράξεώς των, ἐφ' ὅσον οὔτοι καλύτερον παντὸς ἄλλου γνωρίζουν ὅτι οἱ μὴ μνημονεύοντες τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην (ὡς ὄντα Κανονικῶς ὑπόδικον διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ Ἡμερολογικοῦ σχίσματος καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ 1920 ἀποδοχὴν τῆς παγκοσμίως ὑπ' αὐτοῦ διακηρυσσομένης Οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως), δὲν εἶναι μόνον οἱ Προφητηλιᾶται Πατέρες, ἀλλὰ καὶ περὶ τοὺς 150 ἀκόμη Πατέρες Ἀγιορεῖται.

Γνωρίζουν ἐπίσης καλά, ὅτι βάσει τῆς ἐκκλησιολογικῆς δεοντολογίας, τὸ Μνημόσυνον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅσον καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία, δύναται - καὶ μάλιστα ὑποχρεοῦται - νὰ γίνεταί, μ ὅ ν ο ν ὅταν ὑπάρχει ταυτότης (ὀρθοῦ) φρονήματος πίστεως μεταξὺ μνημονεύοντος καὶ, μνημονευομένου, ἤτοι, ὅταν ὁ μνημονευόμενος ἐπίσκοπος δὲν σφάλλει «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» καὶ δὲν τυγχάνει ἄξιος «διαστολῆς» καὶ «ἀποτειχίσεως» κατὰ τὸ Κανονικὸν τῆς Ἐκκλησίας Δίκαιον καὶ τὴν ἐν γένει Πράξιν τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ «ἀκαινοτομήτου»

πληρώματος Αὐτῆς, «πρὸ ἐμφανείας Συνοδικῆς καὶ τελείας αὐτοῦ κατακρίσεως», πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὄλως ἀντιθέτως συμβαίνει σήμερον μὲ τὴν Προϊσταμένην Ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν Ἀρχὴν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως!

Ἡ πρόφασις λοιπὸν αὕτη τοῦ «Μνημοσύνου», δὲν εἶναι δυνατόν νὰ «καλύψῃ» ὡς ἔρεισμα τὸν βασικὸν σκοπὸν τῆς προκειμένης πράξεως, διότι αὕτη, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὡς προαναφέραμεν δεδομένα, τυγχάνει ἄμοιρος νομίμου ὑποστάσεως, ἀλλὰ καὶ δι' ἓνα ἀκόμη κύριον λόγον, ἐπειδὴ οὐδεμία ἐν προκειμένῳ ἔγγραφος ἐντολὴ καὶ ἀπόφασις οὔτε ἐξεδόθη ἀπὸ τὰς Ἱεροκοινοτικὰς ἀρχάς, οὔτε ἐκοινοποιήθη ὡς ὄφειλεν ἀπὸ αὐτὰς εἰς τοὺς ἐκδιωχθέντας Πατέρας!

Ἐν ὀνόματι ποίας, ἐπομένως, διερωτώμεθα, ἀποφάσεως διενήργησαν τὴν ἐν λόγῳ βιαίαν ἐξωσιν καὶ ἀπέλασιν ἐκ τῆς ἀνωτέρω Ἱερᾶς Σκῆτης καὶ ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὁρους αἱ ἀγιορειτικαὶ ἀστυνομικαὶ ἀρχαί, τὴν ὁποίαν (ἀπόφασιν - ἐὰν ὑπῆρχε) θὰ ἔπρεπε προηγουμένως κατὰ τὰ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει κρατοῦντα (ἄρθρον 78 Κ.Χ.) αἱ πολιτικαὶ ἀρχαί τοῦ Ἁγίου Ὁρους νὰ ἔχουν κρίνει ὡς «ἐκτελεστήν», ἀφοῦ μάλιστα καθῆκον τοῦ Πολιτικοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἶναι ὅπως οὗτος «ἐφελκύει τὴ προσοχὴν τῆς Ἱ.Κοινότητος ἐπὶ τῶν παραβάσεων οἰασδήποτε μοναχικῆς ἐν τῷ Ὁρει ἀρχῆς» (ἄρθρα 3, 4 & 8 τοῦ κυροῦντος τὸν Κ.Χ.Α.Ο. Νομοθετικοῦ Διατάγματος τῆς 10-9-1926) βάσει τῶν ὁποίων οὗτος «ἐνάσκει τὴν ἐπὶ τῆς τηρήσεως τῶν καθεστώτων ἐποπτεῖαν...»;

Ἐὰν πάλιν, ὡς διαδίδεται, αἱ Ἱεροκοινοτικαὶ ἀρχαί τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἶναι ἀμέτοχοι τοῦ ἀνωτέρω βιαιοπραγήματος καὶ ὅσα ἔγιναν, ἔγιναν ἐρήμην αὐτῶν καὶ καθ' ὑπέρβασιν τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὁρει δικαιοδοσίας τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας ἢ πρωτοβουλία καὶ προσωπικῆ ἐπεμβάσει μέλους αὐτῆς, τότε, ποῖον εἶναι τὸ καθῆκον τῆς Ἱεροκοινοτικῆς διοικητικῆς ἐξουσίας τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐν προκειμένῳ, ἐν ὄψει τῆς οὕτω καταλυομένης ἰσχύος τῶν Ἀγιορειτικῶν θεσμῶν καὶ προνομίων; Εἶναι ποτὲ δυνατόν, κάθε ἀρχὴ ὑπόχρεος οὔσα νὰ ἀσκῆ τὰ νόμιμα αὐτῆς δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις, νὰ ἀπεμπολῇ ταῦτα τόσον ἀφελῶς καὶ ἀδιαφόρως, ἄνευ νομίμων συνεπειῶν καὶ τῶν ἐκ τούτου συνεπαγομένων δι' αὐτὴν δυσარέστων κυρωτικῶν ἐκβάσεων, δεδομένου ὅτι κάθε παράβασις ἐφελκύει τὴν ἀνάλογον ποινὴν; Τὸν λόγον ὅμως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος, νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ ἔχη αὐτεπαγγέλτως ἢ ἀρμοδία κυβερνητικὴ ἐκπροσώπησις τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης καὶ ἰδιαζόντως ἢ «Διεύθυνσις Ἐκκλησιῶν» τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ὡς γνωστόν, ὑπάγεται ἀμέσως - διοικητικῶς τὸ Ἅγιον Ὁρος.

Ἐν τελικῇ ἀναλύσει, πάντως, ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον δὲν

δυνάμεθα νὰ μνημονεύωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος (ὡς ἔχωσι σήμερον τὰ πράγματα ἕνεκα τῆς ἐπικρατοῦσης ἐκκλησιαστικῆς ἀποστασίας τῆς λεγομένης «Οἰκουμενιστικῆς Κινήσεως καὶ Ἰδέας»), εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μᾶς ὑποχρεώνει, ἐκκλησιολογικῶς, νὰ ταυτίσωμεν τὸ φρόνημά μας, δηλαδὴ τὰς Ὁρθοδόξους ἡμῶν πεποιθήσεις, τὰς ἐπὶ τῶν κανονικῶν ἐκκλησιαστικῶν βάσεων ἐρειδομένας καὶ νὰ τὰς προσαρμόσωμεν πρὸς τὴν γραμμὴν καὶ κατεύθυνσιν τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ-ἀντορθοδόξου φρονήματος αὐτοῦ!

Ἐπειδὴ, ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ ἔννοια καὶ σημασία τοῦ Μνημοσύνου σημαίνει ταυτότητα Πίστεως μνημονεύοντος καὶ μνημονευομένου, πρέπει, ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν διὰ τοῦ «Πατριαρχικοῦ Διαγγέλματος» τοῦ 1920 παγκοσμίως διακηρυσσομένην παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία, διὰ τῆς «Θεωρίας τῶν κλάδων» καταβλασφημεῖ τὴν Μοναδικότητα τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας! Κατ' ἀναπόφευκτον δὲ συνέπειαν καὶ βάσει πάντοτε τοῦ ὡς ἄνω «Πατριαρχικοῦ Διαγγέλματος», θὰ πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι αἱ ἑτερόδοξοι αἰρετικαὶ «Χριστιανικαὶ» ὁμολογίαι, δηλαδὴ ὁ Πάπας καὶ οἱ Προτεστάνται γενικῶς, εἶναι «ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι» τοῦ Χριστοῦ, «μέτοχοι ἀπολυτρωτικῆς χάριτος» κλπ., μὲ Ἱερωσύνην, Μυστήρια καὶ Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ συμπροσευχώμεθα καὶ συλλειτουργοῦμεθα μετ' αὐτῶν, πράγμα τὸ ὁποῖον σήμερον διενεργοῦν καὶ πράττουν, ὅπως κακοδόξως πρὸς τὴν ἐπισκοπικὴν αὐτῶν ἀποστολήν, ἀπὸ τοῦ διαβοήτου Ἀθηναγόρου μέχρι σήμερον, τόσον οἱ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὅσον καὶ διάφοροι ἄλλοι Οἰκουμενισταὶ-Νεοσημερολογῖται Ἀρχιερεῖς!

Ἐπίσης, διὰ τὸ «σύμφωνον καὶ ὁμόφωνον» τῆς ταυτότητος Πίστεως πρὸς τὴν Προϊσταμένην μας ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν καὶ τὴν συνεπῆ κανονικὴν διαμνημόνευσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ προκαθημένου αὐτῆς, θὰ πρέπει νὰ ἀποκηρύξωμεν καὶ τὸ πατροπαράδοτον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Ὁρθόδοξον ἡμερολογιακὸν καθεστῶς καὶ νὰ ἀποδεχθῶμε τὸ ὑπ' Αὐτῆς δι' ἐπανειλημένων Συνοδικῶν Πράξεων καταδικασθὲν «Γρηγοριανόν» - Παπικὸν τοιοῦτον, χάριν τοῦ ὁποῖου ὑφίσταται μέχρι σήμερον τὸ ἀπὸ τοῦ 1924 ἐπάρατον «Νεοσημερολογιακὸν σχίσμα», τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστόν, διέσπασε τὴν (λειτουργικὴν καὶ λατρευτικὴν) «ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας», καὶ διατηρεῖ μέχρι σήμερον ἐν διχασμῷ τὸ ἐκκλησιαστικὸν πλήρωμα τῶν πιστῶν!

Πρέπει, λοιπόν, πρῶτα νὰ πιστεύσωμεν ἀκριβῶς καὶ ἀνεκδοιάστως ὅλα αὐτὰ τὰ καταλυτικὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως φρονήματα, τὰ ὁποῖα «Δημοσία» διακηρύττει καὶ ἐμπράκτως ἀποδεικνύει ὅτι πιστεύει πράξει τε καὶ θεωρεῖα διὰ τῶν ἀνωτέρω ἢ Προϊσταμένη

ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, καὶ ἀφοῦ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἔχη τελείως διαστραφῆ ἢ Ὁρθόδοξος ἡμῶν συνειδήσις, τότε θὰ πρέπη νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ θεωρήσωμεν ἐπιβεβλημένον καθήκον μας τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου ἐν Ἁγίῳ Ὁρει.

Ἐπειδὴ ὁμως, Χάριτι Θεία, δὲν μᾶς εἶναι δυνατόν, μέχρι θανάτου, νὰ ἀπαρνηθοῦμε τὸ Ὁρθόδοξον τῆς Ἐκκλησίας φρόνημά μας καὶ νὰ συμφωνήσουμε καὶ συμπορευθοῦμε μετὰ τῆς, ὡς προείπομεν, Συνοδικῶς «ὑποδίκου» καὶ διὰ τῆς «ἀποτειχίσεως» «δυνάμει ἀκοινωνήτου» κατασταθείσης ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἀρχῆς, τούτου ἔνεκα ἢ περίπτωσις τοῦ Μνημοσύνου αὐτῆς ὄχι μόνον δὲν τυγχάνει ὑποχρεωτικῶς ἐπιβεβλημένη εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' ἀποβαίνει, Θείῳ Δικαίῳ, εἰς «κρίμα καὶ κατάκριμα» παντὸς Ὁρθοδόξως φρονούντος, ἰδιαζόντως δὲ εἰς τοὺς μνημονεύοντας Ἁγιορείτας Πατέρας, οἵτινες, κατὰ τὴν σαφεστάτην ἐν προκειμένῳ Πατερικὴν Διδασκαλίαν, «εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς αὐτῶν οὐ κατεποντίσθησαν, ὁμως (διὰ τοῦ μνημοσύνου, σημ. ἡμ.) τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἰρέσεως σ υ ν ὀ λ λ υ ν τ α ι»! (Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου).

Ἡ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐπιβεβλημένη διακοπὴ τοῦ Μνημοσύνου, ἀποτελεῖ συνέπειαν τῆς κανονικῶς διατεταγμένης ἐκκλησιαστικῆς Πράξεως τῆς «ἀποτειχίσεως» ἀπὸ τοῦ σφαλλομένου ἐπισκόπου «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» καὶ διὰ τοῦτο «κατεγνωσμένου». Τὸ ἐπιβεβλημένον τῆς πράξεως ταύτης, τῆς «πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώμης» γινομένης, ἀποδεικνύεται καταφανῶς, καθόσον ὁ ἀποτειχιζόμενος, κατὰ τὴν σαφεστάτην ἐν προκειμένῳ Συνοδικὴν κρίσιν, «κέκτηται δικαίωμα ἅμα καὶ χρέος» ὅπως «π ἄ ρ α υ τ α» ἐνεργήσῃ αὐτὴν (καὶ οὐχὶ ὅτι - ἐὰν θέλῃ - «δύναται» νὰ ἀποτειχισθῇ, κατὰ τὴν τῶν δοκησισόφων πεπλανημένην ἀντίληψιν καὶ ἔρμηνειαν ὑπὸ μεγαλοσχημῶν «πνευματικῶν ὁδηγῶν», «πλανώντων - οὕτω - καὶ πλανωμένων»), ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅτι ὁ ἀποτειχιζόμενος «εἰς οὐδεμίαν θέλει ὑποβληθῆ κανονικὴν ποινήν», ἀλλὰ «θέλει ἐπαινεθῆ εἰσέτι», ὡς «λυτρῶνων τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ μερισμῶν καὶ σχισμάτων».

Παρὰ τὰς Ἡλίου φαεινότερας ταύτας ἀποδείξεις καὶ μαρτυρίας, ἢ ἰσχὺς καὶ τὸ κῦρος τῶν ὁποίων θὰ πρέπη νὰ ἀποτελῇ «γραμμὴν πλεύσεως» καὶ νὰ πρυτανεύῃ πάντοτε εἰς τὰς συνειδήσεις παντὸς μὲν εὐσυνειδήτου πιστοῦ, ἰδιαζόντως ὁμως εἰς τὰς προθέσεις τῶν παραγόντων τῆς Ἁγιορειτικῆς Ἀδελφότητος, παρὰ ταῦτα, λέγομεν, αἱ Ἁγιορειτικαὶ ἀρχαὶ εἰς οὐδὲν λογισάμεναι τὰ τῶν Συνοδικῶν Πατέρων σοφὰ ταῦτα τοῦ Πνεύματος ἐντάλματα, ὅλως ἀντιθέτως καὶ παρὰ πᾶν νόμιμον καὶ κανονικὸν δικαίωμα, ἐνήργησαν τὴν, ὡς προαναφέραμεν, ἔξωσιν καὶ ἀπέλασιν, οὐδόλως διστάσαντες οὕτω, ὅπως ἀναδείξουν ἑαυτοὺς διώκτας καὶ πολεμίους τῆς «Ὁρθοδόξου συνεπειᾶς» καὶ νὰ ὑπενθυμίσουν τοιοιτοτρόπως εἰς ἡμᾶς ὅτι

«πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται» (Β΄ Τιμοθ. 3, 12).

Διὰ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερθέντων πραγματικῶν περιστατικῶν, καταφανῶς ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα τὰ κανονικῶς προϋποτιθέμενα διὰ τὴν ὑποχρεωτικὴν διαμνημόνευσιν τοῦ Πατριάρχου, ἐλλείπουν παντελῶς ἀπὸ τὴν προεκεκλιμένην περίπτωσιν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν δύναται ὡς ἔρεισμα νὰ στηρίξη τὴν ἐναντίον μας ἐσκεμμένως καὶ κακοβούλως ἢ καὶ πεπλανημένως προσαπτομένην μομφὴν καὶ κατηγορίαν τῆς «ἀπειθείας» καὶ «παρακοῆς» ἐναντι τῆς Προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἀρχῆς, καθότι αὕτη Συνοδικῶς ὑπόδικος οὕσα ὡς κανονικῶς κρινομένη «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ σφαλλομένη», καθίσταται ἀξία «διαστολῆς» καὶ «ἀποτειχίσεως» ὑπὸ τοῦ «ἀκαινοτομήτου» πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἔνεκα δηλαδὴ, τῆς κατακρίτου θέσεως καὶ καταστάσεως εἰς τὴν ὁποίαν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, αὕτη αὕτη ἢ ἴδια, ὡς μὴ ὄφειλε, σήμερον ἐθελουσίως εὐρίσκεται.

Ἡ οὕτω, χάριτι θεῖα, προβαλλομένη ἐκ μέρους ἡμῶν Ὁρθόδοξος «θεάρεστος ἐνστασις» καὶ παρρησία, ἣτις ἔχει «μεγάλην μισθαποδοσίαν», καταξιοῖ ἡμᾶς ὅπως διασώσωμεν καὶ διατηρήσωμεν τὴν ὀρθόδοξον ὑπόστασιν καὶ ιδιότητα τόσον τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὅσον καὶ τὴν ἡμῶν αὐτῶν τῶν ἰδίων τοιαύτην, δεδομένου ὅτι μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, ὡς ἀκαινοτόμητον δηλαδὴ πλήρωμα εἶναι δυνατόν νὰ εὐρισκώμεθα ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ κανονικῶς ἱστάμενοι.

Δυνάμεθα ὡς ἐκ τούτου νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ σημερινὴ θέσις ἡμῶν ἀποτελεῖ ἐλπιδοφόρον σημεῖον διὰ κάθε εὐσυνείδητον Ὁρθόδοξον πιστόν, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἡ θεάρεστος ἡμῶν ἐνστασις μαρτυρεῖ καὶ ἀποδεικνύει ὅτι διασώζεται ἀκόμη εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος - ἔστω καὶ ὑπὸ τῆς μειοψηφίας - ἡ ἔμπρακτος Ὁρθόδοξος ὁμολογιακὴ ἀγωνιστικότης, κατὰ μίμησιν τῶν ἀγιορειτῶν ἁγίων Πατέρων, ἰδίως τῶν ὑπὸ τοῦ Λατινόφρονος πατριάρχου Βέκκου μαρτυρησάντων, διὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν ἄρνησιν (ἀκριβῶς, δηλαδὴ, ὅπως καὶ ἡμεῖς) τῆς διαμνημονεύσεως τοῦ ὀνόματός του, ὡς Πατριάρχου.

Διατὶ ὅμως νὰ συμβαίη τὸ τελείως ἀπαράδεκτον διὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος γεγονός, τὸ ὁποῖον ἐκθέτει ἀνεπανορθώτως αὐτό; Δηλαδὴ: Διατὶ ἡμεῖς μὲν - καὶ οἱ μεθ' ἡμῶν ὁμόφρονες -, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν μειοψηφίαν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὡς ὀρθοδόξως ἀκαινοτόμητον καὶ «θεαρέστως ἐνιστάμενον» πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, νὰ διασώζωμεν, ὡς ἐκ τούτου, τὴν Ὁρθόδοξον ὑπόστασιν καὶ τὴν θεάρεστον συνέχισιν τῆς ἐν γένει ἀποστολῆς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἢ δὲ πλειοψηφία αὐτοῦ νὰ πολιτεύεται ἀρνητικῶς, ὡς «καινοτομοῦν» πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ σκανδαλισμῷ καὶ διχασμῷ τῆς ὁμονοίας

καὶ ἐνότητος τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος καὶ ψυχικῆ φθορᾶ καὶ ζημία τοῦ προβληματιζομένου ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, μὲ τὸ νὰ πείθεται «τοῖς ἡγουμένοις αὐτοῦ» - διὰ τοῦ μνημοσύνου καὶ τῆς κοινωνίας - τόσον ἀδιακρίτως, ἀστόχως καὶ ἐπιπολαίως, ὥστε ἐκ τούτου νὰ «μιμῆται τὴν πίστιν» αὐτῶν, χωρὶς καὶ παρὰ τὴν ἀποστολικὴν ἐντολὴν καὶ διευκρίνησιν, καθ' ἣν δέον ὅπως, πρῶτα νὰ ἀναθεωροῦμε «τὴν ἐκβασιν τῆς ἀναστροφῆς» (αὐτῶν), καὶ μετὰ νὰ μιμούμεθα τὴν πίστιν αὐτῶν, ἐφ' ὅσον, δηλαδὴ, ἀποδειχθῆ ὅτι οὗτοι (οἱ πνευματικοὶ ποιμένες καὶ Ἠγούμενοι) ὄντως καὶ ἀληθῶς «ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν...» ἡμῶν; (βλ. Ἑβρ. 13, 7 & 17).

Τούτου ἔνεκα, θὰ ἔπρεπε, νομίζομεν, ἅπανα ἡ Ἀγιορειτικὴ Ἀδελφότης νὰ εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη καὶ ἠνωμένη ἐν τῇ ἐνότητι τῆς Πίστεως, ὥστε «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ» καὶ μακρὰν πάσης καινοτομίας, κακοδοξίας, σχίσματος καὶ αἰρέσεως νὰ διασώσῃ καὶ διατηρήσῃ ἀλώβητον - σύσσωμος ἅπανα πλέον - τὴν Ὁρθόδοξον ὑπόστασιν, ιδιότητα καὶ ὑψηλὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ἀποδείξῃ δι' ἐμπράκτου ὁμολογίας, ὅτι τὸ Ἅγιον Ὁρος τυγχάνει ὄντως «προπύργιον τῆς Πίστεως», «Ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ ἀσφαλῆς «Λιμὴν Σωτηρίας», πράγμα τὸ ὁποῖον ὅλος ὁ Ὁρθόδοξος καὶ πιστὸς λαὸς ἐναγωνίως ἀναμένει καὶ ἐγκαρδίως ἐπιποθεῖ καὶ εὐχεται, ἵνα οὕτω δυνηθῆ καὶ ἀντιμετωπίσῃ θεαρέστως τὴν σημερινὴν ἀντίχριστον-Οἰκουμενιστικὴν ἀποστασίαν, πρὸς διασφάλισιν τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας.!

Ἐκτὸς ὁμως τοῦ νομικῶς καὶ ἠθικῶς ἐπιβεβλημένου τούτου ἀποτελέσματος, τὸ ἐπ' αὐτοῦ προκαλούμενον ἄμεσον ἐνδιαφέρον, θεωρεῖται καθηκοντολογικῶς ὑποχρεωτικόν, καθόσον αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους συνθέτουν καὶ ἀποτελοῦν τὴν αὐτοδικαίως Μοναστικὴν Διοίκησιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, ἥτις, ὡς γνωστόν, ἀσκεῖται διὰ Μοναστηριακῶν ἀντιπροσώπων, κατὰ τὸ ἀνέκαθεν κρατοῦν προνομιακὸν καθεστῶς αὐτοῦ (ἄρθρον 1 Κ.Χ.).

Πιστεύομεν, ὡς ἐκ τούτου ὄθεν, ὅτι ἡ κατὰ τὸ δυνατόν ἡμῶν ἐνημέρωσις καὶ πληροφορία αὕτη, ἀσφαλῶς θὰ προκαλέσῃ τὸ ἄμεσον ἐνδιαφέρον Ἑμῶν πρὸς περαιτέρω ἐξεταστικὴν ἔρευναν ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος.

Καὶ διὰ μὲν τὸ τυπικὸν - διοικητικὸν μέρος, τὸ ἐνδιαφέρον περικλείεται εἰς τὴν ἐκ τοῦ Νόμου ὑποχρέωσιν ὅπως καταδικασθῆ ἡ ἐνέργεια τῆς ἀπελάσεως καὶ γίνῃ τελεία ἀποκατάστασις τῶν ἀδικιθέντων Πατέρων, δεδομένου ὅτι: «οὐδεὶς δικάζεται ἀνήκουστος, οὐδεμία ποινὴ ἐπιβάλλεται ἄνευ Νόμου ἢ Ἱ.Κανόνος θεμελιούντος αὐτὴν καὶ οὐδεὶς στερεῖται ἄκων τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ Δικαστοῦ» (*Ἄρθρον 7 Ν.Δ/τος τῆς 10.9.1926), ἀλλὰ καὶ ἐφ' ὅσον αἱ περὶ «ἐπιβολῆς ποινῶν» καὶ «ἐκτελέσεως ἀποφάσεων»

προϋποτιθέμενοι καὶ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει ἰσχύουσαι ρηταὶ νομικαὶ διατάξεις, οὐδεμιᾶς ἔτυχον ἐφαρμογῆς ἐν προκειμένῳ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἀγιορειτικῶν ἀρχῶν! Τὰ πραγματικά, ἐπομένως, ταῦτα περιστατικά, περιττὸν καὶ νὰ λεχθῆ ὅτι, καθιστοῦν τὴν ἐν προκειμένῳ ἐπιχειρηθεῖσαν πράξιν τῆς ἀπελάσεως, ὅλως ἀθαιρέτως διενεργηθεῖσαν, ἄμοιρον νομίμου κύρους καὶ διὰ τοῦτο θεωρουμένην ἄκυρον καὶ ὡς μηδέποτε γενομένην.

Ἐὰν ὁμως παρὰ ταῦτα, αἱ ἀρμόδιαι Ἁγιορειτικαὶ ἀρχαὶ δι' οἰονδήποτε λόγον δὲν διατεθοῦν καὶ δὲν σπεύσουν, ὡς καθηκόντως ὑποχρεοῦνται, νὰ ἀποκαταστήσουν τοὺς ἀθαιρέτως ἐκδιωχθέντας Πατέρας εἰς τὴν προτέραν θέσιν τῆς Ἱερᾶς αὐτῶν Μετανοίας, τῆς Ἱ.Σκῆτης τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ - ὅπερ ὀλοψύχως ἀπευχόμεθα - ἀλλὰ θελήσουν νὰ συνεχίσουν τὸν τοιοῦτον διωγμὸν καὶ εἰς ἄλλους «Ὁρθόδοξως ἐνισταμένους» Ἁγιορείτας Πατέρας, τότε θὰ πρέπη νὰ γνωρίζουν ὅτι, τοιοῦτοτρόπως ἐνεργοῦντες, γίνονται «ἠθικοὶ αὐτουργοὶ» καὶ συνεργοὶ διὰ τὴν ὀριστικὴν κατάλυσιν τῆς ἰσχύος τῶν πνευματικῶν καὶ διοικητικῶν θεσμῶν καὶ προνομίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Πᾶσα δέ, τυχόν, ἐπιδειχθησομένη ὑπ' αὐτῶν ἀδιαφορία ἢ ἀμέλεια ἄμεσον κακὴν συνέπειαν θὰ ἔχη τὴν βαθμιαίως ἐπὶ τῷ τέλει, κατάργησιν - ἐξ ἡμῶν αὐτῶν τῶν ἰδίων Ἁγιορειτῶν - τοῦ «αὐτοδιοικήτου» προνομιακοῦ ἀγιορειτικοῦ καθεστῶτος, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ σεβαστὴν παρακαταθήκην ἀρχαίου παραδοσιακοῦ κύρους, μετὰ τόσων ἀγῶνων καὶ κόπων προσκτηθεῖσαν καὶ παραδοθεῖσαν εἰς ἡμᾶς σήμερον, πρὸς ἀκριβῆ διαφύλαξιν καὶ συνέχισιν, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου καὶ τῆς ἐν γένει ὑποστάσεως καὶ ὑψηλῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς.

Κατὰ ταῦτα, θὰ πρέπη, νομίζομεν, νὰ ληφθῆ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ἀπάσης τῆς Ἁγιορειτικῆς Ἀδελφότητος ὅτι, τὸ ἄχαρι, ἄστοχον καὶ πάντῃ ἀψυχολόγητον περιστατικὸν γεγονὸς τῆς παρανόμου καὶ ἀκύρου πράξεως, τῆς περὶ τὸν λόγον «ἀπελάσεως», ἀποτελεῖ, κατ' ἀπόλυτον ἀντικειμενικὴν ἀκριβοδικίαν, ἐπίπτωσιν μὲ ἀπροβλέπτους ἐξακολουθητικὰς τάσεις συνεχίσεώς της, ἀμέσως προερχομένην ἐκ τῆς ὡς κάτωθι ἀναφερομένης (ἀνηκούστου εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ) ἀπευκταίας καὶ ἀπαραδέκτου διὰ πᾶσαν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν συνείδησιν, σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, τῆς ἐκ τῆς Οἰκουμενιστικῆς Αἰρέσεως καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς Σχίσματος, παρατροπῆς καὶ ἀποστασίας.

Ἡ ἐπιβεβλημένη ὅθεν διερεύνησις τῆς οὐσιαστικῆς - πνευματικῆς πλευρᾶς τοῦ προκειμένου θέματος καὶ συγκεκριμένως περὶ τοῦ προβαλλομένου ἐπιχειρήματος τῆς διαμνημονεύσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας - πράγμα ὅπερ τυγχάνει ἡ μοναδικὴ καὶ

βασική αιτία του όλου θέματος -, αποτελεί ιδιαιτέραν πνευματικήν ὑποχρέωσιν καὶ φροντίδα ἀμέσου ἐνδιαφέροντος καὶ ἐρεύνης, ἀπὸ πλευρᾶς «Κανονικῆς καὶ Ἐκκλησιολογικῆς ἀκριβείας» καὶ ἐξ ἐπόψεως «Ὁρθοδόξου - Πατερικῆς - ἀντιλήψεως,» δι' ἅπασαν, ἀνεξαιρέτως, τὴν Ἁγιορειτικὴν Ἀδελφότητα.

Ἐπ' αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ σημείου, προδιετυπώσαμεν τὰ βασικὰ αἷτια καὶ τοὺς λόγους, δυνάμει τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι, ἡ ὄντως ἐκκλησιαστικὴ ὑποχρέωσις τοῦ Μνημοσύνου τυγχάνει - ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ - κανονικῶς ἀνέφικτος ἐφαρμογῆς, ἀπορριπτέα δὲ καὶ ἀπαράδεκτος, ἐφ' ὅσον ἡ Προϊσταμένη Ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν ἀρχὴ εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία ἐδημιούργησε καὶ συνεχίζει νὰ διατηρῇ, ἀμετακλήτως, τὴν κατακριτέαν ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἠθελημένως ἐπιδιώκει νὰ εὑρίσκειται κατευθυνομένη.

Ἐπειδὴ ὁμως ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης δημιουργεῖται ἀφεύκτως τὸ παντὸς ἄλλου π ρ ο έ χ ο ν «Θέμα Πίστεως» καὶ δὴ «κινδυνευούσης», ὅπερ ἀμέσως καθάπτεται τῆς ἀσφαλούς «ψυχικῆς σωτηρίας» πάντων ἡμῶν τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἀξιοχρέω καθήκοντι ἀναφερόμεθα διὰ τῶν ἀκολουθῶν, ἐκεῖ, δηλαδή, ὅπου ἀφορᾶ κυρίως ὁ βασικὸς σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς τοῦ παρόντος.

3. ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΠΟΙΜΕΝΩΝ

Ἐπειδὴ ἡ ἐπικρατοῦσα σήμερον κατάστασις αὕτη τῆς συγχύσεως καὶ ἀποστασίας, «κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος», ἐπὶ τὰ χεῖρω, ὡς μὴ ὄφειλεν, ἀκατασχέτως συνεχίζεται ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἔνεκα τῶν ἐμφανῶν καὶ ἀνυποχωρήτων σκοπῶν καὶ σχεδίων καὶ τῆς ἐν γένει ἀντορθοδόξου γραμμῆς καὶ πορείας τῶν σημερινῶν πνευματικῶν ἡγετῶν Αὐτῆς, διὰ τοῦτο ἀπαράβατον καθήκον καὶ ὑποχρέωσις παντὸς μὲν Ὁρθοδόξου πιστοῦ Χριστιανοῦ τυγχάνει, ἰδίως δὲ παντὸς Ἀγιορείτου, ὅπως ἐπὶ τῆς καταστάσεως ταύτης «ἐξέλθουν ἐκ μέσου» αὐτῶν τῶν ποιμένων «καὶ ἀφορισθοῦν» πρὸς ψυχικὴν λύτρωσιν καὶ ἀσφαλῆ αὐτῶν σωτηρίαν (Πρβλ. Β' Κορινθ. 6, 17).

Δὲν θὰ εἴμεθα καθόλου ἐξωπραγματικοὶ ἐὰν ἐτονίζαμεν, ὅτι ἡ κατάστασις αὕτη ἀποτελεῖ γεγονὸς τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει συμβῆ εἰς ὀλόκληρον τὸν μέχρι σήμερον βίον τῆς Ἐκκλησίας, διότι ποτὲ τόσον συστηματικῶς δὲν ἐπολεμήθη ἡ Ἐκκλησία μας ἀπὸ τοὺς ἰδίους αὐτῆς ποιμένας, οἵτινες, πλήρεις ἀντορθοδόξου - οἰκουμενιστικῆς παρατροπῆς πολιτευόμενοι, προξενοῦν βλάβην εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου ὑποστάσεως καὶ ἀποστολῆς αὐτῆς καὶ τοῦ πληρώματός Της! Αὐτοὺς μᾶλλον θὰ ἐννοῇ ὁ Ἀπόστολος (Πράξ. 20, 28-30) ὅταν λέγει ὅτι... θὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν «λύκοι βαρεῖς... μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου... λαλοῦντες διεστραμμένα...».

Ἡ συντελουμένη σήμερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πνευματικὴ σύγχυσις, παρατροπὴ καὶ ἀποστασία πίστεως, διαφαίνεται καὶ μαρτυρεῖται διὰ τῶν ἀκολούθων πραγματικῶν καὶ ἀδιαψεύστων στοιχείων καὶ ἀποδείξεων:

Ἡμῶν ὅμως ὄντων Ὁρθοδόξων καὶ δὴ «φρουρῶν τῆς πίστεώς μας», ὡς Ἀγιορειτῶν, ἰδιαζόντως δὲ ἔνεκα τῆς, Χάριτι Θεῖα, Μοναχικῆς καὶ Ἱερατικῆς ιδιότητός μας, δεόν πρωτίστως νὰ γνωρίζωμεν ἐπακριβῶς τὰ πλαίσια τῶν πνευματικῶν-ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐπιτρέπει καὶ ἐπιβάλλει εἰς ἡμᾶς ἡ Ἁγία Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία ἀρμοδίως νὰ κινούμεθα εἰς τὰς ἐκάστοτε περιστάσεις, καθ' ἃς ὑποχρεούμεθα καθηκόντως ὅπως ἀνταποκριθῶμεν πρὸς τὴν ὑψηλὴν καὶ ἱερὰν ἡμῶν ἀποστολήν, πρὸς περιφρούρησιν τῆς Ὁρθοδόξου ὑπαστάσεως ἡμῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ ταῦτα, καὶ ἔνεκα λόγων ἀκριβοῦς προσανατολισμοῦ, δεόν νὰ λαμβάνεται πάντοτε ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ὅτι: «Ἐπὲρ τὴν ὀργανικὴν βαθμίδα καὶ ἀνωτάτην ἀρχὴν τῆς διοικήσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις εἶναι ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ γνησία ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις ἔχει τὴν δύναμιν τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ κύρους ἐκείνης, χωρὶς αὕτη νὰ ἀποτελῇ ὀργανικὴν τινα ἀνωτέραν τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀρχήν.

Αὕτη, οὕσα διάχυτος καὶ ἀόριστος καὶ οἶονεὶ συγκεντρωτικὴ τοῦ ὄλου ἐκκλησιαστικοῦ κύρους αὐθεντία, συνισταμένη ἐκ τῆς ἐκφράσεως ὁμοφώνου γνώμης τοῦ ὄλου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, κλήρου δηλαδὴ καὶ λαοῦ, ἐπικυροῖ ἢ ἀκυροῖ ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τούτων τὸ οἰκουμενικὸν κύρος ἐπισφραγίζει».

Ἐπίσης, «ἡ “κατ’ οἰκονομίαν” ἐνέργεια, ὡς καὶ πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Συνόδου, κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἀντίληψιν, ὑπόκεινται εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ κριτηρίου τῆς συνειδήσεως τοῦ συνόλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος... Ὑπεράνω τῆς ὑπὸ τῶν νόμων καὶ τῶν Ἱ.Κανόνων παρεχομένης ἀρμοδιότητος, ὑπάρχει ἡ ἠθικὴ ἀρμοδιότης τοῦ συνόλου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι ἀδέκαστος» (βλ. Ἰω. Καρμίρη, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία, Ἀθῆναι 1973, σελ. 349, ὑπόσημ. 2).

Ἐκ τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας ὅθεν, μαρτυρεῖται, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὅτι: Αἱ μὴ ὀρθαὶ Συνοδικαὶ ἀποφάσεις, ὅσον καὶ αἱ «κατ’ οἰκονομίαν» ἐνέργειαι τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Συνόδου, αἱ μὴ κατὰ τὴν «ὀρθόδοξον ἀντίληψιν» ληφθεῖσαι, δὲν δύναται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἡ «ἀληθὴς φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας», διότι, τῷ λόγῳ τούτῳ, δὲν δύναται νὰ γίνουν «ὁμοφώνως ἀποδεκταὶ» ὑπὸ συνόλου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, Κλήρου, δηλαδὴ καὶ λαοῦ, τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν «ἀδέκαστον ἠθικὴν ἀρμοδιότητα» καὶ τὴν «γνησίαν συνείδησιν» Αὐτῆς.

Ὡς γνωστόν, «πέντε μεγάλαι ἀποστασίαι ἀριθμοῦνται ἐν τῇ Γραφῇ. (Αἱ) Ἡ τοῦ Ἀδάμ, (Βα) ἡ ἐπὶ κατακλυσμοῦ, (Γῆ) ἡ μετ’ αὐτὸν... τῶν ἐθνῶν, (Δῆ) ἡ τῶν ἀπειθούντων Ἰουδαίων καὶ (Εῆ) ἡ τοῦ ἐρχομένου Ἀντιχρίστου... Ἡ πέμπτη ἐνεργεῖται ὡς “μυστήριον” “τῆς ἀνομίας” εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ θὰ καταντήσῃ εἰς τὸν καιρὸν τῆς συντελείας “τοῦ αἰῶνος τούτου”... Διὰ δὲ τῆς ἀποστασίας τοῦ Ἀντιχρίστου παρεμποδίζεται ἡ ἐν Χριστῷ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ θὰ ἐπιχειρηθῇ ὁ σατανικὸς ἀφανισμὸς ταύτης ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς» (βλ. Ἀ. Δελημπασῆ, Πάσχα Κυρίου, Ἀθῆναι 1985, σελ. 213).

Ἐνεκα τῶν ἀποκαλυπτικῶν τούτων ἡμερῶν τὰς ὁποίας διερχόμεθα, εἶναι ἄκρως λυπηρὸν τὸ φαινόμενον, καθ’ ὃ, ἐνῶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὡς ἐκ τῆς ὑψίστης αὐτοῦ ἀποστολῆς καὶ ιδιότητος ἔπρεπε νὰ εἶναι ὄντως Κορυφὴ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τηλαυγῆς Φάρος τῆς Ἀγίας ἡμῶν Πίστεως, παρὰ ταῦτα, καὶ ὅλως ἀντιθέτως, συμβαίνει νὰ διαπιστοῦται ἀπολύτως, ὅτι τούτο τυγχάνει νὰ εἶναι ὁ δημιουργὸς τῆς ἀρχικῆς μορφῆς καὶ αἰτίας τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς συγχύσεως καὶ ἀποστασίας, ἐνόσω αὐτὸ τοῦτο ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως διὰ τοῦ γνωστοῦ Πατριαρχικοῦ Διαγγέλματος τοῦ 1920, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκολούθως ἀναφερόμεθα:

4. ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ - ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 1920

Κατ' ἀρχήν, ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι, δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ τυχαῖον τὸ γεγονός ἢ ἀπλὴ σύμπτωση, τὸ πῶς καὶ διατὶ τὸ ἐκ τεσσάρων (4) σελίδων καὶ ἑπτακοσίων περίπου λέξεων ἀποτελούμενον Πατριαρχικὸν τοῦτο Διάγγελμα, εἰς ὄλον τὸ κείμενον αὐτοῦ, ὄχι μόνον οὐδόλως ἀναφέρεται εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὡς ὄφειλε, ἀλλ' ἀποποιεῖται παντελῶς νὰ ἀναφέρῃ - ἔστω καὶ ἀπλῶς - τὴν λέξιν Ὁρθοδοξία, χρησιμοποιοῦν ἀντ' αὐτοῦ τὴν καταλλήλως προσφερομένην διὰ τὴν οἰκουμενιστικὴν σκοπιμότητα φράσιν τῶν «Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν»!

Τοῦτο ἐξηγεῖται κατὰ τὴν ἀπροκατάλυτον μαρτυρίαν τοῦ αὐτοῦ Διαγγέλματος (τὸ ὁποῖον, σημειωτέον, ἐπιστημόνως ἀποφεύγει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τοῦτο τυγχάνει Ὁρθοδόξου ἀντιλήψεως καὶ σκοποῦ), κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ὁποίου ἡ ἔννοια καὶ προβολὴ τῆς «Μοναδικότητος» τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος, ἀποτελοῦν «ἀξιώσεις» «παλαιῶν προλήψεων καὶ ἔξεων», αἰτινες δημιουργοῦν «δυσχερείας» «τοσαύτας τέως τὸ ἔργον τῆς ἐνώσεως ματαιώσασαι»!

Ὡς θὰ πρέπη νὰ τυγχάνῃ γνωστόν, τὸ «Διάγγελμα» τοῦτο, ἀπευθυνόμενον «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» ἐννοεῖ καὶ ἀναγνωρίζει ὡς τοιαύτας, ἅπασαν τὴν πανσπερμίαν τῶν ἑτεροδόξων - αἰρετικῶν! Ἀκολουθῶς, πιστεύει, ὁμολογεῖ καὶ διακηρύττει ὅτι ἡ μετ' αὐτῶν «προσέγγισις καὶ κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξύ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν»! Θεωρεῖ ἐπίσης καὶ παραδέχεται τὰς «Ἐκκλησίας» αὐτὰς «ἀδελφὰς καὶ σεβασμίας» καὶ διὰ τοῦτο «συγκληρονόμους καὶ συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ»! Ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ, πλήρης ἀναγνώρισις, ὁμολογία καὶ παραδοχὴ ὑπὸ τῶν αὐθεντικῶν ἐκπροσώπων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ διὰ τοῦ πλέον ἐπισημωτέρου τρόπου, ὅτι οἱ ἑτεροδόξοι-αἰρετικοὶ κέκτηνται: Ἱερωσύνης, Μυστηρίων καὶ Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς! Τούτου ἕνεκα, ἄλλωστε, καὶ ἡ ἐλευθέρως διενεργουμένη μεταξύ αὐτῶν συμπροσευχὴ, συμνημόνευσις, συνεορτασμός, συνευλόγησις καὶ συλλειτουργήσις αὐτῶν μετὰ τούτων!

Πρὸς δὲ τῷ σκοπῷ τῆς οἰκουμενιστικῶς νοουμένης καὶ ἐπιδιωκομένης ταύτης ἐνώσεως, θεωρεῖται ἀπαραίτητος ὑπὸ τοῦ «Διαγγέλματος» καὶ «ἡ παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν».

Ἐν προκειμένῳ, καίτοι θεωρεῖται περιττὸν καὶ νὰ γραφῆ, ἀβιάστως προκύπτει ὅτι, χάριν προωθήσεως τῆς φανταζομένης ταύτης ἐνώσεως, ἐθεωρήθη ὑπὸ τῶν ἀποδεχθέντων τὴν «Ἡμερολογιακὴν Μεταρρύθμισιν» Ἐκκλησιῶν, συμφερωτέρα καὶ προτιμωτέρα ἡ δημιουργία «Σχίσματος» μεταξύ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ

Πληρώματος (τὸ ὁποῖον διατηρεῖται καὶ συνεχίζεται ἀσυναίσθητως καὶ ἀνεπανορθώτως μέχρι σήμερον ὑπὸ τῶν δημιουργῶν αὐτοῦ Νεοημερολογιτῶν-Οἰκουμενιστῶν), προκειμένου νὰ ἀποφευχθοῦν αἱ «δυσχέρειαι» καὶ ἡ «ματαίωσις» τῶν οἰκουμενιστικῶν σκοπῶν καὶ σχεδίων!

Ποῦ ὑπάρχει, ὅθεν, ἐν προκειμένῳ, «ὁ ποιμὴν ὁ καλός», ὅστις «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων» καὶ οὐχὶ ὑπὲρ τῶν «ἄλλων προβάτων» ἅτινα «οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης»; (Βλ. Ἰωάν. 10, 11· 16) Τὸ προκειμένον ὅμως «Σχίσμα», δέον νὰ σημειωθῆ ὑπὸ τῶν δημιουργῶν αὐτοῦ ὅτι, «οὔτε διὰ μαρτυρικοῦ αἵματος δὲν συγχωρεῖται». Ὁ δὲ «ἀκολουθῶν σχίζοντι, Βασιλείαν Οὐρανῶν οὐ κληρονομεῖ»!

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα στοιχεῖα, ἀβιάστως συνάγεται ὅτι τὸ Πατριαρχικὸν «Διάγγελμα» ἢ «Ἐγκύκλιος» τοῦ 1920, ὄχι μόνον οὐδόλως ἀπηχεῖ τὴν «ἀληθῆ φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας», ἀλλ' ἀπεναντίας, σκοπίμως παραθεωρεῖ τὴν Ὁρθόδοξον «ὑπόστασιν» Αὐτῆς. Ἀπὸ Ὁρθοδόξου δὲ Κανονικῆς πλευρᾶς κρινόμενον, τυγχάνει μεγίστης κατακρίσεως ἄξιον, καθόσον ἡ ἐν προκειμένῳ «πτῶσις ἐν πίστει» τῶν Προκαθημένων Ταγῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐξ ὧν καὶ τοῦτο προέρχεται, ἀνάγεται εἰς βαθμὸν «ἀποστασίας», συντελουμένης «δημοσίᾳ» διακηρύξει, ἀπροκαλύπτῳ δὲ καὶ ἀπροσχηματίστῳ ὁμοφώνῳ ἐγγράφῳ αὐτῶν ἀποφάσει!

Ἡ σοβαρωτέρα μορφή τῆς ἀποστασίας ἢ διὰ τοῦ «Διαγγέλματος» προκαλουμένη, ἔγκειται ἐκ τοῦ λόγου ὅτι τοῦτο ἀρνεῖται τὸ πανορθόδοξον, ὡς θὰ ἐλέγωμεν, «ὑπερ-δόγμα», δυνάμει τοῦ ὁποίου ἡ Ἁγία ἡμῶν Μήτηρ Ἐκκλησία, «κατὰ τὴν ἐνιαίαν στάσιν (καὶ ὁμολογίαν) τῶν Πατέρων καὶ τῶν Συνόδων», εἶναι, ὡς προείπομεν, «Μία» καὶ μοναδικὴ ὅπως καὶ ὁ εἷς καὶ μοναδικὸς Χριστὸς, ἡ Κεφαλὴ Αὐτῆς, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ ἔχη πολλὰ σώματα καὶ τῆς ὁποίας ἡ «ὑπόστασις» εἶναι ἡ «ἐνότης τῆς πίστεως».

Κατὰ δέ, ἐπίσης, τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἡ ἀείλως «Ἀμπελος» (Βλ. Ἰωάν. 15, 5), δηλαδὴ ἡ Ἐκκλησία, δὲν διαιρεῖται ποτέ, ἀλλὰ μόνον τὰ ἄκαρπα κλήματα ἐκπίπτουν καὶ ξηραίνονται ἀπ' αὐτῆν, ἦτοι οἱ ἀποκοπέντες ἀπ' αὐτὴν ἑτερόδοξοι αἵρετικοί, τοὺς ὁποίους τὸ ἐν «πτώσει πίστεως» Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καθὼς καὶ ἅπαντα τὰ «ὀρθόδοξα» μέλη τοῦ Π.Σ.Ε., οὐδόλως παραδέχονται καὶ συναναστρέφονται ὡς αἵρετικούς !

Ἐνεκα, ὅθεν, τοῦ βασικωτάτου τούτου «Κανονικοῦ Λόγου», ἅπανα ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἡγεσία» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἢ ἐκδώσασα τὸ ἀνωτέρω «Διάγγελμα», κρίνεται «πεπτωκυῖα ἐν πίστει» ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου ὑποστάσεως, καθισταμένη οὕτω «Συνοδικῶς ὑπόδικος» κατὰ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον. Τοῦτο δέ, ὄχι μόνον

διὰ τὰς ὡς ἄνω ἐπισημανθείσας ἀντορθόδοξους καὶ βλασφήμους φράσεις καὶ θέσεις τοῦ «Διαγγέλματος», τὰς ἀμέσους πρὸς τὸ «Φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας» ἀντικειμένης, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν βάσει αὐτῶν ἀντορθόδοξον κατεύθυνσιν καὶ ἀντιεκκλησιαστικὴν γραμμὴν καὶ πορείαν τῆς ἡγεσίας ταύτης, τὴν «Δημοσίαν», ὡς προείπομεν, «θεωρία», «πράξει» καὶ «ἐνεργεία» καταφανῶς ὑπ' αὐτῆς διενεργουμένην, ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῶν οἰκουμενιστικῶν αὐτῆς σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεων!

Τέλος, συνεπεία τῆς κακοδόξου ταύτης διακηρύξεως, ἅπασαι αἱ ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ τὰ Πατριαρχεῖα (αἱ μέχρι σήμερον, ὡς μὴ ὄφειλε, ἀνεπιφυλάκτως καὶ ἀδιαμαρτυρήτως ἀποδεξάμεναι τὸ ἐν λόγῳ «Διάγγελμα»), ὅσον καὶ πᾶς εὐσυνείδητος πιστὸς Χριστιανός, πρὸς διάσωσιν καὶ περιφρούρησιν τῆς ὀρθοδόξου αὐτῶν ὑποστάσεως, ἀνάγκη πᾶσα τυγχάνει ὅπως θεωρήσωσι ἱερὰν ὑποχρέωσιν καὶ ἀπαραίτητον καθήκον νὰ ἀ π ο κ η ρ ὕ ξ ω σ ι τὸ «Διάγγελμα» τοῦτο, «πράξει» τε καὶ «ἐνεργεία», ἥτοι διὰ τῆς Κανονικῶς ἐπιβαλλομένης ὡδε «ἀποτειχίσεως» αὐτῶν ἐκ τῆς ὡς ἄνω «ὑποδίκου» Προσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐξαιρέτως δὲ τοῦ ἀμέσως ὑπαγομένου αὐτῇ Ἀγιορειτικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Πληρώματος, οὐδεμιᾶς οὕτω Κανονικῶς ἐπιτρεπομένης «ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας» καὶ «μνημοσύνου» μετ' αὐτῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, τὸ μνημόσυνον τοῦτο καὶ ἡ κοινωνία αὕτη συνεχιζόμενα, καθιστοῦν τὸ πλήρωμα τοῦτο «συναπολλύμενον τῇ αἵρέσει»!

5. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ - Π.Σ.Ε.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ, ὡς ἄνω, «Διαγγέλματος» «προστατευτικῶς» ὑποστηριζομένη «Οἰκουμενικὴ Κίνησις» καὶ Ἰδέα, βασιζομένη ἐπὶ τῶν αἱρέσεων τόσον τοῦ Παπισμοῦ διὰ τοῦ Βατικανοῦ, ὅσον καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ διὰ τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.), ἐπιδιώκει μέσῳ τῆς κακοδόξου «θεωρίας τῶν Κλάδων» τὴν «ἀδογματίστον ἔνωσιν» πάντων τῶν «διίσταμένων Χριστιανικῶν παραφυάδων», δηλαδὴ ἑτεροδόξων - αἰρετικῶν, μετὰ τῶν ὁποίων «ἔξισούται» καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία!

Δέον νὰ σημειωθῇ σοβαρῶς ὅτι, ἡ «Οἰκουμενικὴ Κίνησις» αὕτη, οὐδὲν ἄλλο ἀποτελεῖ, εἰ μὴ αἵρεσιν, τὴν χειρίστην μάλιστα τῶν αἱρέσεων. Ἡ αἰρετικὴ δὲ ιδιότης αὕτη, τὴν καταξιοῖ ἀπολύτως νὰ τυγχάνῃ θεμελιῶδες στοιχεῖον ἐνὸς τῶν βασικωτάτων «προδρομικῶν» Σχεδίων τοῦ Ἀντιχρίστου, δεδομένου ὅτι ὁ ἀντικειμενικὸς αὐτῆς σκοπὸς εἶναι ἡ διὰ μέσου τοῦ Π.Σ.Ε. (εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἐδρεύει) ἐπιδιωκομένη συγκρητιστικὴ προσαρμογὴ καὶ συγχώνευσις τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως (καὶ Ἐκκλησίας) εἰς μίαν Οἰκουμενιστικὴν «Παγκόσμιον Θρησκείαν»! Αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἐντόνως καταβαλλομένης ταύτης προσπάθειας καὶ δράσεως πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ὡς ἄνω σκοποῦ, ὑπὸ τύπον «Διαλόγων Ἀγάπης» συνεχιζομένης, ἐμφανίζονται εἰς ἐπίπεδον Διεθνῶν Συνεδρίων (ὡς π.χ. Βανκούβερ, Λίμας, Ἀσοίζης, Κανπμέρας κλπ.), μὲ τὴν θλιβερὰν καὶ λίαν ἀποκαρδιωτικὴν διαπίστωσιν τῆς ἀδιαμαρτυρήτου καὶ διὰ τοῦτο προδοτικῆς καὶ ἀρνητικῆς συμμετοχῆς εἰς αὐτὰ «Ἀντιπροσωπειῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν»!

Δυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν θετικῶς ὅτι, αἱ «Ἀντιπροσωπεῖαι» τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, αἱ ἐντὸς τοῦ Π.Σ.Ε. εὐρισκόμεναι καὶ μάλιστα αἱ πλείσται ὡς «ἰδρυτικὰ μέλη» αὐτοῦ, δρέπουν προδοτικούς καρπούς ἀρνήσεως καὶ ἀποστασίας, καθότι, βάσει τῆς «θεωρίας τῶν κλάδων» (ἢ θεμελιωθεῖσα, σημειωτέον, ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ Πατριαρχικοῦ «Διαγγέλματος» τοῦ 1920), ἐπὶ «ἴσοις ὄροις» συνδιαλεγόμεναι μετὰ τῶν ἑτεροδόξων, εὐρίσκονται ὁμολογιακῶς ἀπογυμνωμένοι, διότι, ὡς γνωστόν, ἔχει, ὀργανικῶς, ἀφαιρεθῆ ἀπ' αὐτῶν τὸ δικαίωμα ὡς ὀρθοδόξων, νὰ συνιστοῦν, προβάλλουν καὶ ὁμολογοῦν τὰς ὀρθοδόξους αὐτῶν πεποιθήσεις καὶ φρονήματα καὶ δὴ τὸ ἐπιβεβλημένον ἐξ αὐτῶν, ἦτοι, τὴν ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ «Μοναδικότητα» τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπερ ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, Δογματικὴν «ὑπόστασιν» Αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἡ «θεωρία τῶν κλάδων» ἀπολύτως καταλύει καὶ τελείως παραθεωρεῖ!!

Κατὰ συνέπειαν «ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι κοινὸν ὄνομα διὰ τοὺς ψευδοχριστιανισμούς, διὰ τὰς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς

Ευρώπης... με ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Παπισμὸν. Ὅλοι δὲ αὐτοὶ οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλοι αἱ ψευδοεκκλησίαι, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μία αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τὴν ἄλλην αἵρεσιν..., εἰς τὸ διάστημα τῆς ἱστορίας αἱ διάφοροι αἵρέσεις ἤρνούντο ἢ παρεμόρφωνον ιδιώματα τινὰ τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου Ἰησοῦ, αἱ δὲ εὐρωπαϊκαὶ αὐταὶ αἵρέσεις ἀπομακρύνουν ὀλόκληρον τὸν Θεάνθρωπον καὶ εἰς τὴν θέσιν του τοποθετοῦν τὸν Εὐρωπαῖον ἄνθρωπον. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει οὐσιαστικὴ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Παπισμοῦ, Προτεσταντισμοῦ, Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἄλλων αἱρέσεων, ὧν τὸ ὄνομα "λεγεών"» (Βλ. Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ Οἰκουμενισμὸς, Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 224).

Πῶς ὁμως εἶναι δυνατόν ἢ «Παγκόσμιος Θρησκεία» ἢ Ἐκκλησία - ἢ κάθε ἄλλο παρὰ ὀρθόδοξος - εἰς τὴν ὁποίαν ἀποσκοπεῖ ἢ «Οἰκουμενικὴ Κίνησις» τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ τὴν ὁποίαν «ὀραματίζεται» τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μετὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς «Ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν», νὰ ἀποτελῇ τοῦτο «Θέλημα Κυρίου», δεδομένου ὅτι τὸ Π.Σ.Ε. ἔχει ἀπορρίψει τελείως πᾶσαν ἐκδοχὴν ἀποδοχῆς τοῦ δογματικοῦ ὅρου τῆς «Μοναδικότητος» τῆς Ὁρθοδόξου... Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας;

Αὐτὰ καὶ τὰ διάφορα τοιαῦτα ἀνήκουστα φρονήματα εἰς τὸν Ὁρθόδοξον χῶρον τῆς Ἐκκλησίας μας, δὲν ἀποτελοῦν «ἀπλὰς φράσεις» ἢ «φιλοφρονήσεις ἐθιμοτυπικάς», ἐπὶ ἐβδομήκοντα περίπου ἔτη καὶ ἀπὸ τῆς ἐμφάνισεως τοῦ Π.Σ.Ε. συνεχιζομένης, ἀλλὰ συστηματικὸν προγραμματισμὸν ἀποβολῆς τῆς ὀρθοδόξου προβολῆς ἐν αὐτῷ, τῆς ἀντικατασταθείσης, ὡς εἶπομεν, διὰ τῆς, ὑφ' ὅλων τῶν μελῶν αὐτοῦ, ὑποχρεωτικῆς ἀποδοχῆς τοῦ ὑπερδόγματος τῆς «θεωρίας τῶν Κλάδων»!

Αἱ κανονικῶς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κολαζόμεναι αὐταὶ διακηρύξεις καὶ ἐνέργειαι τῶν Νεοσημερολογιτῶν-Οἰκουμενιστῶν, αἱ «δημοσίαι» διαπραττόμεναι ὑπ' αὐτῶν, καθιστοῦν αὐτοὺς «δυνάμει», ἤτοι «πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης» καὶ κρίσεως, σχισματικούς καὶ αἰρετικούς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐδεὶς πιστὸς δύναται νὰ παραδεχθῇ ἢ ὀπωσδήποτε ἀνεχθῇ, μένων εὐσεβῆς καὶ Ὁρθόδοξος, διὰ τῆς «κοινωνίας» ἤτοι, τοιούτων «σφαλλομένων» ποιμένων!

Ἐπισήμως, ἀκολούθως, μαρτυρεῖται ὅτι:

«Ἀκολουθοῦντες τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους, οἱ Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου ὁμολογοῦν, κηρύττουν καὶ ὑπερασπίζουσι τὴν ἐνότητα καὶ μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθοδόξων. Ὁ ζήλος των διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἐξεδηλοῦτο κυρίως εἰς τὰς περιπτώσεις ἀποσχίσεως μερικῶν ἀνθρώπων ἢ ὁμάδων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, δηλαδὴ εἰς τὰς περιπτώσεις αἱρέσεων καὶ σχισμάτων. Εἰς τὸ θέμα τῆς

ένότητος ειδικὴν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα εἶχον καὶ ἔχουν αἱ Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαὶ Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὴν ἐνιαίαν στάσιν τῶν Πατέρων καὶ τῶν Συνόδων ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὄχι μόνον μία, ἀλλὰ καὶ μοναδική, διότι ὁ εἷς καὶ μοναδικὸς Θεάνθρωπος, ἡ Κεφαλὴ τῆς, δὲν δύναται νὰ ἔχη πολλὰ σώματα. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ μοναδική, διότι εἶναι τὸ σῶμα τοῦ ἐνὸς καὶ μοναδικοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὄντολογικῶς ἀδύνατος ὁ χωρισμὸς τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦτο ποτὲ δὲν ὑπῆρχε διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ μόνον χωρισμὸς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου δὲν διαιρεῖται ἡ Ἄμπελος, ἀλλὰ μόνον τὰ ἐκουσίως ἄκαρπα κλήματα ἐκπίπτουν καὶ ξηραίνονται ἀπὸ τὴν αἰεζῶν Ἄμπελον (Πρβλ. Ἰω. 15, 1-6). Ἐκ τῆς μιᾶς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς διαφόρους καιροὺς ἀπεσχίσθησαν καὶ ἀπεκόπησαν οἱ αἰρετικοὶ καὶ σχισματικοί, οἱ ὁποῖοι κατὰ συνέπειαν ἔπαυσαν νὰ εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας καὶ σύσσωμοι τοῦ Θεανθρωπίνου σώματός τῆς. Τοιοῦτοι ἦσαν πρῶτον οἱ Γνωστικοί, κατόπιν οἱ Ἀρειανοὶ καὶ Πνευματομάχοι, ἔπειτα οἱ Μονοφυσίται καὶ Εἰκονομάχοι καὶ τέλος οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, καὶ Προτεστάνται καὶ Οὐνίται καὶ ὅλη ἡ ἄλλη αἰρετικὴ καὶ σχισματικὴ λεγεὼν» (Βλ. ἡ Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Οἰκουμενισμὸς», Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 81-82, ἔκδ. «Ὁρθοδόξου κυψέλης»).

«Τὸ Ὁρθόδοξον δόγμα, μᾶλλον τὸ πανδόγμα περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπερρίφθη καὶ ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ λατινικοῦ αἰρετικοῦ παν-δόγματος περὶ τοῦ πρωτείου καὶ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ πάπα, δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐξ αὐτῆς δὲ τῆς παναιρέσεως ἐγεννήθησαν καὶ γεννῶνται συνεχῶς ἄλλαι αἱρέσεις... ἕκαστος Προτεστάντης εἶναι ἕνας ἀνεξάρτητος πάπας εἰς ὅλα τὰ ζητήματα τῆς πίστεως. Τοῦτο δὲ πάντοτε ὀδηγεῖ ἀπὸ τὸν ἕνα πνευματικὸν θάνατον εἰς τὸν ἄλλον...

Ἄφοῦ οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα, τότε διὰ τὸν παπιστικὸν-προτεστάντικὸν Οἰκουμενισμὸν μὲ τὴν ψευδοεκκλησίαν του καὶ τὸν ψευδοχριστιανισμὸν του δὲν ὑπάρχει διέξοδος ἀπὸ τὸ ἀδιέξεδόν του, ἄνευ ὀλοψύχου μετανοίας ἐνώπιον τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας Του. Ἡ μετάνοια εἶναι τὸ φάρμακον δι' ἐκάστην ἁμαρτίαν...

Ἄνευ τῆς μετανοίας καὶ εἰσδοχῆς εἰς τὴν ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀφύσικον καὶ ἀδιανόητον νὰ ὀμιλῇ τις περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν "Ἐκκλησιῶν", περὶ τοῦ διαλόγου τῆς ἀγάπης, περὶ τῆς... διακοινωνίας. Τὸ σπουδαιότερον ὅλων εἶναι νὰ γίνῃ τις "σύσσωμος" τοῦ Θεανθρωπίνου σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ...

Ὁ σύγχρονος "διάλογος τῆς ἀγάπης", ὁ ὁποῖος τελεῖται ὑπὸ τὴν μορφήν γυμνοῦ συναισθηματισμοῦ, εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητά

ολιγόπιστος ἄρνησις τοῦ σωτηριώδους ἁγιασμοῦ τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Πίστεως τῆς Ἀληθείας (Β΄ Θεσ. 2, 13), δηλαδὴ τῆς μοναδικῆς σωτηριώδους "ἀγάπης τῆς ἀληθείας" (αὐτόθι 2, 10). Ἡ οὐσία τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ ἀλήθεια· ἡ ἀγάπη ζῆ καὶ ὑπάρχει ἀληθεύουσα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ καρδιὰ ἐκάστης θεανθρωπίνης ἀρετῆς, ἐπομένως καὶ τῆς ἀγάπης... Ἐν Χριστῷ οἱ ἄνθρωποι ζῶμεν "ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ"...

* Ἄς μὴ ἀπατώμεθα. Ὑπάρχει καὶ ὁ "διάλογος τοῦ ψεύδους", ὅταν οἱ διαλεγόμενοι συνειδητῶς ἢ ἀσυνειδήτως ψεύδονται ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον. Τοιοῦτος διάλογος εἶναι οἰκεῖος εἰς τὸν "πατέρα τοῦ ψεύδους", τὸν Διάβολον, "ὅτι ψεύστης ἐστὶν καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ" (Ἰω. 8, 44). Οἰκεῖος εἶναι καὶ εἰς ὄλους τοὺς ἐκουσίους ἢ ἀκουσίους συνεργάτας του, ὅταν αὐτοὶ θελήσουν νὰ πραγματοποιήσουν τὸ καλὸν των διὰ τοῦ κακοῦ, νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀλήθειαν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ψεύδους. Δὲν ὑπάρχει "διάλογος τῆς ἀγάπης" ἄνευ τοῦ διαλόγου τῆς ἀληθείας. Ἄλλως, τοιοῦτος διάλογος εἶναι ἀφύσικος καὶ ψευδής. "Ὅθεν καὶ ἡ ἐντολὴ τοῦ Ἀποστόλου ζητεῖ νὰ εἶναι "ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος" (Ρωμ. 12, 9).

Δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι τὸ ἀγιοπατερικὸν μέτρον τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἄνθρώπους καὶ τῆς σχέσεως πρὸς τοὺς αἰρετικούς, ἀπὸ τῶν Ἀποστόλων κληρονομηθέν, ἔχει ὀλοτελῶς θεανθρώπινον χαρακτήρα. Τοῦτο ἐκφράζουν θεοπνεύστως οἱ ἐξῆς λόγοι τοῦ ἀγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ τὴν ἐξῆς ἀλήθειαν τῆς πίστεως:

«Ἡ γὰρ πίστις βᾶσις ἐστὶ τῶν μετ' αὐτὴν, ἐλπίδος λέγω καὶ ἀγάπης, βεβαίως τὸ ἀληθὲς ὑφειστώσα» (PG 90, 1189A).

«Ὅν θέλω δὲ τοὺς αἰρετικούς θλίβεσθαι, οὐδὲ χαίρων τῇ κακῶσει αὐτῶν γράφω ταῦτα, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ τῇ ἐπιστροφῇ μᾶλλον χαίρων καὶ συναγαλλόμενος. Τὶ γὰρ τοῖς πιστοῖς τερπνότερον τὸ θεᾶσθαι τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διασκορπισμένα συναγόμενα εἰς ἓν; Οὔτε ὑμῖν τοῦ φιλανθρώπου τὸ ἀπηνῆς παραινῶν προτιθέναί· μὴ οὕτω μανείην· ἀλλὰ μετὰ προσεχειᾶς καὶ δοκιμασίας ποιεῖν τε καὶ ἐνεργεῖν τὰ καλὰ εἰς πάντας ἄνθρώπους καὶ πᾶσι πάντα γινομένους, καθὼς ἕκαστος ἐπιδεῖται ὑμῶν, παρακαλῶν· πρὸς μόνον τὸ καθοτιοῦν αἰρετικοῖς συνάρασθαι εἰς σύστασιν τῆς φρενοβλαβοῦς αὐτῶν δόξης, σκληροῦς παντελῶς εἶναι ὑμᾶς καὶ ἀμειλίκτους βούλομαί τε καὶ εὐχομαι. Μισανθρωπίαν γὰρ ὀρίζομαι ἔγωγε καὶ ἀγάπης θείας χωρισμὸν τὸ τῇ πλάνῃ πειρᾶσθαι διδόναι ἰσχὺν εἰς περισσοτέραν τῶν αὐτῇ προκατειλημμένων φθορὰν» (Ἐπιστ. 12, PG 91, 465C).

«Ἡ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, διατυπωθεῖσα ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων, ὑπὸ τῶν ἁγίων Συνόδων, περὶ τῶν αἰρετικῶν εἶναι ἡ ἐξῆς: Αἱ αἵρέσεις δὲν εἶναι Ἐκκλησία, οὔτε δύνανται νὰ εἶναι

Ἐκκλησία. Διὰ τοῦτο δὲν δύνανται αὐταὶ νὰ ἔχουν τὰ ἅγια Μυστήρια, ἰδιαιτέρως δὲ τὸ Μυστήριον τῆς Εὐχαριστίας, τὸ Μυστήριον τοῦτο τῶν μυστηρίων. Διότι ἀκριβῶς ἡ Θεία Εὐχαριστία εἶναι τὸ πᾶν καὶ τὰ πάντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ...

...ἡ διακοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς ἐν τοῖς ἁγίοις Μυστηρίοις, ἰδιαιτέρως ἐν τῇ θείᾳ Εὐχαριστίᾳ, εἶναι ἡ πλέον ἀναίσχυντος προδοσία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα. Πρόκειται μάλιστα περὶ προδοσίας ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ... ἡ ἔννοια *inter-communio*, διακοινωνία, εἶναι καθ' ἑαυτὴν ἀντιφατικὴ καὶ ὀλοτελῶς ἀδιανόητος διὰ τὴν Ὁρθόδοξον καθολικὴν συνείδησιν» (Βλέπε Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, ἐνθ' ἄνωτ., σσ. 224, 225, 226, 227, 228, 229).

* * *

Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς οἰκουμενιστικῆς μέθης ἔχει φθάσει μέχρι τοῦ ἀφαντάστου σημείου, ὥστε νὰ ἐξαγγελθοῦν ἀνήκουστοὶ βλάσφημοὶ φράσεις Ἰερωμένου-Οἰκουμενιστοῦ εἰς βάρος τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἀποκαλέσαντος ταύτην «Ναρκισσευομένην», ἔνεκα ἀκριβῶς τῆς Ὁρθοδόξου αὐτῆς «ὑπόστασεως» καὶ «ιδιότητος»! Γεννᾶται ὁμως τὸ ἐρώτημα ἐν προκειμένῳ: Εἰς τί ἔπρεπε νὰ καυχᾶται ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία καὶ τί ἄλλο ἔπρεπε νὰ φρονῆ, διδάσκη, κηρύττη καὶ ὑποστηρίξη - θεωρία τε καὶ πράξις - ἀπὸ τὴν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν περιλκαιομένην Ἀλήθειαν τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως;

Ἡ Ὁρθοδοξία, εἰς τὴν τοιαύτην «ὑπόστασιν» καὶ «ιδιότητα» αὐτῆς ὀφείλει τὴν «ἀπολυτρωτικὴν» αὐτῆς Χάριν, ὡς «Θεῖον Καθίδρυμα», διὰ νὰ εἶναι αὐτὴ ποὺ εἶναι μετὰ τοῦ πιστοῦ - Ὁρθοδόξου Πληρώματος Αὐτῆς. Ἐάν, κατὰ τὴν πρωτάκουστον αὐτὴν βλασφημίαν, ὁ καυχώμενος ἢ ὁ καθηκόντως ἀγωνιζόμενος διὰ τὸ θεῖον Δῶρον τῆς ἀληθοῦς πίστεως καὶ ἀσφαλοῦς σωτηρίας, τὸ ὁποῖον χορηγεῖ μόνον ἡ Ὁρθοδοξία... «Ναρκισσεύεται», μήπως γνωρίζει ὁ οὕτως χαρακτηρίζων, κάτι ἄλλο, πλὴν τῆς ἀνωτέρω καυχήσεως, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ συστήσῃ εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὥστε νὰ καταστῇ αὕτη ἐλευθέρα ἀπὸ τὸ (κατ' αὐτὸν) ὑποτιθέμενον πάθος τοῦ «Ναρκισσισμοῦ»; (!!!) Αἱ τοιαῦται ὁμως βλασφημίαι, παραμένουσιν ἀπαρατήρητοι ὑπὸ τῆς οἰκείας Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, θεωροῦνται ὑπ' αὐτῆς σύμφωνοι καὶ ἀποδεκταί!

Ἡ κολάσιμος αὕτη πνευματικὴ αἰχμαλωσία τῶν ὀρθοδόξων «Ἀντιπροσωπειῶν», ἔνεκα τῆς ὁποίας οὐδένα θεάρεστον σκοπὸν καὶ ἀποστολὴν αὐταὶ ἐπιτελοῦσι, διαβρωθεῖσαι καὶ ἰδεολογικῶς διὰ τῆς Οἰκουμενιστικῆς Ἰδέας καὶ Κινήσεως, πάσχουν καὶ ἀγωνίζονται

ὄλως ματαίως καὶ πρὸς κατάκρισιν τῶν ἐπὶ 70ετίαν καὶ πλέον, ὥστε «νὰ μὴ χαθῆ τὸ ὄραμα τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος» (κατὰ πρόσφατον Πατριαρχικὴν δήλωσιν) βάσει, βεβαίως, πάντοτε τῆς Οἰκουμενιστικῆς Ἰδέας καὶ Κινήσεως, τῆς ὁποίας, σημειωτέον, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἶναι «πρωτοστάτης» καὶ δημιουργός! (Βλ. «Καθημερινή», 15.3.1992).

Διὰ νὰ λάβῃ κανεὶς σχετικὴν εἰκόνα τῶν εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, προδοτικῶς διδραματιζομένων μέσῳ τοῦ Π.Σ.Ε., τόσον ἐκ μέρους τῶν «Ὁρθοδόξων» μελῶν αὐτοῦ, ὅσον καὶ τοιούτων ἑτεροδόξων-αἰρετικῶν, ὡς καὶ τῶν ἀλλοθρήσκων, δύναται νὰ ἀναγνώσῃ τὴν «Σύντομον Ὁρθόδοξον κριτικὴν θεώρησιν» ἐπὶ τῆς τελευταίας Ζ' Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. ἐν Κανμπέρρα τῆς Αὐστραλίας (7-20 Φεβρουαρίου 1991), τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ περιοδικὸν «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», τ. 22-23 Ἰανουάριος-Ἰούνιος 1991, σσ. 227-276, Α' Μέρος (ἔπεται ἢ συνέχεια).

Ἰδιαζούσης, ἀκολουθῶς, σημασίας καὶ ἐννοίας, ὡς πρὸς τὴν συντελουμένην ἀποστασίαν καὶ τὰ πρὸς τοῦτο συστηματικῶς ἐφαρμοζόμενα σχέδια διὰ τὴν ἀνυποχώρητον συνέχισιν καὶ ὀλοκλήρωσιν τοῦ οἰκουμενιστικοῦ «ὀραματισμοῦ» ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἶναι καὶ ἡ ἐπιβεβλημένως ἤδη τυποποιηθεῖσα δεσμευτικὴ καὶ ἀπαραίτητος δήλωσις ἢ γινομένη, ἀπαραλείπτως, ὑπὸ τῶν, μετὰ τὸν γνωστὸν Ἀθηναγόρα, διαδεχομένων αὐτὸν Πατριαρχῶν, ἧτις καὶ ἀποτελεῖ ὄρον ρητῆς οἰκουμενιστικῆς ὑποσχέσεως καὶ ὁμολογίας, ἀλλὰ καὶ προϋπόθεσιν τῆς ἐκλογῆς καὶ ἀναγνωρίσεώς των ὡς Πατριαρχῶν, ὅτι οὗτοι «θὰ ἀκολουθήσουν πιστῶς τὴν γραμμὴν τοῦ προκατόχου των»!

Εὐνόητον τυγχάνει, νομιζομεν, ὅτι ὁ ἐν προκειμένῳ σχολιασμὸς, περιττεύει τελείως, ἐφ' ὅσον ἡ ἐννοια καὶ σημασία τῆς ἀνωτέρω «δηλώσεως», ὁμιλεῖ ἀφ' ἑαυτῆς εὐγλώττως καὶ καταφατικῶς...

Τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα περικλείει τὸ προαναφερθὲν Πατριαρχικὸν «Διάγγελμα», δυνάμει τῶν ὁποίων ἡ ἐντὸς τοῦ Π.Σ.Ε. «Οἰκουμενιστικὴ Αἵρεσις» ἐθεμελίωσεν τὴν προέλευσίν της, ἐθεωρήθησαν πλήρη καὶ ἱκανὰ πρὸς ἀπόδειξιν καὶ μαρτυρίαν τῆς συντελουμένης, ὡς ἄνω, Οἰκουμενιστικῆς παρατροπῆς καὶ ἀποστασίας. Ἐνεκα τούτου ἐθεωρήθη σκόπιμον ὅπως παραλειφθοῦν πλεῖστα ἄλλα ὅσα ὑπάρχουν τοιαῦτα, λόγῳ τῆς στενότητος τοῦ χώρου καὶ τῆς συντομεύσεως τοῦ λόγου (ἦτοι, γνωστὰς ἀντορθοδόξους, κακοδόξους καὶ βλασφήμους δηλώσεις, πράξεις καὶ ἐνεργείας, ὡς π.χ. τῶν: Ἀθηναγόρου, Δημητρίου, Θυατείρων, Ἀμερικῆς, Αὐστραλίας καὶ λοιπῶν ἄλλων ἐνθέρμων οἰκουμενιστῶν, καθὼς καὶ διαφόρους ἄλλας αὐστηρῶς κολαζόμενας

πράξεις εκκλησιαστικῆς κοινωνίας αὐτῶν μετὰ ἑτεροδόξων - αἰρετικῶν), καθότι πάντα ταῦτα πηγὴν καὶ ἀφετηρίαν ἔχουν τὴν ὡς ἄνω, ἐν συντόμῳ, προαναφερθεῖσαν Οἰκουμενιστικὴν αἴρεσιν, περὶ τῆς ὁποίας πλεῖστα ὄσα σοβαρὰ συγγράμματα, ἐκτεταμένως πραγματεύονται.

* * *

Τέλος, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἐπ' ἐσχάτων διατυμπανισθεῖσαν ὑπὸ διαφόρων ἀνάγκην ἐνότητος, συμφωνίας καὶ συσπειρώσεως τῶν ὀρθοδόξων δυνάμεων, πράξις ἀποσκοπούσα μᾶλλον ὅπως συγκαλύψῃ τὴν τυπικῆς μορφῆς καὶ ἐν οἰκουμενιστικῇ ἀντιλήψει καὶ συμφωνίᾳ ἐσχάτως συνελθοῦσαν «Πανορθόδοξον» Σύναξιν τοῦ Φαναρίου, θεωρεῖται σκόπιμος ἢ ἀκόλουθος διευκρίνισις:

Ἡ ἀνάγκη τελείας «ἐνότητος καὶ συμφωνίας» τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὴν ὀρθοδοξίαν συνόλου, δηλαδὴ τῆς ἀπολύτου «συσπειρώσεως» ἅπαντος τοῦ πληρώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶναι «Μία», οὐδεὶς θὰ πρέπη νὰ διαφωνήσῃ ὅτι τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον ἐπιβεβλημένον καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν παντὸς ὀρθοδόξου πιστοῦ.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ μοναδικὴν προπόθεσιν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἀναμφισβητήτου ταύτης ἀναγκαίας ἐνότητος καὶ συσπειρώσεως, εἶναι ἡ «ἐνότης τῆς πίστεως», ὁ ὁποία τυγχάνει «δογματικὸς ὅρος» καὶ βασικὸν γνώρισμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἀποτελοῦν, ὡς γνωστόν, τὴν «ὑπόστασιν καὶ ιδιότητα» Αὐτῆς.

Ἐπομένως, μόνον κατόπιν ἀπολύτου ἐνώσεως περὶ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν δύναται νὰ ἐκπληρωθῇ ἀπολύτως ἡ ἀνάγκη αὕτη, ἡ ὁποία, ὁμολογουμένως θεωρεῖται καὶ εἶναι ἀναγκαιωτάτη, πρὸ παντὸς μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς οἰκουμενικῆς Ὁρθοδόξιας, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῶν ἐπικρατούντων σήμερον παγκοσμίων θρησκευτικῶν καὶ κοινωνικῶν συνθηκῶν.

Οἱ ὑπεύθυνοι, ὅθεν, Ἡγέται τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἀρκεῖ νὰ συνιστοῦν μόνον τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνότητος καὶ συσπειρώσεως ταύτης, ἀλλ' ὀφείλουν καὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ἄρουν παντελῶς τὰ αἷτια τοῦ ὑπάρχοντος διχασμοῦ καὶ διαφωνίας, τὰ ὁποία, σημειωτέον, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι μόνοι των ἐδημιούργησαν διὰ τοῦ «Νεοσημερολογητικοῦ Σχίσματος» καὶ τῆς «οἰκουμενιστικῆς αἵρέσεως» καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν συνεπαγομένων, ἔνεκα τῶν ὁποίων τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ «θεαρέστως ἐνιστάμενον» ἐν προκειμένῳ, δὲν δύναται ποτὲ νὰ ἐνωθῇ καὶ συμφωνήσῃ μετὰ τῆς ἐν «Παρατροπῇ» καὶ «Ἀποστασίᾳ» πορευομένης Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἀρχῆς, τῆς ἐν «εὐσεβείᾳ» οὕτω, καὶ

«δικαιοσύνη» «δημοσία» «σφαλλομένης»!

Ἐκτὸς τῆς ἀπαραιτήτου ταύτης καὶ δογματικῶς ἐπιβαλλομένης προϋποθέσεως τῆς «ἐνότητος τῆς πίστεως», διὰ τῆς ὁποίας ἐπιβάλλεται ἡ ἄρσις τῶν ἀνωτέρω αἰτίων, τὰ ὅποια προξενοῦν τὴν «διάσπασιν» αὐτῆς, πᾶσα ἄλλη, τυχόν, προσπάθεια ἢ ἐνέργεια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας διὰ μέτρων καταναγκασμοῦ καὶ βίας, ὡς «ἀπελάσεις» ἢ ἄλλαι «διοικητικαὶ κυρώσεις» καὶ ἀντίποινα, καθὼς καὶ ἡ ἐγγραφὸς Πατριαρχικῆ ἐντολῆ πρὸς τὰς Ἱερὰς Μονὰς τοῦ Ἁγίου Ὁρους περὶ μὴ ἐγγραφῆς καὶ ἀναγνωρίσεως εἰς τὰ Μοναστηριακὰ Μοναχολόγια τῶν ἐν τοῖς Ἐξαρτήμασιν αὐτῶν δοκίμων καὶ Μοναχῶν, ἐκείνων, δηλαδή, οἱ ὅποιοι, ἔνεκα τῶν ἀνωτέρω προεκτεθέντων κανονικῶν λόγων, δὲν δύνανται νὰ συνεχίσουσι τὴν διαμνημόνευσιν τῆς προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ἀρχῆς, ὄχι μόνον «ἐνότητα πίστεως» δὲν προξενοῦν, ἀλλ' ἀποτελοῦν καταφανῆ «διωγμὸν Ὁρθοδόξου Πίστεως» καὶ εὐσεβείας, εἰς βάρος τῆς οὕτω κατακερματιζομένης «ἐνώσεως» καὶ «συσπειρώσεως» τοῦ συνόλου τῆς Ὁρθοδοξίας!

Διὰ τῶν, ἐν προκειμένῳ ἀναφερθέντων, σαφῶς ἀποδεικνύεται ὅτι, ἡ ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν τόσον στομφωδῶς συνιστωμένη «ἐνότης καὶ συσπείρωσις» τῶν ὀρθοδόξων δυνάμεων, ἀποτελεῖ «τυπικὴν» μόνον καὶ κατ' «ὄνομα» προβολὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, οὐχὶ πάντως οὐσία καὶ πράξει κατὰ τὴν «Ὁρθόδοξον ἀντίληψιν» καὶ ἔννοιαν αὐτῆς, οὐδόλως δυνάμεναι νὰ προσφέρουν «ταυτότητα πίστεως» ἐν ὀρθοδόξῳ φρονήματι.

Αἱ ἐντυπωσιακαί, συνεπῶς, ἐκδηλώσεις αὗται, ἐκ τῶν πραγμάτων κρινόμεναι, μαρτυροῦν ἀφ' ἑαυτῶν ὅτι γίνονται «διὰ τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις», πρὸς κάλυψιν τῆς ὡς ἄνω ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ἐνοχῆς τοῦ «διχασμοῦ» καὶ τῆς «ἀποστασίας» καὶ παραπλάνησιν, προφανῶς, τῆς ἀφελοῦς κοινῆς γνώμης.

6. ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΙΣ

Ἡ κατάστασις αὕτη, ἡ ὑπὸ τῆς Προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἀρχῆς, ὡς μὴ ὄφειλε, δημιουργηθεῖσα καὶ ἀνυποχωρήτως ἐπὶ τὰ χεῖρῳ συνεχιζομένη, ἐπόμενον ἦτο νὰ προξενήσῃ τὴν διαίρεσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος αὐτῆς εἰς «Ἀκαινοτόμητον», τὸ παραμένον, ἦτοι, ἀκλινῶς ἐπὶ τῆς Πατρῶας Κανονικῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκριβείας» καὶ Παραδόσεως, καὶ τὸ «Καινοτομοῦν», τὸ ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ συμπορευόμενον τῇ οἰκουμενιστικῇ αἵρέσει καὶ ἀποστασίᾳ καὶ τῷ «Νεοημερολογιτικῷ σχίσματι», ὅλως, ἴσως, ἀνεπιγνώστως, πλὴν ὅμως οὐχὶ ἀκατακρίτως!

Ἐπὶ τοῦ ἄκρως σοβούντος τούτου θέματος καὶ βάσει τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Κανονικῶς ἐντελλομένων, βεβαιούμεθα ὅτι:

Πᾶς ἐκ τῶν «καλουμένων» Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, ὅστις δηλαδὴ ἀντορθοδόξως πορεύεται ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἱερατικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς, ἦτοι, παρὰ τὰ «αἰώνια ὄρια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες» ἡμῶν, τοῦτον ἡ Ἐκκλησία, ὡς «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ σφαλλόμενον», «καταγινώσκει» καὶ θεωρεῖ «ψευδεπίσκοπον καὶ ψευδοδιδάσκαλον», «λύκον δὲ ἐπερχόμενον, φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενον», κατ' ἀθέτησιν, βεβαίως, τῶν ἐν τῇ ἐπισκοπικῇ χειροτονίᾳ αὐτοῦ τῷ Θεῷ ὑπεσχημένων καὶ κείμενον οὕτω ἐν ἀσυγγνώστῳ παρατροπῇ καὶ ἀποστασίᾳ, «δυνάμει» δὲ «ἀκοινώνητον» ὄντα καὶ ὡς ἐκ τούτου κανονικῶς «ὑπόδικον» ἐνώπιον ἀρμοδίας ὀρθοτομοῦσης ἐκκλησιαστικῆς Συνόδου.

Διὰ τὴν περίπτωσιν ἀκριβῶς ταύτην, ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει καὶ παραγγέλει τῷ πιστῷ αὐτῆς πληρώματι τὴν τηρητέαν αὐτοῦ στάσιν, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν «σφαλλομένων» ποιμένων του, προνοοῦσα πάντοτε καὶ ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν διάσωσιν καὶ διατήρησιν τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως καὶ ιδιότητος, τόσον Αὐτῆς ὅσον καὶ τοῦ ἑαυτῆς ποιμνίου.

Κανονικῶς, ὅθεν, ἐνεργοῦσα, ἐν προκειμένῳ, παραγγέλει ὅτι «πρὸς λύτρωσιν αὐτῆς ἐκ τῶν μερισμῶν καὶ σχισμάτων», πᾶς ἐκ τοῦ πιστοῦ πληρώματος αὐτῆς, «κέκτηται δικαίωμα ἅμα καὶ χρέος», ὅπως, «πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης» (καὶ τελείας «ἐνεργείᾳ» κατακρίσεως τοῦ σφαλλομένου ἐπισκόπου) «διαστείλῃ» ἑαυτόν, ἦτοι «ἀποτειχισθῇ» (ἢ ἀποσχοινισθῇ) «π ἄ ρ α υ τ α» ἀπ' αὐτοῦ, διακόπτων οὕτω πᾶσαν μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν καὶ ἐξάρτησιν, θεωροῦσα τὸν οὕτω πράττοντα ὄχι μόνον «οὐδεμιᾶς ποινῆς ὑποκείμενον», ἀλλὰ «ἄξιον τιμῆς καὶ ἐπαίνου» καὶ ὄντως «ὡς Ὁρθόδοξον», διὰ τὴν ὑπακοὴν καὶ τὸν σεβασμὸν του, προφανῶς, πρὸς τὴν κρίσιν καὶ ἐντολὴν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας (βλ. ΙΕ' Ἰ.Κανόνα Ἀγίας Πρωτοδευτέρας Συνόδου).

Τούτου ἕνεκα, τὸ «ἀκαινοτόμητον» τοῦτο πλήρωμα, βάσει τῶν κανονικῶν τῆς Ἐκκλησίας Διατάξεων καὶ τῆς συναφοῦς ἐν

προκειμένῳ Πατερικῆς Διδασκαλίας καὶ Πράξεως, ἐν πλήρει γνώσει τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων, «ἀπετειχίσθη» ἀπὸ τῆς «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» οὕτω «σφαλλομένης» Προϊσταμένης αὐτοῦ ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, «διαστείλας» ἑαυτὸ ἀπ' αὐτῆς διὰ τῆς πλήρους διακοπῆς τῆς διαμνημονεύσεως τοῦ ὀνόματος αὐτῆς καὶ τῆς ἐν γένει ἐκκλησιαστικῆς μετ' αὐτῆς κοινωνίας, προβάλλον οὕτω τὴν «Ὁρθόδοξον Θεάρεστον Ἐνστασιν», ἣτις ἀποτελεῖ Πατερικὸν ὄρον (PG 99, 1045, 1101) καὶ διδασκαλίαν, ἰδιαζόντως συνιστωμένην ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ἐν περιπτώσει «σφαλλομένων» ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας.

Μία τοιαύτη καταφανῆς ἀντιμετωπιζομένη σήμερον «πτῶσις ἐν πίστει» τῶν προειρημένων ἐκκλησιαστικῶν Ταγῶν καὶ ποιμένων (περὶ ἧς προαναφέραμεν), κανονικῶς κολαζομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ γίνῃ παραδεκτὴ ὑπὸ τοῦ «ἀκαινοτομήτου» πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας (Κλήρου καὶ λαοῦ), διότι ἡ μετ' αὐτῶν συμπόρευσις καὶ κοινωνία αὐτοῦ ἀποκλείει εἰς αὐτὸ ὅπως διασώσῃ καὶ διατηρήσῃ τὴν Ὁρθόδοξον αὐτοῦ ὑπόστασιν καὶ ιδιότητα, ἵνα μὴ, ἦτοι, καταστῇ «συναπολλύμενον» μετ' αὐτῆς.

Ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται καὶ μαρτυρεῖται διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι ὁ λαὸς εἶναι ὄντως «ὁ φύλαξ τῆς πίστεώς» του, τὸν ὁποῖον ἀποτελοῦν «οἱ εὐάριθμοι ἀκαμπεῖς», «τὸ μικρὸν ποίμνιον», «ἡ κατ' οἶκον ἐκκλησία», «οἱ ὀλίγοι ἐκλεκτοί», διατὶ ὄχι καὶ οἱ εἰς τὰς «καλύβας ὀμάδες καὶ ἄτομα» εἰς τὰ ὁποῖα θὰ συμβῆ, ἔνεκα ἀποστασίας καὶ διωγμοῦ, ὡς σήμερον, νὰ περιορισθῇ ἡ Ἐκκλησία, κατ' εὐφυᾶ κρίσιν ἐπιφανοῦς Ρώσου θεολόγου, καὶ οὐχὶ εἰς τὸ «τῆ αἵρέσει συνολλύμενον» καὶ «πλανώμενον πλῆθος» τῶν «ὀνομαζομένων θεοσεβῶν», τὸ ἀποτελοῦν «τὸ ὑποβρύχιον πλῆθος» καὶ τὴν «τοῦ λαοῦ πολυοχλίαν»! (Βλ. Μ.Βασιλείου, Ἐπιστολὴ 257).

* * *

Πανοσιολογιώτατοι Γέροντες,

Αὐτὸ τοῦτο ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοὺς ὡς ἄνω Κανονικοὺς λόγους, ἐπραξάν καθηκόντως καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἱερᾶς Σκῆτης τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ διὰ τῆς διακοπῆς τοῦ «Μνημοσύνου» καὶ «Κοινωνίας» τῆς Προϊσταμένης ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ἀρχῆς, τῆς «ἐν πίστει» «σφαλλομένης» ὡς ἀνωτέρω προελέχθη, δυνάμει τοῦ ἐκκλησιολογικῶς παρεχομένου αὐτοῖς «κεκτημένου δικαιώματος, ἅμα καὶ χρέους» (Βλ. Ἐπισκόπου Νικοδήμου Μίλας, Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον, Ἀθῆναι 1906, σελ. 400, ὑποσημ. 1). Παρὰ ταῦτα ὅμως οὗτοι ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντός των, καὶ δι' αὐτὸν

ἀκριβῶς τὸν λόγον, ἐξώσθησαν βία, «δίκην μεταφερομένων ζώων» ἐκ τῆς Ἱερᾶς αὐτῶν Μετανοίας τῆς Ἱερᾶς Σκήτης τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους γενικῶς, ὅλως παρανόμως καὶ δυναστικῶς - ὡς ἐν ἐποχῇ Καλιγούλα - τῇ πρωτοβουλία Πατριαρχικῶν ἐκπροσώπων καὶ ἐπεμβάσει Ἀστυνομικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρμοδίων ὀργάνων τοῦ Ἁγίου Ὁρους, οἵτινες προέβησαν εἰς τοῦτο, σημειωτέον, ἄνευ οὐδεμιᾶς νομίμου, ἐγκύρου καὶ «ἐκτελεστῆς» οἰκείας ἐν προκειμένῳ ἀποφάσεως, ὡς προεσημειώσαμεν!

Δικαίως ὁμως διερωτᾶται τις ἐν προκειμένῳ:

Ἐὰν αὐτὸ τὸ ἀπευκταῖον γεγονός τῆς ἐξώσεως ἢ, ἐὰν θέλετε, ἀπελάσεως (διότι κατὰ τὸ ἐνταῦθα ἰσχύον νομικὸν σύστημα, τοιοῦτου εἴδους ποινὰ δὲν προβλέπονται εἰς ὀρθοδόξους Ἀγιορείτας, πλὴν τῆς «ἀπαγορεύσεως ἐγκαταβιώσεως ἑτεροδόξων»), τὸ ὁποῖον ἐγένετο κατόπιν «ὑπερβάσεως» τῆς ἐνταῦθα Πατριαρχικῆς «ἀρμοδιότητος», δὲν ἀποτελεῖ, οὐσία, κατάλυσιν, ἂν μὴ κατάργησιν τῶν θεσμῶν καὶ προνομίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους, μάλιστα δὲ τοῦ «αὐτονόμου» καὶ «αὐτοδιοικητοῦ» αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα δέον νὰ παραμένουν ἐς αἰεὶ «ἄθικτα», τότε, ἐρωτῶμεν: Τί ἄλλο πρέπει νὰ ἀναμένει ἡ Ἀγιορειτικὴ Ἀδελφότης διὰ νὰ ἀντιληφθῆ πλήρως καὶ νὰ αἰσθανθῆ τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐπικρεμμάμενον κίνδυνον τῆς πλήρους καταλύσεως τῆς Ἀγιορειτικῆς προνομιακῆς ἐξουσίας; Μήπως ἀναμένει νὰ εὐρεθῆ πρὸ μιᾶς πιθανοῦς ὀλοκληρωτικῆς μελλοντικῆς Πατριαρχικῆς «καταλήψεως» τοῦ Ἁγίου Ὁρους, διὰ νὰ βεβαιωθῆ καὶ πιστεύσῃ τοῦτο; Τότε, ὁμως, θὰ εἶναι πολὺ ἀργά, διότι δὲν θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὑποστηρίξῃ ἑαυτὴν - διότι ἐκ τῶν προτέρων θὰ ἔχη παραδοθῆ - ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά τῆς νὰ ἐξωσθῆ καὶ ἀπελαθῆ καὶ αὐτή! Πάντως, δὲν θὰ ἀργήσῃ, νομίζομεν, νὰ ἀκούσῃ τὴν Πατριαρχικὴν προσταγὴν: «...Δὲν δέχεσθε νὰ συμπροσευχηθῆτε καὶ νὰ συλλειτουργήσετε μὲ... Καρδινάλιους καὶ Πάστορας τῶν "ἀδελφῶν μας Ἐκκλησιῶν" καὶ νὰ ὑπακούσετε καὶ συμφωνήσετε πρὸς ὃ,τι ἡμεῖς ἀποφασίζομεν; Ἐξω ἀμέσως τοῦ Ἁγίου Ὁρους»!...

Τὸ τοιοῦτον, καίτοι, βεβαίως, τὸ ἀπευχόμεθα, δὲν διστάζομεν ὁμως νὰ τὸ πιστεύωμεν ἔνεκα τῆς ἐν προκειμένῳ καταφανοῦς μὲν Ἀγιορειτικῆς ἀδρανείας - ἂν μὴ τι ἄλλο - ἀλλὰ κυρίως, λόγῳ τῆς καὶ μέχρι σήμερον ἀνυποχωρήτου ἐμμονῆς τῆς ἡγεσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν αἰρετικὴν «Οἰκουμενικὴν Κίνησιν» καὶ Ἰδέαν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἔνεκα τῆς ἰσχυρᾶς ἐξ αὐτῆς ἐπιδράσεως, ἀπολύτου αἰχμαλωσίας εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ ἡγεσία αὕτη ὅλως ἀσυγγνώστως ὑπόκειται, μέχρι, μάλιστα, τοῦ σημείου, ὃχι μόνον νὰ πιστεῦῃ καὶ θεωρῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ διακηρύττῃ «δημοσίᾳ» (βλ. συνέντευξιν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εἰς «Καθημερινήν», 15.3.1992), βάσει, ἐννοεῖται, πάντοτε τῆς ἀνωτέρω

αίρετικῆς-οικουμενιστικῆς ιδέας, ὅτι «τὸ ὄραμα τῆς Χριστιανικῆς ἐνότητος» εἶναι ὑποχρέωσις ὄλων μας, διότι αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ «θέλημα τοῦ Κυρίου»!

Ἄπαραίτητος θεωρεῖται ἐπίσης, πρὸς ὀλοκλήρωσιν πλήρους καὶ ἀπλανοῦς ἀντιλήψεως καὶ γνώμης, ἐπὶ τοῦ σοβοῦντος τούτου θέματος, ἡ ἀκόλουθος διασαφήνισις:

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι νομίζουν, ὅτι βάσει τῆς ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογῆς τοῦ μέτρου τῆς «ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας» δύνανται νὰ παραθεωρῶσι καὶ νὰ μὴν ἀνταποκρίνωνται πρὸς τὸ κανονικῶς παρεχόμενον αὐτοῖς «κακτημένον δικαίωμα καὶ χρέος» τῆς «ἀποτειχίσεως» καὶ νὰ συνεχίζωσιν οὕτω τὴν μετὰ τῶν «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ σφαλλομένων» αὐτῶν ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων κοινωνίαν, δεόν νὰ λάβωσι σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν αὐτῶν τὰς ἐξῆς - εἰς βάρος αὐτῶν καὶ τῆς Ἐκκλησίας - ἀναποφεύκτους ἐπιπτώσεις ἦτοι, ὅτι:

Ἡ κακῶς ἐννοουμένη ὧδε «οἰκονομία», κατ' οὐσίαν καὶ πράξιν ἀποτελεῖ καταφανῆ «παρανομίαν», ἐφ' ὅσον, ἐφαρμοζομένη ἐν προκειμένῳ, ἀθετεῖ τὴν κανονικῶς ἐντελλομένην Διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας περὶ «Διαστολῆς» καὶ «ἀποτειχίσεως», ἣτις θεωρεῖται ἐνταῦθα ἀπαραιτήτως ἐπιβεβλημένη, πρὸς «λύτρωσιν τῆς Ἐκκλησίας» καὶ τὴν διάσωσιν τῆς ὀρθοδόξου ὑποστάσεως, δι' ἃ καὶ δὲν παρέχεται ὑπ' αὐτῆς τὸ δικαίωμα εἰς τὸ Πλήρωμα τῶν πιστῶν νὰ ἐνεργήσῃ διαφόρως, κατ' ἰδίαν, δηλαδή, αὐτοῦ κρίσιν καὶ βούλησιν (ΙΕ' Ἰ.Κανὼν ΑΒ' Συνόδου, Βον μέρος αὐτοῦ· Πρβλ. καὶ ἐρμηνεῖαν αὐτοῦ παρὰ Ἐπισκόπου Νικοδήμου Μίλας, Οἱ Κανόνες τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μεθ' ἐρμηνείας, II, NoviSad, σσ. 290-1, ἐν «Ὀρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», τόμος Α' Ἀπρίλιος - Ἰούνιος 1986, τεῦχος 3, σσ. 73-74).

Ὁ ἀπαράβατος ἐκκλησιαστικὸς ὅρος «οἰκονομητέον ἔνθα οὐ παρανομητέον», ὅπως ἐπίσης καὶ ὅτι «εἰς τὰ τῆς πίστεως οὐ χωρεῖ συγκατάβασις», ἀποκλείουν τὸ δικαίωμα τῆς ἐν προκειμένῳ προβαλλομένης «οἰκονομίας» περὶ συνεχίσεως τῆς διαμνημονεύσεως καὶ κοινωνίας τῶν σφαλλομένων ἐπισκόπων.

Ἡ ἄρνησις λήψεως μιᾶς τοιαύτης σωτηρίου ἀποφασιστικῆς πράξεως καὶ ἐνεργείας, τῆς νομίμου δηλαδὴ καὶ Κανονικῆς «Ἀποτειχίσεως» ἐκ μέρους οἰωνδήποτε ἐπαϊόντων Ἱερωμένων ἢ λαϊκῶν Θεολόγων, δυνάμει τῆς προαναπτυχθείσης κανονικῆς καὶ Ἐκκλησιολογικῆς Ἀληθείας κρινομένη, ἀποκλείεται νὰ προέρχεται ἐκ λόγων πεπλανημένης ἀντιλήψεως ἢ, ἔνεκα ἀγνοίας, ἐλλείψεως ἀληθοῦς καὶ ἀντικειμενικῆς ἐνημερώσεως ἐπὶ τῆς προκειμένης σωτηρίου γνώσεως καὶ πορείας αὐτῶν, ἐκτὸς περιπτώσεων ἠθελημένης διαστροφῆς, ὅπερ θὰ ἐσήμαινεν ὀλοσχερῆ κατάπνυξιν τῆς φωνῆς τῆς

ἀγαθῆς αὐτῶν συνειδήσεως!

Μία τοιαύτη περίπτωση ὅμως, προξενεῖ κρίμα καὶ κατάκριμα εἰς βάρος τῆς ψυχικῆς σωτηρίας αὐτῶν καὶ τοῦ ἀκολουθοῦντος αὐτοῖς ἐκκλησιαστικοῦ ποιμνίου, ἔνεκα τῆς παραθεωρήσεως τῶν περι «ὀρθοδόξου ἐνστάσεως» καὶ «ἀκαινοτομήτου» πορείας Κανονικῶν Διατάξεων καὶ Πατερικῶν ἐνταλμάτων.

Ἡ παραθεώρησις αὕτη Κανονικὴν συνέπειαν ἔχει τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστέρησιν τοῦ ἀσφαλούς θεμελίου τῆς σωτηρίας, ἤτοι τοῦ «προέχοντος» ὧδε «θέματος πίστεως» (οὐδεμιᾶς ἐπ' αὐτοῦ «οἰκονομίας» ἢ «συγκαταβάσεως χωρούσης»), ἔνεκα τῆς «ἀποβολῆς» ὑπ' αὐτῶν τῆς θεαρέστου - ἐμπράκτου «παρρησίας» καὶ «ὁμολογίας», ἄνευ τῆς ὁποίας, ὡς γνωστόν, εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ ἐν προκειμένῳ οἰαδήποτε εὐσεβιστικοῦ περιεχομένου ἠθικῆ-πνευματικῆ ἀρετῆ, καθόσον «πίστις γὰρ ἐστὶ τὸ κινδυνευόμενον» ὑπὸ τῆς κακοδόξου οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως! Διὰ δὲ τῆς μετ' αὐτῆς κοινωνίας αὐτῶν, ἔστω ἀκουσίως ἢ ἐμμέσως διενεργουμένης, ἀποκομίζουσι τὰς γνωστὰς ψυχοφθόρους συνεπείας, ἔνεκα τῆς ἀρνητικῆς ταύτης συμπορεύσεως, τῆς καθιστώσεως τελικῶς αὐτοὺς «συναπολλυμένους τῇ αἰρέσει» καὶ τῆς ἐκ τούτου προϋποτιθεμένης «γεένης τοῦ πυρός»!

Ἐνταῦθα ὅμως καὶ ἔνεκα τῆς ὡς ἄνω καταστάσεως, ἐπανέρχεται ἐπικαίρως εἰς τὴν μνήμην μας ὁ ἀείμνηστος καὶ μακαριστὸς Ἱσυχαστῆς Γέρων Καλλίνικος ὁ Κατουνακιώτης, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τῇ δημιουργίᾳ τοῦ Νεοσημερολογιτικοῦ σχίσματος τοῦ 1924 ὑπὸ τῶν Πατριαρχικῶν «ποιμένων» καὶ τῆς ἐκ τούτου - ἀπὸ τότε ἀκόμη - διακοπῆς τοῦ Πατριαρχικοῦ Μνημοσύνου, ἔλεγε τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο ἀπόφθεγμα· «Ὁ Κεμάλ, ἐπικεφαλῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ. Σκεφθῆτε τὰ ἀποτελέσματα»! *Ἄν ἔζη σήμερον οὗτος ὁ μακάριος Γέρων, ὁ ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἐγκλειστος-Ἱσυχαστῆς τῆς Ἀγιορειτικῆς ἐρήμου τῶν Κατουνακίων, θὰ ἐσυνίστα ἀσφαλῶς «σύνεσιν κρίσεως» καὶ οὐχὶ «διαστροφῆν» Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκριβείας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀντιληφθῶν ἅπαντες μὲν, ἰδιαζόντως δέ, οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν «...ἀρμονίαν τοῦ Κερασιωτικοῦ κήπου», (βλ. Ἱερομ.Θ., Ὁ Κήπος τοῦ Περιβολιοῦ τῆς Παναγίας, Κερασιά, Σεπτέμβριος 1991, ἐν «Πρωτάτον», περίοδος Β', ἀριθ.32 Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1991, σσ. 163-166), ὅτι τὰ πραγματικὰ «ἀγκάθια καὶ ζιζάνια», ἐν οἰοδήποτε κήπῳ, τὰ ἀποτελοῦν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐπιδείξουν «ταυτότητα πίστεως» ὀρθοδόξου φρονήματος καὶ πορείας, λόγῳ τῆς οἰκειοθελοῦς συμπορεύσεως αὐτῶν μετὰ τῆς ἀνωτέρω προαναπτυχθείσης ἀντιχριστοῦ οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας, ἀλλὰ καὶ ὅτι «ἡ τῶν πάντων ἐνωσις» δὲν προϋποθέτει, ὡς βασικὸν στοιχεῖον ἐπιτευξέως τῆς τὴν «ταπείνωσιν καὶ τὴν ἀγάπην» (διότι αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ γνωρίσματα,

ὅταν συμβαίνει νὰ εἶναι ἄμοιρα ἀληθοῦς πίστεως, τότε συνδέουν ἅπασαν τὴν ἑτερόδοξον-αἰρετικὴν πανσπερμίαν), ἀλλὰ προϋποθέτουν τὸν ἀπαραίτητον παράγοντα τῆς «ταυτότητος πίστεως» ὀρθοδόξου φρονήματος, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστόν, οἱ οἰκουμενισταὶ θέλουν νὰ παραθεωροῦν, ὁραματιζόμενοι τὴν νέου τύπου «ἀδογματίστον» ἔνωσιν!

Ἡ «ἀγάπη πολλῶν» ἄλλωστε, ἡ ἄμοιρος περιεχομένου «ἀληθείας πίστεως» καὶ «κανονικῆς ἀκριβείας», ἀποκλείεται νὰ καταστῇ εὐπρόσδεκτος παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἐφ' ὅσον αὕτη δὲν καλλιεργεῖται ἐντὸς τῶν «ὀρίων ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν», μέχρις «ἐνὸς ἰῶτα» ἢ καὶ μιᾶς ἀκόμη κεραίας.

Πρὸς τί, τότε, θὰ μᾶς εἶναι ὠφέλιμος μόνη ἡ προσπάθεια ἀνόδου ἡμῶν ἔστω καὶ εἰς ἀπάσας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος τῶν ἀρετῶν, ἀφοῦ ὁ καθηγητὴς «τῆς Κλίμακος» μᾶς συνιστᾷ ὅτι τὸ καθῆκον τῆς «ὑπακοῆς» πάντοτε μὲν ἐπιβάλλεται, «παρεκτὸς - ὅμως - λόγου πίστεως», ὅτε τοῦτο παύει ὑφιστάμενον;

Τὸ ὅτι δὲ ἡ Ἐκκλησία ἐντέλλεται καὶ συνιστᾷ τὴν διενέργειαν τῆς «ἀποτειχίσεως» ὡς ἐπιβεβλημένον καὶ ἀπαραίτητον στοιχεῖον «λυτρώσεως» Αὐτῆς, ἐπιβεβαιούσα, πρὸς τούτοις, ὅτι ὁ ὑπακούων καὶ συμμορφούμενος πρὸς τὴν ἐντολὴν ταύτην πιστός, ὄχι μόνον εἰς «οὐδεμίαν ὑπόκειται ποινὴν» ἐκ τούτου, ἀλλ' ἐπαινεῖται εἰσέτι πρεπόντως, θεωρούμενος ὑπ' Αὐτῆς ὡς «ὄντως Ὀρθόδοξος», τοῦτο τυγχάνει ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας.

Ὅμως ὅμως ἀντιθέτως πρὸς τὴν θετικὴν καὶ ἀντικειμενικὴν ταύτην πλευράν, συμβαίνει μὲ ἐκείνους, οἵτινες ἀπαξιοῦν, ἀποποιοῦμενοι ἠθελημένως ὅπως σεβασθοῦν καὶ ὑπακούσουν εἰς τὴν κανονικὴν ἐντολὴν τῆς ἀποτειχίσεως, διότι οὔτοι, εἴτε λόγῳ ἐσφαλμένης ἐρμηνείας καὶ πεπλανημένης αὐτῶν πεποιθήσεως (ὡσπερ ἐν προκειμένῳ οἱ ἐφευρέται καὶ ἀκόλουθοι τῆς περὶ τούτου ἀρκούντως ἀνασκευασθείσης «Δυνητικῆς» θεωρίας), εἴτε ἔνεκα λόγων ἰδιοτελῶν συμφερόντων, εἴτε ἔνεκα προσπάθειας καλύψεως τῆς ἑαυτῶν πνευματικῆς χλιαρότητος καὶ Κανονικῆς, ἐν προκειμένῳ, ἐνοχῆς καὶ ὑποδικίας αὐτῶν, εἴτε ἔνεκα τῆς καθ' οἰονδήποτε λόγον καταφανοῦς αὐτῶν ἀντιθέσεως καὶ πορείας πρὸς τὸ κανονικὸν φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας, οὔτοι, ἐκόντες ἄκοντες, ἐκτὸς τοῦ ὅτι καθίστανται συνεργοὶ τῶν «σχισμάτων καὶ μερισμῶν», διότι διὰ τῆς κοινωνίας των εἰς αὐτὰ ἐδραιώνουν καὶ συνεχίζουν ταῦτα, κυρίως ὅμως φθάνουν εἰς τὸ σημεῖον διὰ τῆς κατακρίτου ταύτης ἀντιθέσεώς των νὰ κατελέγξουν τὴν Πράξιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἔλλειπῆ, φρονούντες οὕτω τελικῶς καὶ κηρύττοντες, πρὸς «μείζον κρίμα» αὐτῶν, ὅτι ἡ ὑπακοὴ καὶ συμμόρφωσις αὐτῶν πρὸς τὴν Συνοδικὴν ταύτην ἐντολὴν τῆς ἀποτειχίσεως θέλει κατατάξῃ αὐτοῦς,

...ἀκουσον! ἀκουσον! «Ἐκτὸς Ἐκκλησίας»!!!

Ἀληθῶς οὖν, «Φρίξον Ἥλιε, Στέναξον Γῆ» ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πορώσει καὶ διαστροφῇ, διότι ἅπαντες οἱ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου γνωρίζοντες καὶ πιστεύοντες εἰς αὐτήν, ἀκούουν ἐξ αὐτῆς ὅτι μόνον «οἱ περιπατοῦντες ἐν τῇ σκοτίᾳ, οὐκ οἶδασι ποῦ ὑπάγουν» (Πρβλ. Ἰωάν. 12, 35). Ἐνῶ οἱ ἐν τῷ φωτὶ καὶ τῇ ἀληθείᾳ τῆς Ἐκκλησίας ὁδεύοντες, οὗτοι «ἐξῶσι τὸ φῶς τῆς ζωῆς»! (Πρβλ. Ἰωάν. 8, 12).

Αὐτὰ εἶναι ἀναπόφευκτοι συνέπειαι, ἐκείνων οἵτινες τολμοῦν οὕτω νὰ κρίνουν καὶ θεωρήσουν τὴν Πράξιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐλλειπῆ καὶ τὴν εἰς αὐτὴν ὑπακοὴν καὶ συμμόρφωσιν, ὡς πρόξενον βλάβης καὶ ζημίας! Πρὸς τοὺς τοιοῦτους ὅμως ὁ Κύριος ἀπευθύνει: «εἰ τυφλοὶ ἦτε, οὐκ ἂν εἶχετε ἁμαρτίαν· νῦν δὲ λέγετε ὅτι βλέπομεν· ἢ οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει»! (Βλ. Ἰωάν. 9, 41).

7. «ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΙ» Νεοημερολογίται

Λόγω τῆς ἐπικρατοῦσης ἀπευκταίας σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς, ὡς ἄνω, καταστάσεως, κρίνεται ὠφέλιμος, ὅπως παρατεθῆ ἑνταῦθα ὁ κατατέρω ἀντικειμενικὸς σχολιασμὸς, ὁ ἀφορῶν εἰς τὴν θέσιν καὶ ἀκολουθητέαν πορείαν τῶν «θεωρητικῶν» πνευματικῶν ὁδηγῶν, τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν πλευρὰν τῶν λεγομένων Συντηρητικῶν, τῶν «ἀπράκτως» ὅμως καὶ «φωνῇ» μόνον ἢ «γραφίδι» διαμαρτυρομένων ἐπ' αὐτῆς, ὅπως ἐπίσης καὶ εἰς τὴν πλευρὰν τῆς ὁμοίως πρὸς τοὺς ἀνωτέρω πορευομένης πλειοψηφούσης ἡγετικῆς μερίδος «τῶν Μνημονευόντων» τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος.

ΣΧΟΛΙΟΝ

Περὶ τῆς «Κανονικῶς ἐπιβαλλομένης» ἐφαρμογῆς τοῦ θέματος τῆς «Ἀποτειχίσεως» τῶν πιστῶν ἀπὸ τῶν «σφαλλομένων ...» αὐτῶν ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων, (Ἱ.Κανὼν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνόδου) καὶ τῆς ἐπιχειρηθείσης αὐθαίρετου καὶ πεπλανημένης «δυνητικῆς» ἐρμηνείας αὐτοῦ, ὑπὸ τοῦ προαπελθόντος Νεοσημερολόγιτου Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, καὶ Περὶ τῆς ἀκολουθητέας γραμμῆς καὶ πορείας, πάντων τῶν Συντηρητικῶν, λεγομένων, στοιχείων καὶ ἰδιαζόντως τῶν «Μνημονευόντων» ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος:

Ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ «Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον» τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ καὶ σοφὸς ἐρμηνευτὴς τῶν Ἱερῶν Κανόνων αἰοίδημος Καθηγητὴς Νικόδημος Μίλας - Ἐπίσκοπος Ζάρας τῆς Δαλματικῆς - ἐρμηνεύων, βάσει τῶν Κανονικῶν Συνοδικῶν κειμένων, τὴν διάταξιν τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ ΙΕ' Κανόνος τῆς Πρωτο-Δευτέρας Ἱεράς Συνόδου, τὴν ἀφορῶσαν εἰς τὴν «Ἀποτειχισιν» τῶν πιστῶν ἀπὸ τῶν «σφαλλομένων ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» ἐκκλησιαστικῶν αὐτῶν ποιμένων, θεωρεῖ καὶ ἀποδεικνύει ταύτην π ἄ ρ α υ τ α ἐπιβαλλομένην, ὡς ἀποτελοῦσαν «δ ι κ α ί ω μ α ἅ μ α καὶ χ ρ έ ο ς» τῶν πιστῶν (Βλέπε: α) Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον, Π.Σακελλαρίου, Ἀθῆναι 1906, σελ. 400, ὑποσ. 21, β) «ΥΠΟΜΝΗΜΑ - ΕΚΘΕΣΙΣ πρὸς Μητροπολίτην π. Αὐγουστίνον Καντιώτην», Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ἀθῆναι 1983, σελ. 10-12, καὶ γ) «ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ «ΔΙΧΑΣΜΟΣ», Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ἀθῆναι 1981, σελ. 36 - 38).

Καὶ οἱ ἕτεροι ἔγκυροι ἐρμηνευταὶ τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τοῦ Ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, συναφῶς ἐν προκειμένῳ ἀποφαίνονται.

Παρά ταῦτα ὅμως, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος (προαπελθὼν, ἤδη, διὰ ν' ἀπολογηθῆ «πέραν τοῦ τάφου» δ ί χ α ἐ μ π ρ ά κ τ ο υ ὁμολογίας καὶ «ὀρθοδόξου ἐνστάσεως» καὶ

παρρησίας, λόγω της κατακρίτου ένοχής ήτις βαρύνει αυτόν επί τη έως θανάτου συμπορεύσει και κοινωνία αυτού τη «Οικουμενιστική Αίρέσει» και τῷ «Ἡμερολογιακῷ Σχίσματι»), δια τῶν έγνωσμένης τακτικῆς «ἀχρι-καιρικῶν» - παραπλανητικῶν αὐτοῦ συνθημάτων και σοφιστιῶν και πρὸς κ α λ υ ψ ι ν, προφανῶς, τῆς ένόχου και κατακρίτου ταύτης θέσεως αὐτοῦ, δὲν έδίστασε νὰ διακηρύξει, ὅτι ἡ έννοια και ἡ ισχύς τοῦ ἀνωτέρω Ἰ. Κανόνος, εἶναι «δ υ ν η τ ι κ ῆ» και οὐχί έπιβαλλομένη ὑποχρεωτικῶς, δυναμένης, δηλαδή, τῆς προκειμένης έφαρμογῆς τοῦ Κανόνος τούτου νὰ πραγματοποιηθῆ ἀναλόγως τῆς βουλήσεως, τῆς κρίσεως, ἡ και τῆς διαθέσεως έκάστου!!!

Ἡ πάσχουσα και λογικῆς ἀκόμη ὑποστάσεως, αὐθαίρετος και πεπλανημένη αὕτη έρμηνεία, ἀπεκρούσθη και ἀνεσκευάσθη Κανονικῶς, ὡς ἦτο έπόμενονον, δια σχετικῶν δημοσιεύσεων και βάσει τῆς ὡς ἄνω έπισήμου και αὐθεντικῆς έρμηνείας τῆς Ἐκκλησίας.

Πλήν ὅμως, ἡ θλιβερά πλευρά τῆς κατακρίτου ταύτης ενεργείας εἶναι, ὅτι ὁ προαπελθὼν προορηθεῖς Κληρικὸς, δὲν διετέθη, οὔτε έμπράκτως, οὔτε, τοῦλάχιστον, έγγράφως ἡ έστῶ τυπικῶς πῶς, ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν τόσον ἀγρίως κατακρεουργηθείσαν ὑπ' αὐτοῦ, ἐν προκειμένῳ, κανονικὴν ἀλήθειαν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καθηκόντως ὤφειλε νὰ πράξει μετὰ τὴν ἀντίκρουσιν τῆς πεπλανημένης ταύτης διδασκαλίας αὐτοῦ.

Ἡ ἀπὸ πλευρᾶς ὁμολογίας και ἀκαινοτομήτου πορείας και κατευθύνσεως, ἀντικειμενικῶς ᾧδε έκτεθεισα ἀπευκταία κατάσταση τοῦ ὡς ἄνω Κληρικοῦ (τοῦ κατὰ τὰ ἄλλα, σημειωτέον, ἀκεραίου και ἀψόγου - ὡς ἐκ προσωπικῆς ἀντιλήψεως δυνάμεθα καλῶς νὰ γνωρίζωμεν), θὰ πρέπη, νομίζομεν, νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν κατάργησιν τῶν συνεχῶς περὶ αὐτοῦ δημοσιευομένων έγκωμίων - τῶν ψυχικῶς, ἐν προκειμένῳ, έπιζημιῶν δι' αὐτὸν - ἀντὶ τῶν ὁποίων, οἱ πονοῦντες τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καλῶς θὰ πράξουν νὰ καταφεύγουν εἰς ἀφανῆ πνευματικὰ μέσα έξιλεώσεως αὐτῆς.

Τὸ σχετικόν, ἐν προκειμένῳ, εξαγόμενον σκεπτικόν, εἶναι ὅτι: δὲν ὑπάρχει, νομίζομεν, χειροτέρα μορφή μωρίας και μεγαλυτέρα ἀνοησία - ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ αἰχμαλωσίας...- δια τὸν ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας εύρισκόμενον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος, ἐν πλήρη έλευθερία βουλήσεως ἀπὸ Θεοῦ τυγχάνων και ἐν γνώσει τῆς ἐπὶ γῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ὁδεύων, ἐνῶ δύναται, ὡς αἱ «φρόνιμοι παρθέναι» νὰ χρησιμοποιοῦσῃ «τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς αὐτοῦ» δια τὴν ἀσφαλῆ έπίτευξιν τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ σωτηρίας, ἐκεῖνος, λέγομεν, ἐν τῇ πεποιθῆσει τῆς κρίσεως αὐτοῦ, ἀναμένει...εύκαιρίαν (!!) νὰ πράξῃ τούτο - χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι οὔτε μίαν στιγμὴν τῆς ζωῆς αὐτοῦ δὲν έξουσιάζει, καθότι

«οὐκ οἶδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἧ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται» (Ματθ. 25, 13), μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διακινδυνεύσῃ ἀσφαλῶς τὴν σωτηρίαν τῆς πολυτίμου ψυχῆς αὐτοῦ!

Εἰδικότερον, τοῦτο δύναται νὰ λεχθῆ ὅταν συμβαίῃ εἰς περιπτώσεις Ἱερωμένων-Κληρικῶν ἢ Διακονητῶν τοῦ Θείου Λόγου, οἵτινες δὲν ἀποφασίζουν νὰ ὁμολογήσουν ἐμπράκτως «ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων» τὸ σύμφωνον τῇ Ἐκκλησίᾳ Ὁρθόδοξον πιστεύω αὐτῶν, οὐδὲ διατίθενται - βάσει τοῦ ὡς ἄνω διαλειφθέντος Κανονικοῦ αὐτῶν «δικαιώματος καὶ χρέους» τῆς «ἀποτειχίσεως» νὰ «ἐξέλθωσι καὶ ἀφορισθῶσι ἐκ μέσου» τῶν «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ σφαλλομένων» ἐκκλησιαστικῶν αὐτῶν ποιμένων «πρὸ Συνοδικῆς Διαγνώσεως», ἀλλ' ἀπεναντίας, μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτῶν συμπορεύονται καὶ κοινωνοῦσι μετ' αὐτῶν.

Οἱ Κληρικοὶ οὗτοι, οἰουδήποτε βαθμοῦ καὶ τάξεως καὶ ἂν τυγχάνουν, εἴτε «συντηρητικοὶ - ἀχρικαιρικοί», εἴτε «παραδοσιακοὶ - ὀρθοδοξοτυπικοί» οὗτοι λέγονται, εἴτε αὐτὰ ταῦτα τὰ ἡγετικά στελέχη τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος συμβαίνει νὰ εἶναι, θεωρούμενοι πάντως καὶ τυγχάνοντες πνευματικοὶ ὁδηγοὶ τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐκκλησιαστικοῦ Πληρώματος, ὡς ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς θέσεως καὶ στάσεως αὐτῶν προκύπτει, ὑπέχουν «μεῖζον κρίμα» (Πρβλ. Ἰακώβου 3, 1) ἐκείνου ὅπερ βαρύνει τοὺς φύσει καὶ θέσει συνειδητοὺς καὶ ἐμφανεῖς «ὑπερμάχους καὶ ὑποστηρικτὰς» τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Νεοσημερολογίτας ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας!

Τοῦτο εὐκόλως συνάγεται κατόπιν μιᾶς ἀντικειμενικῆς κρίσεως καὶ συγκρίσεως ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν, ἐφ' ὅσον: Οἱ μὲν πρῶτοι «συντηρητικοί», διὰ τῶν κατὰ τοῦ «Οἰκουμενισμοῦ» ἐκδηλώσεών των (ὁμιλιῶν, δημοσιεύσεων ἄρθρων, συγγραφῶν ἐκτεταμέμων ἔργων-βιβλίων, κ.τ.λ., κ.τ.λ.), ἀποκηρύσσοντες καὶ καταδικάζοντες τὸν «Οἰκουμενισμὸν» ὡς «χειροτέραν αἵρεσιν τοῦ αἰῶνος» καὶ «ἀπαίσιον συγκρητισμὸν», διὰ μ ὄ ν η ς τῆς - δίχα ἐμπράκτου «Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως» - ἐγγράφου καὶ προφορικῆς ταύτης «ἀποκηρύξεώς» των, ο ὑ δ ἐ ν ἄλλο πράττουν ἢ ἐπιτυγχάνουν οὗτοι, εἰμὴ τὴν, πρὸς ἀσυγχώρητον αὐτῶν κατάκρισιν, ἐπίσημον καὶ «Δημοσίαν» (ἀκούσιον) διακήρυξιν ὁ τ ι ἄ κ ο λ ο υ θ ο ο ὑ ν αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπ' αὐτῶν ἀποκηρυσσομένην οἰκουμενιστικὴν αἵρεσιν, μετὰ τῆς ὁποίας «πράξει» καὶ κ ο ι ν ω ν ο ὑ ν!!

Οἱ δὲ δεύτεροι (οἰκουμενισταί), ἀπωλέσαντες κάθε ἴχνος ὀρθοδόξου προσανατολισμοῦ καὶ βάσεως περὶ «Μίας, Ἀγίας... Ἐκκλησίας» καὶ πλανηθέντες διὰ τῆς «θεωρίας τῶν κλάδων», φυσικὸν ἦτο νὰ πιστεύσουν καὶ νὰ αιχμαλωτισθοῦν εἰς τὴν

αἵρεσιν καὶ ἀποστασίαν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, μορφώσαντες, διὰ τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὸ Π.Σ.Ε. καὶ μετὰ τῆς τῶν ἑτεροδόξων - αἰρετικῶν ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ἐπικοινωνίας, τὰς κακοδόξους αὐτῶν πεποιθήσεις καὶ τὴν ἀνάλογον οἰκουμενιστικὴν συνείδησιν. Ἡ κατάστασις των, ὅθεν, αὕτη, «ἀνευδοιάστως» ἐπιτρέπει εἰς αὐτοὺς ν' ἀποδέχωνται, ἀκολουθοῦν καὶ ἐξυμνοῦν τὴν οἰκουμενιστικὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποστασίαν ὡς προῖον «ἀγάπης», ἔστω καὶ ἄνευ ὀρθοδόξου ἀληθείας! Τοῦτο, βεβαίως, δὲν σημαίνει ὅτι οἱ οἰκουμενισταὶ οὗτοι, οἱ «καλούμενοι» (κατὰ τὴν Συνοδικὴν διατύπωσιν) ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαλλάσσονται τῆς προκειμένης ἀσυγγνώστου αὐτῶν ἐνοχῆς καὶ κατακρίσεως!

Τὸ «μεῖζον», ὅμως, τοῦτο «κρίμα», δικαίως καὶ εὐλόγως καταλογίζεται εἰς τοὺς πρώτους «συντηρητικούς», διότι, ἐν πλήρει γνώσει ὄντες τῆς ἐπικρατοῦσης ἐκκλησιαστικῆς ἀποστασίας, ἀκολουθοῦν καὶ ἐφαρμόζουν, «πράξει», ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν πιστεύουν, ἀλλὰ κολασίμως καταδικάζουν, καταπνίγοντες οὕτω παντελῶς τὴν ὀρθόδοξον φωνὴν τῆς ἱερατικῆς αὐτῶν συνειδήσεως!! Ἐπὶ πλέον δὲ ἐπιβαρύνονται οὗτοι διὰ Κανονικῆς εὐθύνης καὶ ἐνοχῆς διότι, ἐνεκα τῆς ἀσυνεπούς καὶ κατακρίτου ταύτης γραμμῆς καὶ πορείας αὐτῶν, προξενοῦν ἄμετρον ἐκκλησιαστικὴν σύγχυσιν καὶ πνευματικὴν φθορὰν καὶ ψυχικὴν ζημίαν εἰς τὸ πλήρωμα τῶν πιστῶν, ἐφ' ὅσον, τόσον τοῦτο ὅσον καὶ οὗτοι, συμπορευόμενοι καὶ κοινωνοῦντες τῇ αἵρέσει, μὴ, δέ, «ἀποτεριχίζόμενοι...», ὡς ὀφείλουν, ἐξ αὐτῆς, κ α θ ί σ τ α ν τ α ι ἄμοιροι «ὀρθοδόξου ὑποστάσεως», ἅτε κατατάσσοντες ἑαυτοὺς «ἐντὸς» τοῦ «Καινοτομοῦντος» Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, «δυνάμει» δὲ «ἐκτὸς» Αὐτῆς εὐρισκόμενοι (μὴ κριθέντες εἰσέτι «ἐνεργεία» Συνοδικῆ Διαγνώμη), ὡς ἢ ἐν προκειμένῳ Πατερικῇ διαβεβαίωσις ἐπιμαρτυρεῖ (ὅτι): «εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς αὐτῶν οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλλυνται»!!!

*Ἴσως ὅμως μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἀνωτέρω «Σχολίου», τεθῆ τὸ ἐρώτημα ὑπὸ τῶν πρὸς οὓς τοῦτο ἀπευθύνεται:

Πρὸς τὶ ταῦτα τὰ δι' ἡμᾶς γράφομενα;

Μήπως ἡμεῖς, οἱ τόσον ἀγωνιζόμενοι (ἔστω καὶ διὰ τοῦ τύπου μόνον) ὑπὲρ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἴμεθα πνευματικῶς τυφλοὶ καὶ ἔχομεν ἀνάγκην διαφωτίσεως καὶ νουθεσίας ἢ συμβουλῆς διὰ νὰ «ἀνεωχθοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ μας»;

Ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἀλήθεια καὶ ἀντικειμενικὴ πραγματικότης ἀπαντᾷ;

Ἐὰν ἡ θέσις τὴν ὁποίαν, ἐναντι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης καταστάσεως, ἔχετε πάρει καὶ ἡ πορεία τὴν ὁποίαν συνεχίζετε νὰ ἀκολουθῆτε - μὲ τὰ λίαν καταστρεπτικὰ αὐτῆς μέχρι σήμερον ἀποτελέσματα, ὡς προείπομεν - προήρχετο ἐξ ἀγνοίας Σας, δὲν θὰ

εἶχατε ἁμαρτίαν δι' αὐτήν, ἢ ἐὰν θὰ εἶχατε κάποιαν ἐνοχὴν, θὰ εἶχατε αὐτήν διότι δὲν συγχωρῆται ἡ ἄγνοια δι' Ἐσᾶς.

Ἐπειδὴ ὁμως γράφετε καὶ ὑποστηρίζετε (ἄδηλον ἐὰν τὸ πιστεύετε) ὅτι ἐν πλήρει γνώσει Σας πορεύεσθε καὶ ὅτι θεαρέστως ἀγωνίζεσθε (ἀσχέτως ἐὰν, πράξει τε καὶ οὐσία, δὲν παραδέχεσθε τὴν διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Πατέρων ὑποδεικνυομένην ἐν προκειμένῳ, ὡς ἄνω ἐκτεθείσαν, Κανονικὴν ὁδόν), ἀπαναινόμενοι, οὕτω, ἄλλας σχετικὰς πρὸς τοῦτο ὑποδείξεις, τότε, «ἢ οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει» καὶ δὲν συγχωρεῖται, ἐκτὸς ἐὰν θελήσετε νὰ ἄρετε αὐτήν διὰ τῆς γνωστῆς «κανονικῆς ὁδοῦ», πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὀλοψύχως ἐπιθυμοῦμεν καὶ ἐγκαρδίως εὐχόμεθα.

Ἐπ' αὐτοῦ, ἄλλωστε, γνωστὸν τυγχάνει ὅτι: Ἡ «εἰς κρίμα» ἔλευσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι, «ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται» (Ἰωάν. 9, 39). Δηλαδή: Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς «βλέποντας» μορφωμένους (π.χ. Ἀρχιερεῖς, Καθηγητὰς, Θεολόγους κ.λ.π.) ὡς τυφλοὶ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ πλάνῃ βεβυθισμένοι, αὐτοὶ θὰ ἴδουν τὸ φῶς τῆς ἀληθείας. Ἐνῶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θεωροῦν καὶ παρουσιάζουν τὸν ἑαυτὸν των ὡς γνώστας τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ θεοῦ θελήματος καὶ νομίζουν, ὑπεροπτικῶς, ὅτι βλέπουν, αὐτοὶ θὰ καταντήσουν εἰς πνευματικὴν τύφλωσιν! Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἅγιος τῆς «Ἀποκαλύψεως» Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης, συνιστᾷ: Προμηθεύητι «κολλύριον ἵνα ἐγγρίση τοὺς ὀφθαλμοὺς σου ἵνα βλέπῃς» (Ἀποκαλ. 3, 18). Καὶ τὸ ἐν προκειμένῳ «κολλύριον» δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὴν «ὑπακοήν» καὶ ἔμπρακτον «συμμόρφωσιν» πρὸς τὴν «Κανονικὴν Ὀδόν» τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Πατέρων, ἣτις καὶ προσφέρει, μόνον αὕτη, τὴν «ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων» θεάρεστον «Ὁμολογίαν» καὶ σωτήριον Μαρτυρίαν τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν Ἀγίας Πίστεως, πρὸς ψυχικὴν σωτηρίαν παντὸς οὕτω «παραδοσιακῶς» ἀγωνιζομένου.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἀπαρατήρητον καὶ ἔχει ἄμεσον σχέσιν μὲ τὸ ἐν προκειμένῳ θιγόμενον θέμα τῆς στάσεως τῶν «Συντηρητικῶν», εἶναι ἡ σοβαρὰ πλευρὰ τοῦ μέχρι σήμερον προξηνηθέντος ἀποτελέσματος ἐκ τῆς στάσεως αὐτῶν ταύτης!

Ἡ ἀπροκατάληπτος διερεύνησις παντὸς πονοῦντος καὶ ἀγωνιζομένου πιστοῦ, ἢ μᾶλλον οἱ πικροὶ καρποὶ καὶ τὰ μέχρι σήμερον προξηνηθέντα ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐν προκειμένῳ συντηρητικῆς ταύτης τακτικῆς, μαρτυροῦν ἀφ' ἑαυτῶν ὅτι ἡ προκληθεῖσα πνευματικὴ ζημία εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ πλήρωμα Αὐτῆς εἶναι μεγάλη καὶ ἀνυπολόγιστος, καθότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ «τρυγήσῃ» τις «ἐκ τριβόλων σταφυλῆν» καὶ ἐξ «ἀκανθῶν σῦκα»! (Βλ. Ματθ. 7, 16).

Ἡ στάσις ἀκριβῶς αὕτη διὰ τῆς «σκιώδους» αὐτῶν καὶ

υποτυπώδους διαμαρτυρίας και τοῦ ἐνόχου συμβιβασμοῦ, διότι στερεῖται τῆς κανονικῆς και Πατερικῆς Εὐλογίας και Χάριτος, στερεῖται ἀντιστοίχως, και θεαρέστου ἀποτελέσματος ἀλλὰ και ἀγαθῆς συνειδήσεως! Και πράγματι: Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ καλλιεργήσῃ τις ἀγαθὴν συνείδησιν ὁμολογιακῆς παρρησίας και πατερικῆς ἀγωνιστικότητος, ὅταν πρὸς καταφρόνησιν τῶν ὡς ἄνω προρρηθέντων διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας συμπορεύεται μετὰ «ἐκκηρύκτων» ὑπὸ Αὐτῆς «σφαλλομένων ποιμένων» και ὅταν οὗτος ἀποποιεῖται νὰ «σπεύσῃ» - κατὰ τὸ «ἔσπευσαν ρύσασθαι τὴν Ἐκκλησίαν...» - πρὸς «λύτρωσιν» τῆς Ἐκκλησίας τῶν «μερισμῶν και σχισμάτων», ἀφοῦ διὰ τῆς συμπορεύσεως του, ἀντὶ «λυτρώσεως» ἐδραιώνει ἀντιθέτως τὴν συνέχισιν αὐτῶν και οὐδόλως ἐνδιαφέρεται, ἐνεκα τῆς κοινωνίας του ταύτης διὰ τὸ βέβαιον τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς «ὀρθοδόξου ὑποστάσεως...» αὐτοῦ και τῆς Ἐκκλησίας, καθόσον, ὅπωςδήποτε θὰ πρέπη νὰ γνωρίζῃ ὅτι δὲν πρόκειται περὶ «παρωνυχίδος», ἀλλὰ περὶ βασικωτάτου «θέματος πίστεως» ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξαρτᾶται ἡ ψυχικὴ σωτηρία ὄλων τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, και ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ὑψηλὴ ἀποστολὴ τῶν ἐν προκειμένῳ Ἱερωμένων και ἄλλων ἀρμοδίων προσώπων ἀποβλέπει; Διότι, ἐὰν οἱ θεματοφύλακες τῆς Ἐκκλησίας προδώσουν τὴν μεγάλην αὐτῶν ἀποστολὴν και οὕτω «τὸ φῶς γίνῃ σκότος» και «τὸ ἄλας μωρανθῇ», τότε, «τὸ σκότος πόσον;» και «ἐν τίνι ἀλισθήσεται;»! (Βλ. Ματθ. 6, 23 και 5, 13).

Λίαν ἐπίκαιρος και ἀρμόζουσα τυγχάνει ἐν προκειμένῳ μία ὑπόδειξις ἐνός, μᾶλλον Συντηρητικοῦ, και μάλιστα ὄχι περὶ θέματος πίστεως, ἀλλὰ διὰ ἀντιπαραδοσιακὴν περίπτωσιν ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως, οὕτως ἀποφαινομένου:

«Στὶς κρίσιμες ὥρες, μετὰ ἀπὸ τὰ τρία ἄλτ, ὁ φρουρὸς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ πυροβολῇ, ἐὰν δὲν θέλει νὰ χαθῇ αὐτὸς και οἱ σύντροφοί του».

Μὲ αὐτὸ τὸ σκεπτικὸν, φαίνεται ὅτι ὁ γράφων τοῦτο ἔχει συλλάβει τὸ νόημα τῆς «νομίμου ἀθλήσεως» και κατὰ Θεὸν Ὁμολογίας. Μήπως ὅμως, και ὁ ἴδιος ὁ ὁποῖος συνιστᾶ τοῦτο, συμβαίνει και μετὰ τὰ τρία ἄλτ νὰ μὴ πυροβολῇ; Πῶς τότε, οὕτω, θὰ σώσῃ ἑαυτὸν και τοὺς συντρόφους του; Διὰ τῆς ἀψιμαχίας τῶν συνεχιζομένων ἄλτ;

Γνωστὸν τυγχάνει ἄλλωστε, κατὰ γενικὸν σκεπτικὸν τῆς Κανονικῆς και Πατερικῆς Κρίσεως και Διδασκαλίας, ὅτι καθὲ συνθηκολόγησις, συμπόρευσις και πρὸ παντὸς κοινωνία μετὰ τῆς κακοδοξίας και αἵρέσεως, ἀποτελεῖ «ἄρνησιν πίστεως και ψυχικὴν ἀπώλειαν» και ὅτι «ὁ ἀκολουθῶν σχίσματι - πολλῶ μᾶλλον αἵρέσει - Βασιλείαν Οὐρανῶν, οὐ κληρονομεῖ!»!

Τὸ σύστημα τῶν ἐπιφανειακῶν διαμαρτυριῶν καὶ ἄλλων διαφόρων ἀψιμαχιῶν, ἀποτελοῦν αὐταπάτην καὶ προδοσίαν, λόγῳ ἐνόχου ἀνοχῆς, ἣτις ἐπὶ θεμάτων πίστεως ἀποκλείεται παντελῶς. Ἐλλωστε, ἡ Ἐκκλησία σαφῶς ἀποφαίνεται ἐν προκειμένῳ. Πᾶς ὅστις ἔχει διάθεσιν καὶ θέλησιν ὑπακοῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰς λυτρωτικὰς Διατάξεις Αὐτῆς, σώζεται ἀσφαλῶς, ὁ δὲ παρακούων πρὸς αὐτάς, «οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει» καὶ θεωρεῖται «ὡσπερ ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελῶνης»! (Βλ. Ματθ. 18, 17).

* * *

Ἐν κατακλείδι δεόν νὰ ληφθῆ σοβαρῶς πάντων ἡμῶν τῶν Ἁγιορειτῶν (ἐφ' ὅσον συμβαίνει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον νὰ τυγγάνη ἢ «Προσταμένη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ» ἡμῶν) ὅτι:

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστόν, ἐκλέησαν Ἁγιώτατοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τοῦτο, ἔνεκα τῶν προαναπτυχθέντων ἀδιαψεύστων λόγων καὶ αἰτίων παρατροπῆς καὶ ἀποστασίας, κατέστησεν ἑαυτὸ σήμερον, κέντρον ἀντορθοδόξου κινήσεως καὶ πνοῆς καὶ καταφανῶν πλέον αἰρετικῶν-οἰκουμενιστικῶν φρονημάτων καὶ ἐπιδιώξεων!

Ἡ Ἑμετέρα Πανοσιολογιότης, ἐὰν θὰ θελήσῃ νὰ συνειδητοποιήσῃ τὴν κατάστασιν ταύτην, ὅχι ὁμῶς δι' ἐγγράφων διαμαρτυριῶν, διότι αἱ μέχρι σήμερον ὑπὸ τῆς Ἱ.Κοινότητος τοιαῦται ἀπέβησαν ἄκαρποι καὶ «προέκοψαν ἐπὶ τὸ χειρόν», ἢ δὲ λόγῳ «οἰκονομίας» καὶ «συγκαταβάσεως» ἕμετέρα μέχρι σήμερον ἀνοχὴ ἀπεθράσυνε τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἡμῶν Ταγούς, ἔνεκα τούτου, θὰ πρέπη, νομίζομεν, νὰ προβῆ, ἀνεπιφυλάκτως πλέον, εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν καὶ σωτηριώδη ἐνέργειαν καὶ πράξιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς «Κανονικῆς Τάξεως» τὴν ὁποῖαν ἐντέλλεται ἡ Ἐκκλησία μας καὶ περὶ ἧς προαναφέραμεν πρὸς «λύτρωσιν» Αὐτῆς καὶ Ἑμῶν ἐκ τῆς προκειμένης ἐκκλησιαστικῆς ἀποστασίας!

Ἄλλως, τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἀπὸ πλευρᾶς συνόλου, παύει πλέον νὰ ἐκπληρῆ οἰονδήποτε προορισμὸν καὶ ἀποστολὴν καὶ δὴ ὡς «Προπύργιον τῆς Ὁρθοδοξίας», πρὸς «μειζὸν κρίμα» τῶν ἀναξίων οἰκητόρων αὐτοῦ!

Εἶθε ὁ Κύριος ἡμῶν νὰ κατευθύνῃ τὰς προθέσεις καὶ διαθέσεις καὶ τὴν τελικὴν ἐξ αὐτῶν κρίσιν Ἑμῶν ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Αὐτοῦ θελήματι, Ἀμήν!

8. ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

Ὡς προεξεθέσαμεν διὰ τοῦ πλέον συντόμου δυνατοῦ τρόπου, ἡ ἐν τῇ σφαίρα τῆς ἐπί γῆς «σρατευομένης» Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί ἀνήκουστος εἰς ἅπαντα τόν βίον Αὐτῆς ἀποστασία, ἡ διὰ τοῦ «Νεοημερολογιτικοῦ Σχίσματος» καί τῆς «Οἰκουμενιστικῆς Αἵρέσεως» σήμερον συντελουμένη, ὄχι μόνον διακηρύσσεται «δημοσία» ἀπὸ τοῦ 1920 ἤδη ἔτους διὰ τοῦ προδιαληφθέντος «Διαγγέλματος» ἢ «Ἐγκυκλίου» τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλὰ καὶ ἐθεμελιώθη καὶ ἐξαπλοῦται «παγκοσμίως» τῇ «πρωτοβουλία» αὐτοῦ, μέσῳ τοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.), μὲ τελικὸν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν, τὴν μὴ ἀναγνώρησιν καὶ προσχώρησιν τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ ἑτεροδόξων - αἰρετικῶν μελῶν εἰς τὴν «Μίαν»... Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀντ' αὐτοῦ, τὴν ἀντικατάστασιν Αὐτῆς διὰ τῆς σχεδιαζομένης «Παγκοσμίου θρησκείας καὶ Ἐκκλησίας», ὑπὸ τὴν μορφήν καὶ ιδιότητα τῆς «ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν» καὶ τοῦτο βάσει πάντοτε τοῦ οἰκουμενιστικοῦ δόγματος τῆς «Θεωρίας τῶν Κλάδων».

Δέον νὰ σημειωθῇ ἀκολούθως, ὅτι τὸ αἰρετικὸν τοῦτο δόγμα, ὡς προελέχθη, παραθεωρεῖ ἀπολύτως καὶ καταλύει τελείως τὴν «Μοναδικότητα» τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον θεωρεῖ καὶ κατατάσσει ταύτην ὡς μίαν τῶν «Χριστιανικῶν Ἀναδενδράδων»! Ἐκ τοῦ λόγου δὲ τούτου ἔνεκα, καθωρίσθη ὅπως καὶ οἱ διεξαγόμενοι «Διάλογοι»... γίνωνται ἐπὶ «ἴσοις ὅροις», δηλαδή, οἱ ὀρθόδοξοι νὰ θεωροῦνται ἴσοι πρὸς τὰς ἄνευ Ἱερωσύνης καὶ Μυστηρίων ἑτεροδόξους αἰρετικὰς δοξασίας!

Ἀποτέλεσμα τῆς ἀποδοχῆς τοῦ αἰρετικοῦ τούτου ὅρου ἐκ μέρους τῶν «ὀρθοδόξων» μελῶν τοῦ Π.Σ.Ε. εἶναι, αἱ «εὐσυνειδήτως» γεγόμεναι ὑπ' αὐτῶν συμπροσευχαὶ καὶ συλλειτουργήσεις Ὁρθοδόξων μετ' Αἰρετικῶν καὶ τανάπαλιν, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὰς - οἰκουμενιστικῶν πνεύματι - θεσπισθείσας «θρονικὰς ἐορτάς», δι' ὧν καταφαίνεται ἀδιαψεύστως ἡ τελεία διάβρωσις καὶ σύλλησις τοῦ ὀρθοδόξου θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ φρονήματος τῶν ἐν λόγῳ ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων, ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς οἰκουμενιστικῆς παναιρέσεως καὶ ἡ ἐκ τούτου ἀναμφίβολος πνευματικὴ αἰχμαλωσία αὐτῶν!

Τοῦτο, βεβαίως ἀποτελεῖ ἀναπόφευκτον συνέπειαν, δεδομένου ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὰς «ὀρθοδόξους» ἀντιπροσωπείας τοῦ Π.Σ.Ε., εἶχε τὴν εὐψυχίαν, ὡς ὄφειλε, νὰ ἀπορρίψη τὴν παραδοχὴν καὶ καθιέρωσιν τοῦ αἰρετικοῦ τούτου δόγματος, ἀπλούστατα, διότι παραδέχονται καὶ πιστεύουν, πράξει καὶ θεωρία, εἰς τὴν κακόδοξον ἔννοιαν αὐτοῦ. Τοιουτοτρόπως ὅμως οὗτοι πράττοντες καὶ φρονούντες, ὅπωςδήποτε προδίδουν τὴν ὀρθόδοξον «ὑπόστασιν» καὶ «ιδιότητα» τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἀφ' ἑνός, ἀλλὰ καὶ τὴν

τοιαύτην αὐτῶν τούτων τῶν ἰδίων ἀφ' ἑτέρου.

Ἡ προδιαγεγραμμένη καὶ ἀμετάκλητος αὕτη οἰκουμενιστικὴ γραμμὴ καὶ πορεία τῶν ἀνωτέρω ἀποστατησάντων ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν, ἀποδεικνύεται διὰ τῶν προεκτεθέντων λόγων καὶ αἰτίων τὰ ὁποῖα αὕτη μόνη ἐδημιούργησεν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ συνεχίζῃ, ἀφοῦ καὶ διὰ προσφάτων ἀκόμη δηλώσεων, περὶ ὧν προανεφέραμεν, ὑποστηρίζεται καὶ ἐπιδιώκεται ἡ πραγματοποίησις τῆς ὀραματιζομένης «ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν» κατὰ τὸ πνεῦμα πάντοτε τοῦ, ὡς ἄνω, «Διαγγέλματος», τῆς «ἀδογματίστου» δηλαδὴ ἐνώσεως τῶν ἑτεροδόξων -αἰρετικῶν, τῶν ὁποίων, σημειωτέον, «ἢ μετ' αὐτῶν...κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν», δι' ὃ καὶ οὗτοι ἀναγνωρίζονται ὡς «Ἐκκλησῖαι ἀδελφαὶ καὶ σεβάσμιοι», «συγκληρονόμοι καὶ σύσσωμοι τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ...». Ἐν ἄλλοις, δηλαδὴ, λόγοις, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀναγνωρίσεως καὶ προσχωρήσεως τῶν εἰς τὴν «Μίαν...Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν», ἐφ' ὅσον κατὰ τό, ὡς ἄνω, ἐπίσης, «Διάγγελμα», μία τοιαύτη ἀπαίτησις τῶν ὀρθοδόξων, ἀποτελεῖ «ἀξιώσεις παλαιῶν προλήψεων καὶ ἔξεων», αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ προβάλλωνται καὶ ἀσφαλῶς πρέπει νὰ παραθεωροῦνται, καθότι αὐταὶ δημιουργοῦν «δυσχερείας», «ματαιώνουσαι τὸ ἔργον τῆς ἐνώσεως»!

Ἡ γραμμὴ ὁμως καὶ πορεία αὕτη, δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἀποτελεῖ ἄκραν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν προκειμένῳ «φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας», τὸ ὁποῖον αὕτη παντελῶς νοθεύει καὶ διαστρέφει, διότι τοῦτο ἐδραιοῦται διὰ τῆς Εὐαγγελικῆς ἐντολῆς κατὰ τὴν ὁποῖαν ὀρίζεται ὅτι:

Τὰ «ἄλλα πρόβατα» , « ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης», δηλαδὴ οἱ «ἐκτὸς Ἐκκλησίας» εὐρισκόμενοι καὶ λεγόμενοι Χριστιανοί, ἤτοι οἱ ἑτεροδόξοι - αἰρετικοὶ ἢ καὶ ἀλλόδοξοι ἀκόμη, «κακεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν», λέγει ὁ Κύριος· ἤτοι, πρέπει νὰ ὀδηγηθοῦν καὶ αὐτὰ ὑπὸ τοῦ «καλοῦ ποιμένος» καὶ ἐνωθῶσι μὲ τὰ «ἀκούοντα τῆς φωνῆς αὐτοῦ» πρόβατα τῆς «αὐλῆς ταύτης», ἵνα οὕτω «γενήσεται μία ποιμνὴ εἰς ποιμὴν» (Πρβλ. Ἰωάν. 10, 16).

Ἀπαραίτητος ὁμως ὁρος καὶ προϋπόθεσις τῆς ἐνώσεως ταύτης, κατὰ τὴν Θεῖαν Εὐαγγελικὴν Ἐντολήν, εἶναι ὅπως, καὶ αὐτὰ τὰ «ἄλλα πρόβατα», τότε μόνον θὰ ἐνωθοῦν μὲ τὰ τῆς «αὐλῆς τοῦ Κυρίου» τοιαῦτα, ὅταν ὠρισμένως εἰσέλθουν «διὰ τῆς θύρας» καὶ «ἀκούσουν» καὶ αὐτὰ «τὴν φωνὴν» τοῦ ὀδηγούντος αὐτὰ εἰς τὴν «μίαν ποιμνὴν», ἤτοι, εἰς τὴν «Μίαν...Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν».

Πῶς, λοιπόν, εἶναι δυνατόν, τὰ ἄλλα αὐτὰ πρόβατα νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν Μίαν...Ἐκκλησίαν τοῦ «Καλοῦ Ποιμένος» Χριστοῦ, ὅταν δὲν θελήσουν νὰ ἀκούσουν καὶ ὑπακούσουν εἰς τὴν «φωνὴν τῆς

Ἐκκλησίας» καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ «εἰσέλθουν διὰ τῆς θύρας» εἰς τὴν «αὐλὴν τῶν προβάτων» καὶ συναριθμηθοῦν μετὰ τοῦ πιστοῦ πληρώματος αὐτῆς, ἄλλ' ὅπως ἀντιθέτως πρὸς τὴν θεϊαν ταύτην Ἐντολήν, ἐπιδιώκουν νὰ εἰσέλθουν «ἀλλαχόθεν» ὡς «κλέπται καὶ λησταί», ἀρνούμενοι, δηλαδή, ν' ἀποκηρύξουν τὴν κακοδοξίαν καὶ αἰρετικὴν αὐτῶν πλάνην ;

Ἀναφέροντες τὰ ἀνωτέρω, τόσον περὶ τῆς θεαρέστου καὶ κανονικῆς ἐπιστροφῆς τῶν αἰρετικῶν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὅσον καὶ περὶ τῆς διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καὶ τοῦ μνημοσύνου μετὰ τῶν «...σφαλλομένων ποιμένων», ἔχοντες δὲ καὶ ὑπ' ὄψιν τὴν προαναφερθεῖσαν περικοπὴν τοῦ Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, γράφομεν ταῦτα οὐχὶ ὡς μαχόμενοι καὶ μισοῦντες αὐτούς, ἀλλὰ βάσει τῆς θείας καὶ σωτηρίου ἐντολῆς τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν ὑποχρεούμεθα καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν καὶ νὰ προσφέρωμεν τόσον πρὸς τοὺς ὁμοπίστους ἡμῶν ἀδελφούς, ὅσον καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους, ἀκόμη δὲ καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν.

Ἡ πρὸς τοὺς αἰρετικούς ἀγάπη μας, εἰδικότερον, διὰ νὰ εἶναι θεάρεστος, δηλαδή γνησία καὶ ὠφέλιμος, πρέπει νὰ ἀποβλέπη εἰς τὴν «ἐπιστροφήν» καὶ ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν ἐκ τῆς «φρενοβλαβοῦς αὐτῶν δόξης», δηλαδή τῆς αἰρέσεώς των.

Δὲν πρέπει, ὡς ἐκ τούτου, «νὰ χαιρώμεθα ἐπὶ τῇ κακώσει αὐτῶν», ἀλλὰ «τῇ ἐπιστροφῇ (αὐτῶν) χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος», λέγει ὁ Ἅγιος Μάξιμος. «Τὶ γὰρ τοῖς πιστοῖς τερπνότερον τοῦ θεᾶσθαι τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγόμενα εἰς ἕν;»

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς «...σφαλλομένους καὶ ἀποστατοῦντας ποιμένας». Πρὸς μὲν τὴν κακοδοξίαν των πρέπει «σκληροὺς παντελῶς εἶναι ἡμᾶς καὶ ἀμειλίκτους», ὥστε αὐτὴν καὶ μόνην νὰ μισῶμεν καὶ μαχώμεθα ὡς προϊόν τοῦ Διαβόλου, ἀλλὰ καὶ πρὸς μεταμέλειαν καὶ μετάνοιαν αὐτῶν, χωρὶς νὰ μισῶμεν αὐτοὺς προσωπικῶς.

«Μετὰ προσεχειᾶς», ὅθεν, καὶ «δοκμασίας» πρέπει νὰ πράττωμεν καὶ ἐνεργοῦμεν...» χάριν τῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης καὶ ἀληθεύοντες πάντοτε ἐν αὐτῇ, διότι ἄνευ τῆς ἀληθείας, ἡ ἀγάπη παύει ὑφισταμένη. Πῶς εἶναι, ἄλλωστε δυνατόν, ἡ ὑπὸ τὸ οἰκουμενιστικὸν πνεῦμα διὰ τῶν «Διαλόγων» ὑποτιθεμένη πρὸς τοὺς αἰρετικούς ἀγάπη νὰ εἶναι εἰλικρινής, γνησία καὶ ὠφέλιμος καὶ καθόλου θεάρεστος;

Ἡ «ἀδογματίστος», ἐπομένως, ἐνωσις τῶν αἰρετικῶν, (ὅπως, δηλαδή αὐτοὶ θέλουν, καὶ ὄχι ὅπως ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία) χωρὶς τὴν ὑπ' αὐτῶν θεληματικὴν ἀποδοχὴν τῆς ὀρθοδόξου ἀληθείας, εἶναι ἀπολύτως καταστρεπτικὴ τόσον δι' αὐτοὺς ὅσον καὶ δι' ἡμᾶς, δεδομένον ὅτι αὐτοὶ μὲν στεροῦνται ἀληθείας - ἐπομένως δὲ καὶ

χάριτος-, ἡμεῖς δὲ (ὅσοι, ἐννοεῖται, συμφωνοῦν μὲ τὸν ἀντορθόδοξον αὐτὸν τρόπον) στερούμεθα ἀληθοῦς καὶ σωτηρίου πρὸς αὐτοὺς ἀγάπης καὶ πραγματικοῦ ἀδελφικοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς ἀσφαλούς αὐτῶν σωτηρίας!

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κακόδοξον καὶ ἀπαράδεκτον κατάστασιν διὰ πᾶσαν γνησίαν ὀρθόδοξον συνείδησιν ἔχει δημιουργήσει τὸ ἀντορθόδοξον προδιαληθὲν Πατριαρχικὸν «Διάγγελμα», τὸ ἐπιδιώκον τὴν «ἀδογματίστον» ἔνωσιν τῶν Χριστιανικῶν λεγομένων Ἐκκλησιῶν, τὰς ὁποίας, ὡς προείπομεν, θεωρεῖ «ἀδελφὰς καὶ σεβασμίας Ἐκκλησίας» καὶ «μετόχους ἀπολυτρωτικῆς χάριτος»! Τοῦτο ὅμως σημαίνει κατάλυσιν «οὐσία καὶ πράξει» πάσης ὀρθοδόξου ἐννοίας, ἀλλὰ καὶ μαρτυρεῖ ὅτι οἱ βάσει αὐτοῦ πορευόμενοι σημερινοὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται, ἔχουν καταστήσει εἰς τὸ νὰ ἐπιδιώκουν ὅπως, τυπικῶς καὶ μόνον νὰ ὀνομάζονται ὀρθόδοξοι! Διότι οὗτοι διαπορεύονται βάσει τῆς ἤδη μορφωθείσης ἐν αὐτοῖς αἰρετικῆς - οἰκουμενιστικῆς συνειδήσεως, φρονήματος καὶ βιώματος, ἐμπράκτως μὲν καὶ ἀναμφισβητήτως ἐφαρμόζοντες τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἰδίας αὐτῶν ὁμολογίας, ὡς π. χ. ὅτι, ὁ ἐν ὀρθοδοξίᾳ συνεπῶς πορευόμενος καὶ καθηκόντως διὰ τοῦτο καυχώμενος, εὕρσκεται ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος (κατὰ τὸν νεωστεὶ εὐευρεθέντα βλάσφημον καὶ σατανικὸν χαρακτηρισμὸν) τῆς ... «Ναρκισσευομένης Ὀρθοδοξίας»!

Καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀσφαλῶς ὁ σχολιασμὸς, ὅπωςδήποτε περιττεύει, τῶν πραγμάτων εὐλόγως ὀμιλούντων ἀφ' ἑαυτῶν.

* * *

Ἡ δέουσα συνειδητοποίησις τῆς ἀπευκταίας καὶ ἀπαραδέκτου ταύτης καταστάσεως, καταλήγει εἰς τὸ ἀκόλουθον ἐρώτημα, ἡ ἐννοία τοῦ ὁποίου ὅμως προξενεῖ ὠφέλιμον ἐμπειρίαν πρὸς περαιτέρω γνῶσιν τῶν σημερινῶν ἀγιορειτῶν Πατέρων:

Διατὶ ἡ ἀφετηρία τῆς καταστάσεως ταύτης μὲ τὴν πρωταρχικὴν μορφήν τοῦ Νεοσημερολογιτικοῦ Σχίσματος, νὰ χρονολογῆται, λίαν κακῶς, βεβαίως, καὶ ὡς μὴ ὀφείλε, πρὸ ἐβδομήκοντα περίπου ἐτῶν καὶ νὰ συνεχίζεται μέχρις ἡμῶν σήμερον μὲ τὴν τελικὴν αὐτὴν μορφήν τῆς οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας;

Ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἀπάντησις εἶναι λίαν σαφῆς, συγκεκριμένη καὶ ἀντικειμενική: Τοῦτο ἦτο ἐπόμενο νὰ συμβῆ, ὡς ἀναπόφευκτος συνέπεια, ἔνεκα ἐλλείψεως ἐνδιαφέροντος ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων τότε ἀγιορειτικῶν ἀρχῶν, ἢ καὶ ἔνεκα πνευματικῆς, προφανῶς, ἀδιαφορίας ἢ ἀγνοίας αὐτῶν, δεδομένου ὅτι, παρὰ τὰς παρατηρηθείσας τότε ὑπὸ ὠρισμένων Πατέρων διαφωνίας,

διαμαρτυρίας και διχονοίας, ούδεμία πρόθεσις ἐπεδείχθη πρὸς θεάρεστον ἀντιμετώπισίν της, ἐν τῇ γενέσει αὐτῆς, διὰ νὰ μὴ φθάσῃ αὐτὴ εἰς τὸ σημερινὸν κατάντημα. Ἡ ἔλλειψις τοιαύτης προνοίας καὶ συναισθήσεως πνευματικῆς, ὑποχρεώσεως καὶ εὐθύνης, ἀποτέλεσμα εἶχε τὸν μέχρι σήμερον διχασμὸν τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος εἰς «Μνημονεύοντας...» καὶ κοινωνούντας οὕτω τῇ οἰκουμενιστικῇ ἀποστασίᾳ, καὶ τοὺς ἀποτελούντας τὴν μειοψηφοῦσαν μερίδα τῶν μὴ «Μνημονεύόντων ...», ἀλλ' ἐν θεαρέστῳ ὀρθοδόξῳ ἐνστάσει ἀκαινοτομήτως πορευομένων, καὶ ἐκτὸς αὐτῆς ἱσταμένων (ἀνεξαρτήτως τῶν διημαρτημένων, ἐκκλησιολογικῶς, πεπλανημένων ἀντιλήψεων αὐτῶν, ὡς θεωροῦντες καὶ «ἐνεργεῖα» Συνοδικῶς «κεκριμένους» τοὺς Νεοσημερολογίτας καὶ ὡς μὴ ἰσχυρὰ τὰ Μυστήρια αὐτῶν, τοῦθ' ὅπερ, «Κανονικῶς» ἀπαράδεκτον!).

* Ἄς ἐπιτραπῇ ὁμως νὰ σημειώσωμεν ἐν τῇ παρενθέσει ταύτῃ, ὅτι ὅλαι αὗται αἱ ἐκ τῶν διαφωνιῶν καὶ διαιρέσεων προκληθεῖσαι ἐκκλησιολογικαὶ παρατροπαί, εἶναι καρπὸς καὶ γέννημα τῆς Κανονικῶς ἀσυνεποῦς ἐκκλησιαστικῆς γραμμῆς καὶ πορείας τῆς Ἀγιορειτικῆς ἡγεσίας, ἣτις, ἐὰν καταστῇ ἀξία τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς καὶ ἀρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῆς μεγίστης εὐθύνης καὶ ὑποχρεώσεως της καὶ τεθῇ «πράξει» ἐκτὸς ἀποστασίας, τότε πάντες οἱ διχασμοὶ θὰ ἐκλείψουν αὐτομάτως, διότι, οὐδεὶς λόγος θὰ δικαιολογῇ τὴν ὑπαρξίν των ὄχι μόνον ἔνεκα τοῦ λόγου τῆς ἐνστάσεως κατὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν κανονικῶς παρατρεπομένην γραμμὴν, ἐπὶ τοῦ σοβοῦντος θέματος τῆς «εὐχαριστιακῆς συμμετοχῆς», τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἀπὸ ἐτῶν καὶ διὰ τὸ ὁποῖον εὐθύνεται ὁ μέχρι τοῦ νῦν εἰσέτι ἀμετανοήτως ἐν προκειμένῳ, διάγων «πολυγραφώτατος» καὶ «περινούστατος» π. Θ., παρασύρας καὶ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα - μέχρις ἐκδόσεως ἀποφάσεώς της καθ' ἡμῶν - ὑπ' ἀριθ. 31)Κ/3.3.1970 καὶ ἡ ὁποία ἐπιβάλλεται ἔνεκα λόγων κανονικῆς, παραδοσιακῆς καὶ ἱστορικῆς δεοντολογίας νὰ μὴν ὑπάρχῃ εἰς τὰ Ἀρχεῖα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὀρους, διότι ἀποτελεῖ πνευματικὴν μομφὴν καὶ ψόγον διὰ τὴν Ἱερὰν ἀποστολὴν του καὶ τὴν μνήμην καὶ τὴν τιμὴν τῶν ὁμολογητῶν Πατέρων «Κολλυβάδων», δι' ὃ καὶ πρέπει, ἔστω καὶ τυπικῶς ἀκόμη, νὰ ἀνακληθῇ! (Βλ. ἐν Θεοδωρήτου Μοναχοῦ, Ἡ Εὐχαριστιακὴ Συμμετοχὴ ἐν Ἀγίῳ Ὀρει, Ἁγιον Ὄρος-Ἀθῆναι 1972, σσ. 76-77).

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου ἄς ἐπιτραπῇ ἡμῖν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἀκόλουθον γνώμην:

Θὰ πρέπει, νομίζομεν, ὅπως, εἰς τοιαύτας σοβαρὰς περιπτώσεις θεμάτων «πίστεως» καὶ δὴ «κινδυνευούσης», ὡς συμβαίνει σήμερον, νὰ ἐκπροσωπῆται καὶ ἡ μειοψηφοῦσα πλευρὰ τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος τῶν «Ἐξαρτηματικῶν Πατέρων», ὥστε ἐν πολλῇ βουλῇ

καὶ συνέσει καὶ ἐν πνεύματι ὁμονοίας, συμπνοίας καὶ ἀγάπης νὰ ἐξάγεται πάντοτε τὸ κατὰ Θεὸν ἀποτέλεσμα καὶ ἀποφεύγωνται οὕτω αἱ διαφωνίαι, χωρισμοὶ καὶ τὰ σχίσματα καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παρεπόμενα, τὰ ὅποια ἔχομεν μὲν μάθει πάντοτε νὰ κρίνωμεν καὶ ἐλέγχωμεν, ἀλλ' ὄχι ὅμως νὰ αισθανώμεθα τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως μετὰ πνευματικῆς διακρίσεως καὶ ἀγάπης νὰ ἐπιδιώκωμεν προληπτικῶς τὴν ἀποφυγὴν αὐτῶν καὶ ἐξουδετέρωσιν καὶ πρὶν ἀκόμη ταῦτα γεννηθοῦν, πρὸς διατήρησιν τῆς θεαρέστου ἐνότητος καὶ εἰρήνης συνόλου τοῦ Ἁγιορειτικοῦ Σώματος, τὸ ὁποῖον καθηκόντως ὀφείλει ὅπως διαπορεύεται εἰς τὰ τῆς πίστεως θέματα σύσσωμον καὶ «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ», πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου.

Πρέπει νὰ πιστεύωμεν, ἐπίσης, ὅτι, τὸ ἐν «ἐνότητι πίστεως», ἀγάπη καὶ ὁμονοία παράδειγμα ἡμῶν τῶν ἀγιορειτῶν, ἀποτελεῖ τὴν πλεον ζωηρὰν πνευματικὴν καρποφορίαν καὶ τὸ ζωντανὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν καὶ σωτήριον κατεύθυνσιν τοῦ ἐν γένει Ὁρθοδόξου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ τὴν θεάρεστον ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑψίστου τούτου καθήκοντος καὶ ἰδιαζόντως τοῦ ὑπὲρ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς «Κανονικῆς Ἐντολῆς» τῆς «Εὐχαριστιακῆς Συμμετοχῆς» καὶ κατὰ τῶν ἐπὶ τούτῳ σκανδαλιζομένων λόγῳ τῆς ἀντικανονικῆς καὶ κατακρίτου ἐμμονῆς αὐτῶν εἰς τὰς «τωρινὰς (κακὰς) συνηθείας» καὶ τὰς «ἀνθρωπίνους παραδόσεις», ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἀπευθύνει εἰς ἡμᾶς, πλὴν τῶν ἐν τῷ Ἱερῷ Πηδαλίῳ σχετικῶν ἐν προκειμένῳ ἀμετρήτων ἐρμηνειῶν καὶ διασαφήσεων, καὶ τὴν ἀκόλουθον νοουθεσίαν:

«Διὰ τοῦτο φυλαχθῆτε Χριστιανοί, ἀπὸ τοῦ νὰ κατογορῆτε τοὺς ἄλλους· μάλιστα δὲ καὶ ἐξαιρέτως φυλαχθῆτε καλὰ ἀδελφοί μου, νὰ μὴ σκονδαλίξεσθε καὶ ταράττεσθε, ὅταν βλέπετε ἢ ἀκούετε κανένα ἀδελφὸν πὼς φυλάττει τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου καὶ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν Συνόδων καὶ τῶν κατὰ μέρος ἁγίων Πατέρων, ἀλλὰ μάλιστα σπουδάζετε νὰ τὸν μιμῆσθε καὶ ἐσεῖς, ἐπαινοῦντες αὐτὸν ὡς φύλακα τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, καὶ προσέχετε δι' ἀγάπην Θεοῦ, νὰ μὴ κατηγορῆτε τὸν τοιοῦτον μὲ δύσφημα ὀνόματα, ἢ νὰ τὸν κατατρέχετε καὶ νὰ τὸν διώκετε, ὡς τάχα παραβάτην τῶν τωρινῶν συνηθειῶν, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων παραδόσεων· ἀ' διότι κατηγοροῦντες καὶ διώκοντες αὐτόν, τὸν ἴδιον Χριστὸν κατηγορεῖτε καὶ διώκετε καὶ τοὺς θεῖους Αὐτοῦ Ἀποστόλους καὶ τοὺς Ἁγίους Αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ἐκεῖνος διὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων παραδεδομένην, πάσχει καὶ ἀγωνίζεται·

β' διότι κατηγορούντες τὸν τοιοῦτον καὶ διώκοντες, ἐσεῖς μὲν συναριθμεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας μὲ τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους διώκτας τῶν Ἀγίων καὶ τοὺς τυράννους, ἐκείνον δὲ κάμνετε νὰ συναριθμηθῆ μὲ τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους διωκομένους Ἀγίους, καὶ γίνεσθε αἴτιοι νὰ ἀξιωθῆ τοῦ μακαρισμοῦ τοῦ Κυρίου τοῦ λέγοντος· "μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ" (Ματθ. ε' 11)· καὶ γ' διότι ὅσον ἐσεῖς πολεμεῖτε καὶ διώκετε τὸν τοιοῦτον φύλακα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς, τόσον ἐκείνος σᾶς νικᾷ καὶ λαμβάνει στεφάνους, ἐπειδὴ ἔχει πολεμοῦσαν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν, καὶ αὐτὸν τὸν τῆς ἀληθείας Θεόν, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· "ἕως θανάτου ἀγώνισαι περὶ τῆς ἀληθείας, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σου" (Σειρ. δ' 28). Καὶ ἐπειδὴ ἡ παρ' αὐτοῦ πρεσβευομένη ἀλήθεια, εἰ καὶ πολεμεῖται, ἀλλ' οὐδέποτε νικᾶται· πάντοτε δὲ νικᾷ τοὺς πολεμοῦντας αὐτήν, ὡς εἶπεν ὁ σοφὸς Ζοροβάβελ· "ὑπὲρ δὲ πάντα νικᾷ ἡ ἀλήθεια" (Α' Ἑσδρα γ' 12), καὶ πάλιν· "ἡ ἀλήθεια μένει, καὶ ἰσχύει εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ζῆ καὶ κρατεῖ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνας" (Αὐτόθι δ' 38)». (Βλ. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Χριστοθήβεια τῶν Χριστιανῶν, Μέρος Γ', "Ὅτι δὲν πρέπει νὰ σκανδαλίζεται τινὰς ἐναντίον ἐκείνων, ὅπου φυλάττουν τὰς ἐντολὰς καὶ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, ἐκδ. Β.Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1974, σσ. 258-259).

Κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὅθεν, ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους ἐξαρτᾶται ἡ ἀσφαλὴς ψυχικὴ ἡμῶν σωτηρία ἀφ' ἐνός, καὶ ἐὰν ἕνεκα τούτου θὰ συμβῆ ὥστε νὰ «βλασφημηθῆ» ἢ νὰ «δοξασθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς ἔθνεσιν»!

* * *

Πανοσιολογιώτατοι Γέροντες - Σεβαστοὶ Πατέρες,

Τὰ παρατεθέντα ὧδε, ἀποδεικτικῶς, πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ αἱ ἀδιάψευστοι μαρτυρίαι, τὰ ὅποια δὲν θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι διαφεύγουν ἐξ ὀλοκλήρου τῆς ὑμετέρας ἀντιλήψεως, ἀποδεικνύουν καὶ μαρτυροῦν πλήρως καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ἐκτάσει αὐτῆς, τὴν «κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος» συντελουμένην σήμερον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποστασίαν ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ταγῶν καὶ Ποιμένων Αὐτῆς.

Ἡ ἕνεκα τούτου ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν ἰδίων, ὡς προείπομεν δημιουργηθεῖσα αὕτη κατάστασις εἶναι ὁμολογουμένως οἰκτρὰ καὶ ἀπαράδεκτος ἀπὸ πάσης μὲν ἀπόψεως, ἰδίως ὁμως ἀπὸ πλευρᾶς

δεοντολογικῆς καὶ θεαρέστου ἀντιμετώπισεώς της ἐκ μέρους τοῦ «ἀνωτάτου κριτηρίου τῆς Ἐκκλησίας», τῆς γνησίας ἤτοι «Συνειδήσεως» Αὐτῆς.

Κατ' ἀρχὴν, πρέπει, νομιζομεν, νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι αὕτη δὲν παρεχωρήθη χωρὶς τὴν «Βουλὴν τῆς Θείας Προνοίας» καὶ τοῦτο, κατὰ τὴν Ἀποστολικὴν κρίσιν, «ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται» (Α' Κορινθ. 11, 19) καὶ «ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοὶ» (Λουκ. 2, 35) καὶ φανῶσιν αἱ ἐν γένει προαιρέσεις καὶ προθέσεις ποιμένων καὶ ποιμενομένων.

Διὰ τὰ μέτρα ἀντιμετώπισεως ταύτης, τὰ ἀφορῶντα καθαρῶς εἰς «Θέμα πίστεως» καὶ ἀσφαλοῦς ψυχικῆς σωτηρίας, ὡς ἐν προκειμένῳ ἡ Ἐκκλησία, διὰ τῶν κανονικῶς Αὐτῆς ἐντελλομένων καὶ τῆς Πατερικῆς Διδασκαλίας, ἀρκούντως ἀποφαίνεται, ὡς ἤδη προανεφέρομεν.

Ὅπως ἰδιαιτέρως ἡ ὑποχρέωσις αὕτη διὰ τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα καθίσταται ἀπαραιτήτως ἐπιβεβλημένη καὶ ἀναπόφευκτος, λόγῳ τῆς ιδιότητος αὐτῆς ὡς πνευματικῆς ἡγεσίας τοῦ ἀγιορειτικοῦ συνόλου, ἣτις καθιστᾷ αὐτὴν ὑπόχρεον, ὑπεύθυνον καὶ ὑπόλογον ἐναντι τῆς ἐν γένει ἀγιορειτικῆς ἀδελφότητος, ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς διοικητικῆς πλευρᾶς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀλλὰ κυρίως κατ' ἐξαίρεσιν ἐπὶ τῆς διασώσεως καὶ τῆς ἀλωβήτου καὶ ἀλυμάντου διατηρήσεως τῶν Θεσμῶν καὶ Παραδόσεων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Πίστεως, διὰ τῆς «ἀκαταγνώστου» - «ἀκαινοτομήτου» ὀρθοδόξου παραδοσιακῆς ἐκκλησιαστικῆς γραμμῆς καὶ πορείας, μακρὰν πάσης αἰρέσεως, καινοτομίας καὶ πλάνης, δι' ὧν, ὡς γνωστόν, οὕτω μόνον δύναται νὰ διασωθῇ ἡ πνευματικὴ Παρακαταθήκη τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου, ἣτις δύναται ν' ἀκτινοβολῇ Πανορθοδόξως, ἅπαν τὸ ἐκτὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐκκλησιαστικὸν πλήρωμα, καὶ ν' ἀποδείξῃ οὕτω, οὐσία καὶ πράξι, ὅτι ὄντως τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι «Φάρος» καὶ «Ἀκρόπολις» τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ «Κιβωτός τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως» καὶ μοναδικὸν κέντρον θεαρέστου ζωῆς καὶ Μετανοίας.

Κατὰ ταῦτα, θεωρεῖται περιττὸν νὰ τονισθῇ ὅτι, ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ πνευματικοῦ τούτου καθήκοντος τῆς πνευματικῆς Ἀγιορειτικῆς ἡγεσίας, ὅπως καὶ ἡ ἐν γένει ὑψίστη ἀποστολὴ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀποκλείεται νὰ ἐπιτευχθῇ ἐντὸς τοῦ κλίματος τῆς αἰρετικῆς οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας, τὸ ὁποῖον πρέπει τελείως καὶ ἀνεπιφυλάκτως νὰ ἀποκηρυχθῇ διὰ τοῦ κανονικοῦ μέτρου τῆς «Διαστολῆς καὶ Ἀποτευχίσεως», εἰς τρόπον ὥστε, τὸ Ἅγιον Ὄρος δυνηθῇ πλέον, ἄνευ διχασμῶν καὶ διαιρέσεων (τὰ ὁποῖα τότε θὰ ἐκλείψουν παντελῶς καθότι δὲν θὰ ὑπάρχει λόγος νὰ ὑφίστανται) ἐν πλήρει θεία καὶ κατὰ Θεὸν ἐνώσει πίστεως, ἀξιωθῇ νὰ διασώσῃ «ἀκαινοτόμητον θυσιαστήριον» καὶ «καθαρὰν θυσίαν», πρᾶγμα τὸ

ὁποῖον ἀποκλείεται νὰ διατηρηθῆ ἐφ' ὅσον θὰ συνεχίζεται - κατ' οἰονδήποτε τρόπον καὶ λόγον - ἢ μετὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως καὶ τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Σχίσματος κοινωρία καὶ διαμνημόνευσις, καὶ τοῦτο κατὰ τὴν σαφεστάτην ἐντολήν, τὴν ρητῶς δηλοῦσαν ὅτι, «τοῖς ἀποστατήσασιν καὶ ἀφισταμένοις ποιμέσιν, μηδὲν ὑποκεῖσθαι αὐτοῖς κατὰ μηδὲνα τρόπον».

Τὰς ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐν γένει ἀναφερομένας καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων βεβαιουμένας διαπιστώσεις, προσηκόντως θέτομεν ὑπὸ τὴν εὐδιάκριτον ὑμῶν ἀντίληψιν καὶ ἀπροκατάληπτον πνευματικὴν κρίσιν, ἔστω καὶ ἐὰν ἐπὶ τοῦ προέχοντος καὶ ἀπὸ ἐτῶν ἤδη ὑφισταμένου λίαν σοβούντος «Θέματος Πίστεως» συμβαίνει, ὡς μὴ ὤφειλε, νὰ μὴν ἔχετε λάβει (ἀκόμη;) τὴν δέουσαν καὶ κανονικῶς ἐντελλομένην θέσιν καὶ ἀπόφασιν, καὶ τοῦτο ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὠθούμενοι, ὅτι, χάριτι θείᾳ, θὰ θελήσετε νὰ ἀχθῆτε εἰς τὸ θεάρεστον καὶ σωτήριον συμπέρασμα τῆς ἀπαραιτήτου ἐντάξεως καὶ συγκαταριθμήσεώς σας μετὰ τοῦ «Ἀκαινοτομήτως» πορευομένου καὶ «Θεαρέστως Ἐνισταμένου» ὀρθοδόξου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας (διὰ τῶν κανονικῶν μέτρων καὶ μέσων τὰ ὁποῖα Αὕτη παρέχει εἰς τὸ Πλήρωμά Της ἐν καιρῷ παρατροπῆς τῶν ποιμένων Αὐτῆς), ὥστε οὕτω νὰ δυνηθῆτε καὶ ἀνταποκριθῆτε ἀπολύτως καὶ ἀσφαλῶς, τόσον πρὸς τὸ ὑψιστον καθήκον τῆς διασώσεως καὶ διατηρήσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἑμῶν «ὑποστάσεως», ὅσον καὶ τῆς ἰδιαζούσης «ιδιότητος» τοῦ Ἁγιορείτου καὶ δὴ τοῦ Καθηγουμένου καὶ Προϊσταμένου Ἱερᾶς Ἁγιορειτικῆς Μονῆς, πρὸς δόξαν μὲν τοῦ ἐν Τριάδι Ἁγίου Ἡμῶν Θεοῦ, ἀνύψωσιν δὲ τοῦ καταρακωθέντος πνευματικοῦ ἀγιορειτικοῦ γοήτρου καὶ τῆς ὑψηλῆς καὶ Ἱερᾶς αὐτοῦ πανορθοδόξου ἀποστολῆς.

Μία τοιαύτη πράξις, δεόν νὰ σημειωθῆ ὅτι, ἐπειγόντως ἐπιβάλλεται διότι αὐτὸ ἀπαιτοῦν αἱ σημεριναὶ ἐκκλησιαστικαὶ συνθήκαι προκειμένου νὰ διασώσῃ καὶ διατηρήσῃ πᾶς εὐσυνείδητος πιστὸς τὴν ὀρθόδοξον αὐτοῦ «ὑπόστασιν» καὶ «ιδιότητα», ἐὰν δὲν θελήσῃ νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν, «συναπολλύμενον τῇ αἰρέσει»!

Τέλος, τὸ ἀπολύτως βέβαιον καὶ θετικὸν ὅπερ ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω παρατεθέντων στοιχείων, ἢ μᾶλλον τὸ σημαντικώτερον ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ ἀπώτερος καὶ βασικὸς σκοπὸς τοῦ ὀνομαζομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.).

Εἰς τὰς σημερινὰς ἀποκαλυπτικὰς ἡμέρας, ὅπως ἔχει ἤδη ἐκδηλωθῆ καὶ ἀποδειχθῆ περιτράνως διὰ τῆς καθιερώσεως τῶν διεθνῶν «Συνεδρίων» αὐτοῦ (ὅπως τελευταίως τὸ ἐπιτελεσθὲν «αἶσχος» τῆς Κανμπέρρα, ὡς προαναφέραμεν), τὸ ἐν λόγῳ «Συμβούλιον» βάσει τῶν ἐπιδιωκομένων σκοπῶν καὶ σχεδίων αὐτοῦ καὶ τῆς δι' αὐτῶν διακηρυσσομένης παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει καταστῆ Προδρομικὴ Ἔδρα τοῦ Ἀντιχρίστου, κατ' ἀπόλυτον

ουσίαν και έννοιαν.

Έπειτα από τας μέχρι σήμερα έκδηλώσεις αυτού, τας φανεράς τουλάχιστον, αλλά και βάσει αυτών τούτων των σκοπών του, ουδείς ορθόδοξος έπρεπε να έχη θέσιν εις αυτό, ουδέ ως παρατηρητής καν!

Πās συνεργαζόμενος όθεν μετ' αυτού του αντίχριστου κέντρου, και έντός τής οικουμενιστικής αίρέσεως εύρισκόμενος καθ' οιονδήποτε τρόπον, καθίσταται άμέσως συνεργός των προδρομικών όργάνων του 'Αντιχρίστου, και πρό τής αισθητής «σφραγίδος» αυτού, δέχεται οικειοθελώς και έν «συνειδήσει» πλέον, την νοητήν αντίχριστον σφραγίδα!

Δέον να σημειωθή επίσης, ότι εκείνος ό οποίος θα δεχθή την κατ' αυτόν τον τρόπον νοητήν - προδρομικήν σφραγίδα του 'Αντιχρίστου, δεν θα δυνηθή ν' άποφύγη, όπωςδήποτε και την αισθητήν σφραγίδα αυτού, κατά την τελικήν προσωπικήν εμφάνισίν του!

Αυτό έννοείται ισχύει όχι μόνον δι' άπαντα τα μέλη του Π.Σ.Ε., ιδρυτικά και μή, όπως είναι «άντιπροσωπείαι 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιών» και ιδιαιζόντως του Οικουμενικού Πατριαρχείου, αλλά και δια πάντα συνεργαζόμενον και ιδίως κοινωνούντα έκκλησιαστικώς δια τής οικουμενιστικής αίρέσεως με αυτά, όστις μυήται εις τό πανδόγμα τής «θεωρίας των κλάδων», άρνούμενος ούτω την όρθόδοξον αυτού ύπόστασιν και δεχόμενος ούτως άοράτως την «νοητήν σφραγίδα» του 'Αντιχρίστου!

Κατά ταύτα, εύνόητον τυγχάνει ότι, μόνον δια μιās όμολογιακής και άγωνιστικής θεαρέστου «ένστάσεως» και «παρρησίας», ήτις έχει «μεγάλην μισθαποδοσίαν»,δυνάμεθα να κατασταθώμεν ά μ έ τ ο χ ο ι τής «σφραγίσεως του 'Αντιχρίστου», την όποιαν νοητώς δέχεται ή νοερά ήμών ψυχή όταν «μνημονεύει» και «κοινωνεί» με τα άνωτέρω μέλη του Π.Σ.Ε., τα κατασταθέντα ούτω προδρομικά όργανα του 'Αντιχρίστου, και δια τα όποια ή φωνή τής 'Εκκλησίας προφητεύει ότι εις Αύτην «Θα εισέλθωσι λύκοι βαρείς μη φειδόμενοι του ποιμνίου»!

Πώς, άλλωστε, είναι δυνατόν, οι κοινωνούντες και μνημονεύοντες αυτούς (παρά, μάλιστα, την ρητήν τής 'Εκκλησίας Διάταξιν περι «Διαστολής» και «άποτειχίσεως» άπ' αυτών), να καθίστανται άμέτοχοι τής άναποφεύκτου, έν προκειμένω πνευματικής ένοχής και κανονικής κρίσεως, τής μετά τής αίρέσεως «συναπωλείας» των, και πώς είναι δυνατόν, επίσης, ό Κύριος ήμών να εισακούση τής δεήσεως ήμών και διαφυλάττει - την ποιμήνην Αύτου - «έκ λύκων λυμαινομένων Αύτην»; ('Εωθινόν ΙΑ').

Πανοσιολογιώτατοι Γέροντες - Σεβαστοὶ Πατέρες,

«Ἴδου νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (Β' Κορινθ. 6, 2).

«Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός» (Ρωμ. 13, 12).

Πάντες οἱ ἐν τῇ «κατακρίτῳ» ταύτῃ καταστάσει εὐρισκόμενοι, ἐὰν ἐπιθυμοῦν νὰ μὴν ἐπανάλαβουν ὡς αἱ «μωραὶ παρθένοι» τὸ «Κύριε, Κύριε, ἀνοιξὸν ἡμῖν» καὶ νὰ μὴν ἀκούσουν τὴν φρικαλέαν ἀπόκρισιν τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ «οὐκ οἶδα ὑμᾶς», ἃς στοχασθοῦν σ ο β α ρ ῶ ς τὰ ἀνωτέρω, ὥστε, πρὶν ἢ ἐξαντληθῇ ὁ πολῦτιμος «ὑπόλοιπος χρόνος τῆς ζωῆς αὐτῶν», σπεύσουν «πάραιτα» δι' ὀρθοδόξου «Ἐνστάσεως» καὶ θεαρέστου «Ὁμολογίας» νὰ συγκαταριθμήσουν ἑαυτοὺς - καὶ πάντα σὺν αὐτοῖς καλοπροαίρετον πιστὸν τῷ «Ἀκαινοτομήτῳ Πληρώματι» τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ εἰσέλθωσιν οὕτω μετὰ τῶν «φρονίμων παρθένων εἰς τοὺς γάμους», πρὶν ἢ «κλείσῃ ἡ θύρα» (Πρβλ. Ματθ. 25, 1-13).

Ἡ Ἀλήθεια ὁμῶς αὕτη, προϋποθέτει, ὡς γνωστὸν καὶ ὑποχρεοῖ ὅλους ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς ὅπως, χάριν αὐτῆς ἐγκαταλείπομεν πάντοτε «τὸ πλανώμενον πλῆθος», «τὸ μισθωθὲν κολακεία καὶ δώροις...τὸ πεπτωκὸς δειλία καὶ φόβῳ, τὸ προτιμῆσαν πρόσκαιρον ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου ζωῆς», καὶ μὴ «προσέχωμεν τῷ πλήθει τῶν ὀνομαζομένων θεοσεβῶν, ἀλλὰ τοὺς γνησίους, κἂν ἐκ τούτων διασώζεται μόνον Εἷς». Διότι, ἐὰν τὸ πλῆθος ἢ «οἱ πλήθει τὴν Ἐκκλησίαν ὀρίζοντες...» ἐὰν δὲν εἶναι ἀκαινοτομήτως ὀρθόδοξοι, «μηδέποτε ἡμᾶς πτωεῖτω λαοῦ πολυοχλία». Μάλιστα δὲ εἰς δυσκόλους περιστάσεις - ὡς ἡ σημερινὴ ἐκκλησιαστικὴ σύγχυσις καὶ ἀποστασία - ὅτε εὐρίσκονται «εὐάριθμοι οἱ ἀκαμπεῖς» καὶ ὅτε, «εἷς ἄνθρωπος ἐστὶν μυρίων ἀντάξιός μόνος, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκουμένης ἀναγκαιότερος καὶ τιμιώτερος», τότε, «εἷς γὰρ καὶ ἡ ἀλήθεια ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφίαν».

Εἶθε νὰ συγκαταλεχθῶμεν «μετὰ τῶν ὀλίγων» καὶ τοῦ «μικροῦ ποιμνίου» καὶ νὰ προτιμῶμεν πάντοτε «τοῦ ὑποβρυχίου πλήθους, τὴν τοῦ σωζομένου Νῶε Κιβωτόν».

Κατόπιν πάντων τῶν ἀνωτέρω προεκτεθέντων στοιχείων, θέλομεν νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι, καθηκόντως πλέον καὶ ὀλοπροθύμως θὰ ἀγαθυνθῆτε καὶ θὰ θελήσετε - ἐν τῇ διοικητικῇ καὶ πνευματικῇ Ἑμῶν ἀρμοδιότητι - ἰὸν νὰ ἐξουδετερώσετε τά, ὡς προελέχθη, ἀντιευαγγελικὰ καὶ ἀντιμοναχικὰ καὶ ὅλως παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς ληφθέντα μέτρα «διωγμοῦ Πίστεως» (ἢ, τυχόν, σχεδιαζόμενα μελλοντικῶς τοιαῦτα) κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων «ἐνισταμένων» ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Σκῆτης τοῦ Προφήτου

Ἡλιοῦ, ἐφ' ὅσον ὡς προαπεδείχθη, ταῦτα τυγχάνουν «τύποις» τε καὶ «οὐσία» ἄκυρα καὶ ὡς μηδέποτε γενόμενα καὶ ἐκδιώξετε ἐξ αὐτῆς τοὺς ἄνευ οὐδενὸς ἐνόμου δικαιώματος καταλαβόντας αὐτὴν πνευματικούς «μοιχεπιβάτας», ἀποκαθιστῶντες ἐν αὐτῇ τοὺς «Θεῖω Δικαίῳ» νομίμους Αὐτῆς ἐνοίκους καὶ ἀδελφοὺς Προφητηλιάτας, καὶ 2ον ὅπως διὰ θεαρέστου-σωτηρίου ἀποφάσεώς Σας ἀπαλείψετε τελείως τὸν ἐπὶ 70ετίαν κακῶς διατηρούμενον ἐκκλησιαστικὸν διχασμὸν τῆς Ἀγιορειτικῆς Ἀδελφότητος διὰ τῆς ἀπομακρυνθείσης ἐξ αὐτῆς «ἐνότητος τῆς Πίστεως», ὥστε, «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ» δοξάζομεν τὸ πανάγιον Ὑπόστασις τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τῆς Προστάτιδος ἡμῶν Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ καταρρακωθέντος πνευματικοῦ γοήτρου τοῦ Ἁγίου Ὑόρου, δόξαν Θεοῦ καὶ ἀσφαλῆ ψυχικὴν σωτηρίαν πάντων ἡμῶν,

ἐφ' ᾧ καὶ διατελοῦμεν, ἐπικαλούμενοι τὸν ἐπὶ τούτῳ σωτήριον Ὑμῶν φωτισμὸν.-

Μετ' ἀγαθῶν προσδοκιῶν
καὶ τῆς προσηκούσης τιμῆς:
καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ὁμοφρονούντος «ἐνισταμένου -
ἀκαινοτομήτου» ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Ἱερομόναχος Μάξιμος
καὶ Βασίλειος Μοναχός,

Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον: «Ἁγιος Βασίλειος»
Ἁγιον Ὑόρος - Δάφνη 630 87
Αὐγούστος 1992.-

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ - ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	Σελίς	3
2. ΔΙΩΓΜΟΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ('Απελαθεντων Πατέρων).....	-"-	9
3. ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΠΟΙΜΕΝΩΝ.....	-"-	19
4. ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ - ΕΚΓΥΚΛΙΟΣ 1920.....	-"-	22
5. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ - Π.Σ.Ε.....	-"-	26
6. ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΙΣ.....	-"-	35
7. " ΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΟΙ " Νεσημερολογῖται.....	-"-	43
8. ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ.....	-"-	51